

ใบแรก

ตอนนี้ดิฉันย้ายนิवासถานมาอยู่ที่ จ.อุบลราชธานี ทำหน้าที่บรรณารักษ์ห้องสมุดหมู่บ้านสหกรณ์-บุญนิยมราชธานีโอศก ต.บุ่งไหม อ.วารินชำราบ แต่พักอยู่ที่อำเภอเมือง ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก ใช้เวลาขี่จักรยานเพียงชั่วโมงเดียว หรือเร็วกว่านั้น

ชีวิตใหม่ช่างแตกต่างจากที่อยู่ในกรุงเทพฯเหลือเกิน ทุกอย่างไม่มีอะไรรีบร้อน ผู้คนมีเวลามากมายที่จะพูดคุยกัน ดิฉันรู้สึกตัวเองว่าใจเย็นลงมาก ในเวลาเพียงไม่กี่วันที่อยู่ที่นั่น และเมื่อใจเย็นลง ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก็ดูไม่ปัญหาเลย มันเป็นแค่สถานการณ์ที่เราจะต้องปรับตัวให้เหมาะสมเท่านั้นเอง

อย่างที่เคยเล่าว่า ดิฉันปลูกต้นไม้ที่ไร ต้นไม้ตายทุกที แต่ก็ยังอยากจะปลูก วันหนึ่งที่ราชธานีโอศก ดิฉันเดินสวนกับญาติธรรมท่านหนึ่ง เห็นเขาถืออ้อมแขน (ผักพื้นบ้านชนิดหนึ่ง) มากำมือหนึ่ง ถามได้ความว่าจะเอาไปปลูก ดิฉันก็ขอแบ่งเขา จะเอาไปปลูกบ้าง เขายกให้ทั้งหมดเลย แถมแนะนำวิธีปลูกเสร็จสรรพ สรุปว่าปลูกง่าย เขาบอกว่าอ้อมแขนอดทนเหมือนคนอีสาน ดินน้ำอย่างไรก็ขึ้น กินอยู่อย่างไรก็ได้

ดิฉันก็เอาไปให้หลานชายปลูกไว้หลังบ้าน ซึ่งเป็นดินทราย หลานชายก็ไปซื้อดินกระสอบเล็กๆ กระสอบละ ๒๐ บาท มาผสม สามสี่วันแรกดูท่าทางราวกับว่าไม่รอดแน่ ทุกต้นเหี่ยวแห้ง ดูจากสถานการณ์ก็น่าจะตายอยู่หรอก สองวันแรกที่ปลูก ฝนตกน้ำท่วมแปลง สองวันต่อมาแดดจัด ถึงกระนั้นดิฉันก็ยังหวังให้มันรอด

แล้วดิฉันก็ไปธุระที่กรุงเทพฯ ขอแวะเล่าเหตุการณ์หนึ่งที่กรุงเทพฯ เมื่อดิฉันไปที่ศูนย์บริการสาธารณสุข ๕๐ บึงกุ่ม เพื่อรับบัตรสวัสดิการประชาชนด้านรักษาพยาบาล(สปร.) รับบัตรแล้ว เจ้าหน้าที่ก็ฝากยาสำหรับบริการประชาชนไปให้ อสม.(อาสาสมัครสาธารณสุขหมู่บ้าน) ที่ชุมชนสันตินาคร กล่องไม้ใหญ่มาก แล้วก็ไม่นึกดิฉันคิดว่าจะเดินไปขึ้นรถเมล์ ซึ่งจะต้องข้ามถนนไปสองถนน เดินออกมายังไม่ทันพ้นประตูศูนย์ฯ ก็ได้พบ

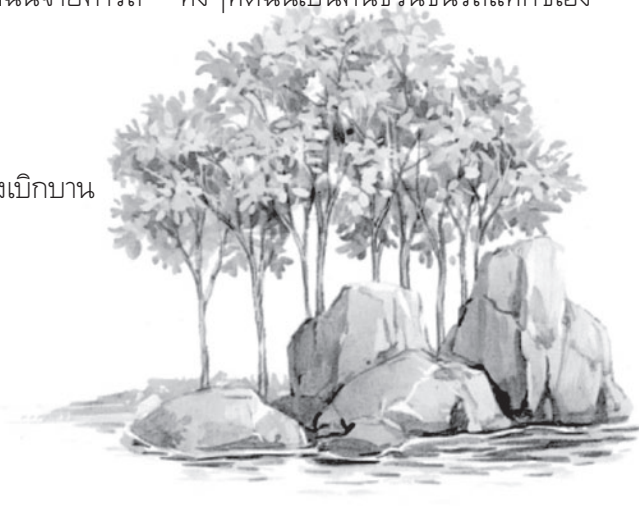
คุณป้าซึ่งอยู่ในชุมชนสันตินครด้วยกัน คุณป้ามาร่วมกิจกรรมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่ศูนย์จัดให้ทุกเดือน

ทักทายกันแล้ว คุณป้าก็บอกว่าจะไปขึ้นรถเมล์เหมือนกัน ดูระยะทางและต้องขึ้นสะพานลอยข้ามถนนด้วย คงจะลำบากหน่อยสำหรับคนแก่ ดิฉันจึงชวนคุณป้านั่งรถแท็กซี่ไปด้วยกัน คุณป้าก็เลยชวนเพื่อนอีกคนที่เดินมาด้วยกันให้ขึ้นรถไปด้วย รถออกไปได้หน่อยหนึ่ง เห็นเพื่อนอีกสองคน คุณป้าก็ชวนขึ้นรถไปด้วย นั่งเบียดกันหน่อย แต่ก็รู้สึกดี

ดิฉันก็สารภาพตามตรงว่า ดิฉันไม่ชอบคนพูดยาวๆ พูดจบบาก รวมทั้งคนขึ้นไปด้วย ดิฉันจึงไม่ค่อยได้ใกล้ชิดคนเหล่านี้ ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ แล้วคนแก่ส่วนใหญ่ก็มักจะพูดยาวเสียด้วย ดิฉันจึงมักจะทักทายแล้วรีบหาทางปลีกตัวไปโดยเร็ว

แต่วันนั้น ความรู้สึกรำคาญไม่มีเลย บอกไม่ถูก รู้แต่ว่ามีความรู้สึกในทางที่ดี อาจเป็นเพราะไม่เกิดความรู้สึกเสียเวลา จึงไม่รำคาญที่ต้องรอคนแก่ขึ้นรถลงรถทีละคนสองคน พอถึงจุดหมายปลายทาง คุณป้าไม่ยอมให้ดิฉันจ่ายค่ารถ ทั้งๆที่ดิฉันเป็นคนชวนขึ้นรถแท็กซี่เอง คุณป้ากลับจ่ายค่ารถให้ ขอบพระคุณมากๆ ค่ะ

อยู่กรุงเทพฯ ๓-๔ วัน ดิฉันก็กลับอุบลฯ
ปรากฏว่า อ่อมแซบไม่ตายค่ะ มันฟื้นแล้ว
ใบที่เห็นเหี่ยวแห้งก่อนไปกรุงเทพฯ กลับเต่งตึงเบิกบาน
เหมือนหัวใจดิฉันที่แสนจะเบิกบานในเวลานี้
แค่ต้นไม้ไม่ตาย ก็มีความสุขแล้ว
แค่รู้จักรอ ก็จะได้พบความรู้สึกที่ดีๆ
ความสุขของคนเราหาได้ง่ายๆ อย่างนี้เอง
ถ้าทำตัวทำใจทนแดดทนฝนได้อย่างอ่อมแซบ
ชีวิตก็จะมีแต่ความรื่นรมย์

รับเชิญ

สยบอารมณ์ร้าย กลายเป็นคนดี	๑๒
ขาดก.....ชะล้างความโกรธ	๑๔
เก็บมาฝาก....ถ้าใครควรรู้สึกนึกจะไม่คิดสั้น	๓๐
น่ารู้จัก....นางดาราทา(ทางบุญ) ก่อนสุวรรณ	๓๖
ปัญญาภายิต	๔๕
ศิลปะโลเกีย-โลกุตระเป็นอย่างไร	๕๑
ข้อคิดเพื่อชีวิตเป็นสุข	๕๘
รับเชิญ...อุดมการณ์และความใฝ่ฝัน	๕๕
ด้วยความหวังใจจากใจครู	๗๒
หมอกหรือควัน	๘๔

เรื่องสั้น-เรื่องยาว

โบนี่ มาร์ติน(เกือบจะ)โชคร้ายที่เกิดมารวย	๕๘
---	----

โลกทัศน์-ชีวิตทัศน์

รอบบ้านรอบตัว.....ศึกษาอารมณ์ฯ	๔
แจ้งความราชบัณฑิตยสถาน	๒๒
บทวิจารณ์.....อารมณ์ที่อ่านได้ยาก	๒๔
ถ้อยคำสิริมงคล...ทำงานให้มากขึ้น	๔๔
บันทึก.....เข้าใจชีวิต	๕๖
ฟางมีค่ากว่าทองคำ	๖๔
วันวาร....ถึงพี่ชาย....ด่วนจี๋ไปรษณีย์จำ	๗๕
มือเที่ยงนี้ พี่เลี้ยงน้อง	๘๑
มนต์อินเดีย	๘๖

สังคมดอกหญ้า

พิราบคาบข่าว	๕๓
ปัจฉิมลิขิต	๑๐๕

ปีที่ ๑๗ อันดับที่ ๙๕ พ.ค.-มิ.ย.๒๕๔๔

*วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกหญ้า”

- เพื่อยังความเป็นปรารถนาภาพและสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก
- เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนักถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนาในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

เจ้าของ สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๗/๓๐ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม

กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. (๐๒) ๓๗๔-๕๖๓๑

บรรณาธิการ รินธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ ฟางาม น้อมคำ สมพงษ์

สุนัย พัชรินทร์ ฟานวล ชารดาว

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ

๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม

เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

จำนวนพิมพ์ ๒๒,๐๐๐ เล่ม

รอบบ้าน รอบตัว
อุบาสก ขอบฟ้าทาน

ศึกษาอารมณ์: บทเรียนที่ ๒ **ของการเจริญสติปัฏฐาน**

ณ วันนี้ ปัญหาต่างๆ ที่เกิด
ขึ้นในสังคม ที่ทยอยตกหล่นลงมา
ราวกับเมล็ดฝนบนฟากฟ้า

เราตื่นตื่นวิตกกังวลกับ
ปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง
การศึกษา ปัญหาครอบครัว ปัญหา
ยาเสพติด ปัญหาฯ... ฯลฯ

หากเฉลียวใจสักนิดก็น่าจะ
ได้คิดกันนะครับว่า นั่นคือ
ปรากฏการณ์ที่ตาเห็น เหมือนก้อน
น้ำแข็งที่ลอยเหนืงเต้งอยู่เหนือน้ำ
แล้วที่หนักใจนะ แค่ ๑ ส่วนเท่านั้น
ที่อยู่ใต้น้ำยังมีอีก ๙ ส่วน !

ความจริงซีกทางศาสนา
พยายามจะเตือน จะบอกตลอด
เวลา แต่ก็เหมือนเสียงนกเสียงกา
วันนี้จึงเลวร้ายกว่าที่คิด แก่

ปัญหาอย่างไรก็เหมือนกลุ่มด้ายที่
พันยุ่งเหยิง

ตราบใดที่ไม่สาวหาหัวด้ายให้
เจอก่อนเราก็จะไม่มีทางแก้ได้สำเร็จ
ครับ กำแพงที่แข็งแกร่ง
ย่อมหมายถึงก้อนอิฐแต่ละก้อนที่ก่อ
มีคุณภาพ

จะลองให้คะแนนก้อนอิฐ
บนกำแพงสังคมไทยมั้ยครับว่า มี
คุณภาพ มีมาตรฐานขนาดไหน

วิชาการทางศาสนาจักรมุงเน้น
ให้มนุษย์เราก็มองที่ตัวเอง
ศึกษาตัวเองก่อนเพื่อน แต่กระแส
โลกาภิวัตน์ กลับเป็นกระแสน้ำป่า
ที่พัดพาชีวิตให้ห่างจากแก่นแท้
ของชีวิต

วันนี้จึงไม่ใช่ปัญหาแค่ระบบ
หรือองค์กร แต่ชีวิตปัจเจก ชีวิต
ของเราแต่ละคนต่างหากที่...

“ไม่รู้จักตัวเอง”

“ไม่รู้จักสาระของชีวิต”

“ไม่รู้จักอะไรคือคุณธรรม
ประจาดน”

“ไม่รู้จักเกณฑ์มาตรฐานของ
ชีวิต”

“ไม่รู้จักความสำคัญของศีล”

ครับ คนเป็นโรคประสาท
คนเป็นบ้า ไม่สบาย เจ็บป่วย เป็น
โรคร้ายสารพัด เป็นโรครายวันสารเพ
คนมีปัญหาวชิวิตเพราะขาดความ
เข้าใจตัวเอง ขาดความเข้าใจคนอื่น

มีแต่เรียกร้องให้คนปฏิบัติ แต่
ยกเว้นตัวเอง

คร่ำครวญแต่ความร้ายกาจ
ของคนอื่น แต่ละเลยความ
บกพร่องของตัวเอง

จิตวิญญาณโหยหาความ
ปรารถนาดี ความเป็นที่รักจากคน
รอบข้าง และ ฯลฯ

เหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่มาก
นะครับ เพราะเป็น“นรกในปัจจุบัน”

วันนี้ ถ้าใครทุกข์กับชีวิต
มากๆ ลองตั้งสติสักนิด ถามใจ
ตัวเอง ปัญหาอยู่ที่คนอื่น หรือ
เป็นเพราะเราเองกันแน่

ผมคิดว่า หลายๆ คนคงไม่เคย
ถามตัวเอง !

ทุกวันนี้ เราเน้นการศึกษา
ยังยื้น การศึกษาตลอดชีวิตก็จริง
แต่ “การศึกษาตัวเอง” นี่แหละครับ
ควรเป็นวิชาแรกที่น่าศึกษา

เขียนมาหลายครั้งแล้วนะครับ
ชื่นชมกับความดีส่วนตัวของกรม
สุขภาพจิต ที่มีกิจกรรมต่อเนื่องสู่
ภาคประชาชน โดยเฉพาะการรณรงค์
ให้สังคมไทย “พัฒนาอารมณ์” ด้วย
การให้ข้อมูล E.Q. (ความฉลาด
ทางอารมณ์) อย่างสม่ำเสมอ

ความรู้เท่าทันอารมณ์ ต่อให้
ปัญหาหนักแสนหนัก เราก็จะร่วม

กันฟันฝ่า ที่ร้ายก็จะกลายเป็นดี
ที่หนักก็จะได้เบาขึ้น

คนทะเลาะกันในบ้าน ใน
หน่วยงาน ในสังคม ไม่ใช่เรื่องที่ดี

เราทะเลาะเพราะเรา “โง่ทาง
อารมณ์” เสียมากกว่า !

E.Q. ฉบับกรมสุขภาพจิต
อธิบายไว้ หมายถึง “ความสามารถ
ทางอารมณ์ในการดำเนินชีวิตร่วม

กับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์และมี
ความสุข” ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติ
๓ ประการ คือ ดี-เก่ง-สุข

ดี หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง รู้จักเห็นใจผู้อื่น และมีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

เก่ง หมายถึง ความสามารถในการรู้จักตนเอง มีแรงจูงใจสามารถตัดสินใจ แก้ปัญหาและแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

สุข หมายถึง ความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างเป็นสุข มีความภูมิใจในตนเองเพราะเห็นคุณค่าของตน มีความพึงพอใจในชีวิตเพราะเป็นคนมองโลกในแง่ดีพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ และมีความสุขสบายทางใจ เพราะรู้จักผ่อนคลาย

โดยสรุปรวม ภาพของ ดี-เก่ง-สุข ก็คือควบคุมตัวเองได้ เข้าใจผู้อื่นเสมอ และพอใจในสิ่งที่มียู่

เราสรุปกันง่ายๆ ก็จริงนะครับ แต่ในร้อยคนจะมีกี่คนที่ทำได้

คำตอบก็คือ ไม่ยาก ยังมีอีก

หลายคนที่เขาทำได้ ทำเป็น และทำอยู่

คนที่ช่างทุกข์มากๆ คงต้องพิจารณาตัวเองนะครับว่า ใครเป็นตัวปัญหา

“นกกมองไม่เห็นฟ้า ปลาไม่เห็นน้ำ ไส้เดือนไม่เห็นดิน”

คติธรรมของหลวงปู่พุทธทาส ถ้า
ดีแตก ก็จะไม่พบความสว่างโพล่ง
อยู่ภายในนะครับ !

การศึกษาตัวเอง เป็นการ
ศึกษาใกล้ตัวที่สุดยิ่งกว่าวิชาใดๆ
ลงทุนก็แสนน้อย ค่าเล่าเรียนก็
แสนถูก ซึ่งตรงกันข้ามกับวิชาที่
ไกลที่สุด คือ ดาราศาสตร์ !

ความจริง มนุษย์ก็คือดวง
ดาวดวงหนึ่งเหมือนกัน แต่เป็น
ดวงดาวที่มีเส้นทางโคจรอันยุ่งเหยิง

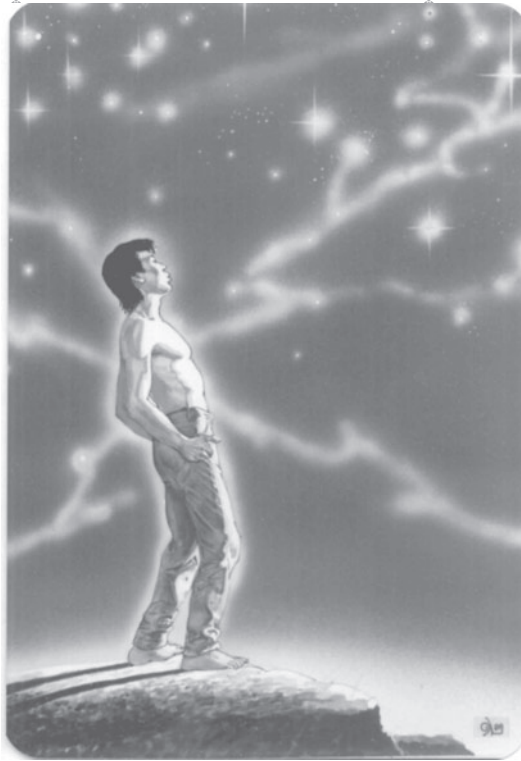
การหันมาศึกษา หันมา
จัดการกับตัวเอง ก็เหมือนเราเริ่ม
มาจัดระบบระเบียบชีวิตให้
เรียบร้อย เพื่อที่จะเกิดพลังชีวิต
ที่แข็งแกร่ง

ผมคิดถึงการสร้างแม่เหล็ก
นั่นก็คือการหาทางจัดการให้โมเลกุล
ของเหล็กเรียงให้เป็นระเบียบ

มนุษย์เราก็เป็นแท่งก้อน
ที่สร้างสะสมพลังแม่เหล็กในอีก

รูปแบบหนึ่งได้อย่างยอดเยี่ยม
เหมือนกัน

ครับ มีพลังเพื่อคุ้มครองตัว
เพื่อป้องกันพลังร้ายที่จะเข้ามาถ้ำ
กราย

“การศึกษาตัวเอง” ความจริง
ก็คือ เรื่องสติปัญญา เป็นทฤษฎี
ชีวิตที่เหนือชั้นกว่า “กฎแห่งแรง
โน้มถ่วง” ของเซอร์ไอแซค นิวตัน

“กฎแห่งสติปัญญา” มิใช่
ตีความแค่กาย-เวทนา-
จิต-ธรรม แบบที่เขา
ปฏิบัติกันทั่วไป

ไม่ผิด แต่ก็ไม่ได้ถูก
ทั้งหมดครับ

สติปัญญาจึงมี
หลายมิติในการปฏิบัติ
โดยขึ้นอยู่กับเจ้าตัว
ด้วยว่า “อะไรน่าจะเป็น
กรรมฐานของเขา”

กาย ไม่ใช่ร่างกาย
ไม่ใช่ตับไตไส้พุง กระดูก
เลือด เนื้อ แก่นั่น

กายยังหมายถึง
ก้อนวัตถุที่สำคัญว่า
ชีวิตยังต้องมีต้องเป็น

บุหรี เหล้า ยาเสพติด ก็เป็น
กายของคนบางคน

อบายมุข กามคุณ รูปรส
กลิ่นเสียง ก็เป็นกายของคนบางคน

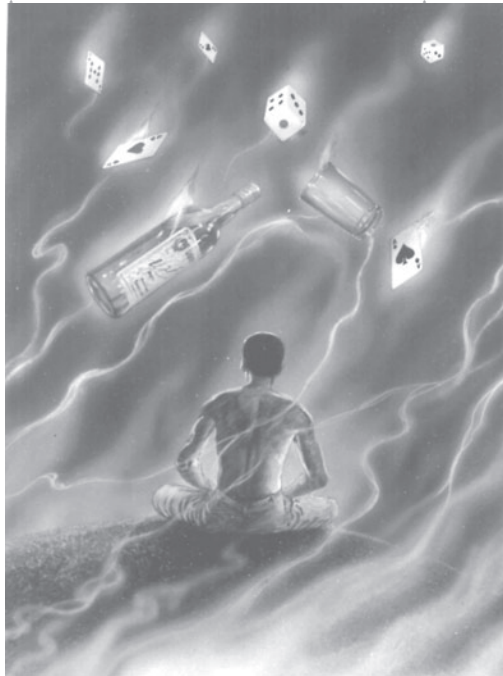
“สัมมาทิฐิ” จึงเป็นประธาน
ของการปฏิบัติ เมื่อชัดเจนว่า กายนี้
(บุหรี เหล้า ยาเสพติด ฯลฯ)
ไม่ใช่กายจริงสักหน่อย เราก็จะไม่
จริงจัง ไม่บ้าเลือด ทำท่าจะตาย
หรือขาดไม่ได้

รู้จักกายหยาบๆ ให้ชัด

รู้จักกายนอกกายให้ใส แล้ว
เริ่มฝึกฝน ทดลองพรากจากดูบ้าง

จากกายหยาบๆ กระเถิบมา
รู้จักกายที่ละเอียดขึ้น อารมณ์
ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโกรธ เกลียด อาฆาต
กับช้อง โศกเศร้า ก็เป็นกาย
เหมือนกัน

พิจารณาให้ชัด กายเหล่านี้เป็น
อุปาทาน เราสร้างเอง เราหลงติดยึด
ต้องหาทางกำจัดให้หมดไป

ฐานนี้จึงเริ่ม “ศึกษาอารมณ์”
นี่จึงเป็นเหตุผลที่เขียน
หัวเรื่องว่า เป็นสติปัญฐานก็จริง
แต่เป็นบทที่ ๒

แต่ใครจะฝึกฝนปฏิบัติบทที่ ๑
และ ๒ ไปพร้อมๆ กันก็ยิ่งดี ไม่มี
ปัญหา

หรือจะเพิ่มบทที่ ๓

พิจารณากายแบบแยก
ชิ้นส่วน จำแหละเป็น
อย่างๆ ไป ก็เป็นสิ่งช่วย
เสริม

จะ กลัว ก็ แต่ นัก
ปฏิบัติที่ขี้เกียจ และติด
นิสัยเล่นห่วย ชอบทำ
อะไรแบบง่ายๆ ลงทุน
น้อยๆ แต่หวังรางวัลที่ ๑ !

พิจารณาแต่บทที่ ๓
บทเดียวก็ไปไม่รอดหรอก
ครับ !

การปฏิบัติสติปัญฐาน

หรือการศึกษาความเป็นกาย-
เวทนา-จิต-ธรรม ก่อเกิดอานิสงส์
มากมายนพพาส

ข้อ ๑ ฝึกชีวิตให้สงบขึ้น มี
กฎเกณฑ์ มีระบบระเบียบของชีวิต
ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยมี

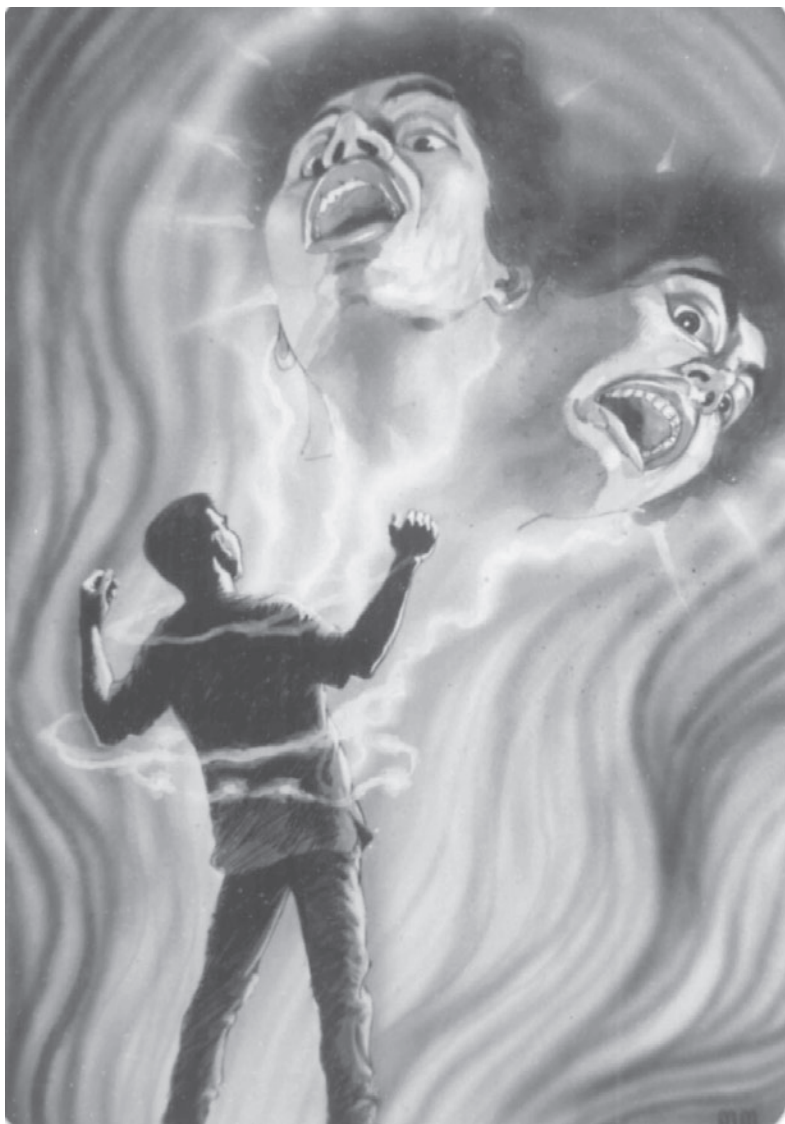
ข้อ ๒ ผีกล่นอริยสัจ ๔ ไป
ในตัว เห็นทุกข์ ค้นหาสมุทัย หา
ทางดับทุกข์ เรามีบทปฏิบัติอยู่แล้ว

ข้อ ๓ รู้จักสิ่งใดเป็นกุศลเป็น
อกุศล

ข้อ ๔ เราจะชัดเจนในกฎ
ไตรลักษณ์ เพราะถ้าติดยึดมัวเมา
แล้วปล่อยวางได้ ที่เราร้อนก็เย็นได้
การประจักษ์แจ้งกฎไตรลักษณ์
จึงเกิดจากการปฏิบัติของตัวเอง
โดยตรง

บทเรียนสติปัญญา หาก
ดำเนินไปอย่างมีลำดับขั้น มีเบื้อง
ต้น-ท่ามกลาง แล้วก็ต้องศึกษา
วัตถุ (ที่อยู่นอกตัว) ก่อน และ
ศึกษาอารมณ์ (ที่อยู่ในตัว) เป็น
ลำดับต่อมา

ปัญหาของผู้ปฏิบัติบางคน
ไม่ได้ผลเท่าที่ควรก็เพราะละเลย
บทปฏิบัติที่ ๑ นั่นเอง

“ของกู” หยาบกว่า “ตัวกู”
จัดการกับ “ของกู” เราจะมี
วุฒิภาวะพอที่จะเล่นงาน “ตัวกู” ได้

เครื่องมือที่จะคืบหรือจัดการ
กับกิเลส ก็คือ “ศีล”

ศีลจะเป็น “ตัวปฏิบัติ” นะครับ
ไม่ใช่เป็น “ผลพลอยได้” เหมือน
พระอาจารย์บางท่านที่พยายาม
อธิบายการนั่งสมาธิว่ามีศีลไปในตัว
ศีลต้องเป็นผลโดยตรง ไม่ใช่
ผลข้างเคียง !

เหตุที่ใช้ศีล เป็น เครื่อง
จัดการชีวิตนั้น มีดังนี้ครับ

๑. เป็น ข้อบังคับ ที่เป็น
รูปธรรมเด่นชัด

๒. นำความดี-ความชั่ว มา
เป็นเกณฑ์วัดมาตรฐานของชีวิต

๓. เป็นการนำวิธีคิด ใจเขา-
ใจเรา มาปฏิบัติ

๔. ตัวเองสงบมีความสุขได้

อย่างไร ขณะที่ยังมีพฤติกรรม
ทำให้คนอื่นเดือดร้อนในชีวิต
ประจำวัน

การปฏิบัติสติปัญญานั้น จึง
สามารถสร้างอิทธิปาฏิหาริย์ให้แก่
ชีวิตมากมายเลยครับ

เราจะหุทิพย์ เพราะเรารู้ความ
ต้องการที่แท้จริงของเขา เพราะเรา
เข้าใจเขา เพราะเราใช้ใจฟัง

เราจะตาทิพย์ เพราะเราไม่
ตกอยู่ในบ่วงอารมณ์ เรามองคน
อื่นอย่างเข้าใจ เห็นใจ

เราจะเหาะเหินเดินอากาศได้
เพราะเราไม่ถือสาโกรธเคืองใคร

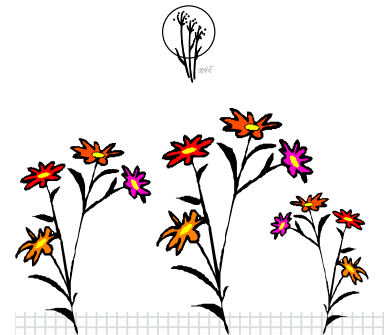
เราจะดำดิน ดำน้ำ โผล่ไป
ใต้ทิวสารทิศ เพราะเราแก้ปัญหา
ได้ง่ายกว่าคนอื่น ตามหลักสุภาษิต
จีน รู้เขา-รู้เรา รบร้อยครั้ง ชนะ
ร้อยครั้ง !

ครับ ทั้งหมดก็คือปาฏิหาริย์
แห่งพุทธธรรม ฟังดูแล้วยิ่งใหญ่
เหลือเกินนะครับ

อยากจะเห็นผล คงต้องมาทำ
เวิร์คช็อป แล้วลงมือปฏิบัติ !

ปรับกายกรรม วจีกรรม มโน
กรรม ด้วยการฝึกฝน อดทนและ
รอคอย

โดยใช้หลักไตรสิกขาเป็น
แนวทาง คือ สิ่งที่ไม่ดีเราจะแก้ไข
(ละชั่ว) สิ่งที่ดีเราจะทำให้มากขึ้น
(ประพฤติดี) และจะทำจนไม่ฝืนใจ
อีกต่อไป (ทำจิตใจให้บริสุทธิ์)

สวปอารมณ์ร้าย กลางเป็นคนดี

● คนสมณะ

เสริมฐกิจชบเซาอย่างนี้ นอกจากจะทำให้ผู้คน
หน้าตาบูดบึ้งเพราะค้าขายไม่คล่อง หรือถ้าตกงานอยู่
ก็ไม่วู้จะไ้งานทำเมื่อไหร่แน่ ส่วนผู้มีงานทำก็ไ้ว่า
จะรอดพ้นจากสภาพเงินฝืด

เหตุนี้ อารมณ์ของชาวประชากระเป๋าท้งอย่าง
เราๆ ท่านๆ จึงถูกทั้งความเครียด, ความเกลียด,
ความโกรธ, ความแค้น, และความอึดอัดรุมเร้าอัดแน่น
อยู่ในหัว ทำท่าคล้ายเป็นระเบิดเวลาพร้อมถูกจุดชนวน
ให้เปรี้ยงปร้างได้ง่ายมาก

ดังนั้น ด้วยความรักและความห่วงใยของคน
สมณะ ขอเตือนให้ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากวิกฤติ
เสริมฐกิจอย่าได้ท้อแท้หรือสิ้นหวังในชีวิต ยิ่งถ้าคิดสั้น
อยากฆ่าตัวตายชนิดให้หายไปจากโลกนี้ซะเลย ยิ่ง
ไม่ควรทำเข้าไปใหญ่ เพราะถ้าคุณคิดสั้นก็เท่ากับ

คุณยอมแพ้ต่อชีวิตแล้ว ทั้งๆ ที่บางคนยังไม่ทันได้
ลุกขึ้นมาสู้ใหม่ หรือหันมาแก้ปัญหามีอยู่สักนิดเลย
ด้วยซ้ำ

อย่าลืมนะว่า ชีวิตของคนเรา บางครั้งก็ชนะ
บางครั้งก็แพ้ ทุกท่านจึงควรทำความเข้าใจถึงความ
เป็นจริงของชีวิตว่า มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ ไม่งั้น
จะมีทั้งคำว่า “เฮง” กับคำว่า “ชวย” หรือ

ว่าแล้วก็หันมาเล่าถึงเรื่องที่เพื่อนผู้แสนน่ารักส่ง
อีเมลมาฝากเกี่ยวกับ วิธีสวปอารมณ์บูด ดีกว่า เรื่องนี้
มีชื่อว่า ตะปูในรั้ว (Nail In The Fence)

บอกว่า มีแม่ลูกคู่หนึ่ง ซึ่งแม่สุดจะรักและห่วง
ลูกสาวของตัวเองมาก เพราะแม่เป็นคนช่างสังเกต
และรู้ว่าลูกสาวเป็นคนเจ้าอารมณ์ เห็นแป๊บๆ เดียวก็
อารมณ์เสีย เดียวก็หน้าบูดหน้าบึ้ง

วันหนึ่ง แม่จึงมอบถุงที่มีตะปูอยู่ข้างในให้ลูกสาว แล้วแนะลูกว่า “ลูกเอ๊ย ถ้าเมื่อไหร่ลูกโกรธหรือ อารมณ์ไม่ดีขึ้นมา ให้เอาค้อนไปตอกตะปูบนรั้วนะลูก อารมณ์จะได้ดีขึ้น”

เมื่อลูกสาวตัวน้อยได้ยืนดังนั้น ปรากฏว่า วันแรก เธอตอกตะปูไป ๓๓ ตัว แต่พอผ่านไปนานวันเข้า จำนวนตะปูที่เธอตอกก็ลดน้อยถอยลง กระทั่งลูกสาว เอาถุงใส่ตะปูไปคืนแม่ บอกไม่ตอกแล้วละ ตอกตะปู มันเมื่อยเหลือเกิน มารดาผู้อ่อนโยนจึงบอกลูกสาวว่า เห็นไหมล่ะจ๊ะว่า การรู้จักควบคุมอารมณ์นั้นง่ายกว่า การต้องเสียเวลาไปตอกตะปูซะอีก หลังจากนั้น แม่ก็ บอกให้ลูกดึงตะปูออกจากรั้ว บัดนี้รั้วก็เป็นรูปพรุนไปหมดแล้ว แม่ก็สอนด้วยความรักอีกว่า “มองไปที่รั้ว จิ๊จุก แม้ว่าอารมณ์บ่จอยของลูกจะหายไปแล้ว แต่ ร่องรอยยังคงหลงเหลืออยู่ แม้ลูกจะรู้สึกเสียใจต่อ สิ่งที่ได้ทำลงไปสักแค่ไหนก็ตาม แต่ถึงอย่างไร “รอยแผล” ของสิ่งนั้นก็ไม่ได้หายไปไหน” ที่นี้คุณ ผู้อ่านพอจะเห็นถึงด้านลบของการเป็นคนเจ้าอารมณ์ บ้างหรือยัง.

(จากคอลัมน์ “ประทีปส่องใจ” นสพ.ไทยรัฐ
วันอาทิตย์ที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๔)

สาบฝนล้างจากทั่วโลมดิน
ชะล้างสิ้นธุลีและมัวหมอง
สาบธรรมนลาทาสาดซัดใจลำพอง
ดับขบองดวงโกรธโทมนสาบ.

ชะล้างความโกรธ

(จุดดไฟธิดาตก)

มีภิกษุรูปหนึ่งแม้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนาแล้ว แต่ก็ไม่ได้ฝึกฝนกดข่มกิเลสความโกรธไว้
จึงเป็นคนมักโกรธ มากไปด้วยความแค้นเคืองเสมอ เพียงแค่ถูกกล่าวว่าเล็กน้อย ก็ถึงกับขุ่นแค้นโกรธ มุ่งร้าย
หมายขวัญผู้อื่นเสียแล้ว

พอพระศาสดาทรงทราบเรื่องนี้ ได้รับสั่งเรียก
ภิกษุนั้นมาแล้วตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุ ได้ยินว่าเธอเป็นคนมักโกรธ
จริงหรือ”

“จริงพระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุ **ขึ้นชื่อว่าความโกรธเธอควร
ห้ามใจไว้ เพราะความโกรธไม่ทำประโยชน์ให้ทั้งใน
โลกนี้และโลกหน้า** นี่เธอมาบวชในศาสนาของเราผู้
ไม่มีความโกรธแล้ว เหตุใดจึงจะยังโกรธอยู่อีกเล่า แม้
**บัณฑิตทั้งหลายในโบราณกาล ได้บวชแล้วในลัทธินอก
พุทธศาสนา ถูกข่มเหงรังแกก็ยังไม่ทำความโกรธเลย**
แล้วพระศาสดาก็ทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล มี**พราหมณ์ตระกูลหนึ่ง**อยู่ใน
นิคมของชาวกาสิแห่งหนึ่ง เป็นพราหมณ์ที่มีมั่งคั่ง
ทรัพย์สมบัติมากมาย โดยมีทารกน้อยผู้เป็นทายาท
สืบสกุลเพียงผู้เดียวชื่อว่า **โพธิกumar**

ครั้นโพธิกumarเติบโตเจริญวัย บิดามารดาส่ง
เขาไปสู่เมืองตักกสิลา ให้ศึกษาเล่าเรียนศิลปทุกสาขา
กระทั่งสำเร็จวิชาแล้วจึงกลับมาอยู่บ้านของตน

จากนั้นบิดามารดาได้จัดหา**สาวงาม** ที่มีชาติ
ตระกูลเสมอกันให้แต่งงานด้วย เขาจึงจำใจมีคู่ครอง
ทั้งที่ไม่มีใจปรารถนาเลย แม้ภรรยาของเขาก็จำใจ
แต่งงานด้วยเช่นเดียวกัน เพราะทั้งสองต่างก็ไม่
ปรารถนามีชีวิตครองเรือน ไม่มีความพึงชานใน
อารมณ์กาม **ได้อยู่ร่วมกันฉันพี่น้อง แลดูกันและกัน
อย่างปราศจากอำนาจราคะ ขึ้นชื่อว่าการเสพเมถุน
ไม่เคยมีแม้ในฝัน ทั้งสองใช้ชีวิตเป็นอยู่ร่วมกัน
อย่างผู้มีศีลบริสุทธิ์แล้ว**

ต่อมา....ทั้งบิดามารดาได้ถึงแก่กรรม เมื่อจัด
งานศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว โพธิกumarตัดสินใจบอก
กับภรรยาว่า

"อาตมาจะห้ามกั้นความโกรธนั้นเสีย โดยพลันทีเดียว ดุจดั่งฟันหักใหญ่ ตกลงชะล้างธุลี ฉะนั้น"

“น้องของพี่ เธอจงครอบครองสมบัติทั้ง ๘๐
โกฏิ(๘๐๐ ล้าน)นี้ แล้วเลี้ยงชีวิตอยู่ให้สุขสบายเถิด
พี่ไม่ต้องการทรัพย์ใดๆ อีกแล้ว พี่จะออกบวช”

นางได้ฟังดังนั้น รีบถามทันทีว่า

“ก็การบวชนั้น เหมาะควรแก่ผู้ชายเท่านั้น
หรือพี่”

“การบวชแม้เป็นหญิงก็สมควร”

“ถ้าอย่างนั้น น้องก็ไม่ต้องการกองสมบัติ
ทั้งปวง ที่เป็นเสมือนก้อนน้ำลายที่พี่ถมทิ้งไว้ น้อง
ปรารถนาจะได้บวชบ้าง”

“สาธุ! ดีแล้ว”

ทั้งสองจึงสละทรัพย์สมบัติทั้งหมด ทำบุญ

ให้ทานเป็นการใหญ่ แล้วออกจากเมืองเข้าไปสู่ป่าแห่งหนึ่ง
บวชเป็นดาบส(นักบวชฝ่ายชายผู้บำเพ็ญตะบะเผาผลาญ
กิเลส) และดาบสสินี(นักบวชฝ่ายหญิง) สร้างอาศรม
อาศัยอยู่ในป่าที่หน้ารีนรมย์นั้น บำเพ็ญเพียรอยู่ด้วยความ
สุขในการบวช จนถึง ๑๐ ปีเต็ม

วันหนึ่ง ทั้งสองได้ออกจาริกไปในชนบทต่างๆ
จนกระทั่งถึงกรุงพาราณสี ได้แวะพักอาศัยที่พระราช
อุทยาน วันนั้นเอง พระเจ้ากรุงพาราณสีได้เสด็จชม
พระราชอุทยานอยู่ พร้อมด้วยเหล่าบริวารติดตาม
เป็นจำนวนมาก

เมื่อเสด็จประพาสถึงที่พักของดาบสและดาบสสินี
ได้ทอดพระเนตรเห็นดาบสสินีผู้มีรูปร่างหน้าตางดงาม
ยิ่งนัก ถึงกับบังเกิดพระทัยปฏิบัติ หวั่นไหวด้วย
อำนาจกิเลสกำตณหา จึงทรงถามกับโพริตาบสว่า

“ข้าแต่ดาบสผู้เจริญ ดาบสสินีนี้เป็นอะไรกับท่าน”

“มหาบพิตร เมื่อครั้งเป็นภคิพัสส ดาบสสินี
ได้เคยเป็นภรรยาของอาตมา แต่บัดนี้ไม่ได้เป็นอะไร
กันแล้ว เป็นเพียงนักบวชผู้ประพฤติพรหมจรรย์
เช่นเดียวกันเท่านั้น”

พระราชาทรงรับฟังเช่นนั้น ทรงดำริว่า

“เมื่อมิได้เป็นอะไรกันแล้ว เราน่าจะพาเอา
นางไปยังพระราชวังของเรา แต่ดาบสสินีจะยินยอมหรือ”

จึงทรงสอบถามโพธิดาบสไปว่า

“ดูก่อนดาบส หากมีใครมาพาเอาดาบสไปผู้มี
ดวงตางดงาม ใบหน้ายิ้มแย้มน่ารักนี้ไปด้วยกำลัง
ท่านจะทำอะไรเล่า”

“ถ้าความโกรธเกิดขึ้นแก่อาตมา แล้วยังไม่
เสื่อมคลายไป ตราบยังมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่หาย อาตมา
จะห้ามกั้นความโกรธนั้นเสียโดยพลันทีเดียว ดูกด
ฝนทำให้ยุตกลลงชะล้างธุลี ฉะนั้น”

ทรงฟังถ้อยคำนั้นแล้ว พระราชาผู้ไม่อาจห้าม
จิตปฏิพัทธ์ได้ ทรงขาดสติกลายเป็นอันธพาล รับสั่ง
กับราชบุรุษว่า

“จงนำเอาดาบสคนนั้นไปยังพระราชนิเวศน์
ของเรา”

ราชบุรุษนั้นแม้ไม่อยากจะกระทำ แต่ก็ขัด
พระราชบัญชาไม่ได้ ตรงเข้าจับกุมพาตัวดาบสไป
แม้นางจะคร่ำครวญขัดขืนก็ตาม ราชบุรุษนั้นได้แต่
นึกในใจว่า

“พระราชากระทำไม่สมควรเลย อธรรมกำลัง
เป็นไปในโลก”

ฝ่ายโพธิดาบสเห็นเช่นนั้นแล้ว แมได้ยินเสียง
ดาบสคนคร่ำครวญอยู่ เห็นเพียงครั้งเดียวก็รีบหันหน้า
ไปทิศทางอื่นทันที มิได้เหลียวไปแลดูอีกเลย ภายใน

ใจมุ่งเตือนสติไว้ว่า

“หากว่าเราจะเข้าไปขัดขวางห้ามปราม อันตราย
จะเกิดมีแก่ศีลของเรา เพราะจิตจะประทุษร้ายต่อ
คนเหล่านั้น”

จึงพยายามวางเฉยเสีย ระลึกถึงแต่จะบำเพ็ญ
ศีลบารมีเพียงอย่างเดียว ฝ่ายพระราชาพาลมิได้รอช้าเลย

รีบเสด็จกลับสู่พระราชวัง แล้วรับสั่งหานางดาบสินี
นั้นมาทันที ทรงเสนอแต่งตั้งมอบยศอันยิ่งใหญ่ให้ แต่
ดาบสินีปฏิเสธสิ่งทุกอย่าง ทั้งยังกล่าวถึงโทษภัยของยศ
ศักดิ์ และคุณประโยชน์ของการออกบวช ที่ตนได้
ละทิ้งกองสมบัติอันมหาศาลมาแล้ว

แม้พระราชาทรงใช้อุบายวิธีต่างๆ แต่ก็ไม่
อาจจะผูกใจดาบสินีไว้ได้ เมื่อทรงหมดหวังที่จะสม
ดังพระทัย จึงได้ดำริว่า

“นางดาบสินีผู้นี้มีศีล มีกัลยาณธรรม(ธรรม
อันดีงาม) ไม่ปรารถนาลาภยศใดๆ ไม่แสดงกิริยา
อาการหยาบช้ำต่อเราเลย แม้ถูกจุดคร่านำตัวมาถึงที่นี่
ก็ตาม เราช่างกระทำผิดต่อผู้มีคุณธรรมโดยแท้
ช่างไม่สมควรแก่เราเลย เอาเถิด! เราจะพาดาบสินีนี้
กลับไปยังอุทยาน แล้วจะขอขมาต่อทั้งสอง”

แล้วพระองค์ก็เสด็จไปพระราชอุทยานก่อน
รับสั่งราชบุรุษให้นำดาบสินีติดตามไปภายหลัง เมื่อ
พระองค์ไปถึงแล้ว ทอดพระเนตรเห็นโพธิดาบส
นั่งเย็บจีวรอยู่ จึงตรงเข้าหาหมายทูลลงใจดาบสนั้น
พอเข้าไปใกล้ก็ตรัสถามขึ้นว่า

“ท่านดาบสผู้เจริญ วันนั้นเรานำเอาดาบสินี
ของท่านไป ท่านโกรธหรือไม่”

“มหาบพิตร เมื่อดาบสินีถูกจุดคร่านำตัวไป

ความโกรธได้เกิดขึ้น แต่อาตมามีสติระลึกถึงศีลวัตร
(ข้อปฏิบัติในศีล) ได้พร้อมกับความโกรธที่เกิดขึ้นนั้น
จึงข่มความโกรธสลายลงได้ ณ ที่นั่นเอง ไม่ให้มัน
เกิดขึ้นได้อีก แม้ใครจะเอาหอกที่คมกริบแทงใส่
ดาบสินีนั้น อาตมาก็จะไม่ยอมทำลายศีลของตนเลย
เพราะเหตุมุ่งหวังในพระโพธิญาณเท่านั้น

อาตมามีได้รังเกียจดาบสินี และทั้งมิได้ไม่มี
กำลัง แต่เพราะพระสัพพัญญุตญาณเป็นที่รักของ
อาตมา ฉะนั้นอาตมาจึงได้รักษาศีลเอาไว้”

พระราชาทรงสดับเช่นนั้น จึงคาดคั้นคำถาม
อีกว่า

"ความโกรธเป็นอารมณ์ของ คนปัญญาทึบ"

“เรื่องความโกรธท่านกล่าวอวดอ้างไว้ใน
วันก่อนอย่างไรหนอ ท่านจำได้หรือไม่”

“มหาบพิตร อาตมาย่อมจำได้ดี ได้เคยกล่าว
ไว้กับพระองค์ว่า ถ้าความโกรธเกิดขึ้นกับอาตมา
แล้วยังไม่เสื่อมคลาย ตราบยังมีชีวิตอยู่ก็ยังไม่หาย
อาตมาจะห้ามกั้นความโกรธนั้นเสียโดยพลันทีเดียว
ดุจดั่งฝนทำให้หญ่ตกลงชะล้างธุลี ฉะนั้น”

ด้วยเพราะปรารถนารู้ความนัยให้ชัดเจน
พระราชเจ้าทรงซักถามโพธิดาบสยิ่งขึ้นกว่าเดิม

“ความโกรธเกิดขึ้นแก่ท่าน แล้วยังไม่เสื่อมคลาย
เป็นอย่างไร

ตราบท่านยังมีชีวิตอยู่ ก็ยังไม่หายโกรธเป็น
อย่างไร

ท่านห้ามกั้นความโกรธ ดุจดั่งฝนทำให้หญ่ตกลง
ชะล้างธุลีเป็นอย่างไรเล่า”

เมื่อเห็นเป็นโอกาสเหมาะสมแล้ว โพธิดาบสจึง

ได้ประกาศโทษของความโกรธถวายแด่พระราชานั้น

“หากความโกรธเกิดขึ้นแล้วไม่เสื่อมคลาย
บุคคลย่อมไม่เห็นประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น
แต่เมื่อความโกรธไม่เกิดขึ้น บุคคลย่อมเห็นได้ดีใน
ประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น เพราะความโกรธ
เป็นอารมณ์ของคนปัญญาทึบ

ชนทั้งหลายตราบที่ยังมีชีวิตอยู่ แล้วยังไม่
หายโกรธ ชนเหล่านั้นยินดีด้วยความโกรธที่เกิดขึ้น
ย่อมได้ชื่อว่าเป็นศัตรูกับตัวเอง หากความทุกข์ใส่ตน
เพราะความโกรธเป็นอารมณ์ของคนปัญญาทึบ

ผู้ที่ ถูก
ความโกรธครอบงำ
แล้ว ย่อมละทิ้ง
กุศลทั้งปวง เขา
ย่อมซัดส่ายขาด
จากประโยชน์
มากมาย มีแต่จะ
ประกอบด้วยกำลัง
กิเลสหมู่ใหญ่ที่
น่ากลัว สามารถ
ปราบผู้อื่นให้อยู่ใน
อำนาจได้ นี่แหละ

ความโกรธเป็นอารมณ์ของคนปัญญาทึบ

ความโกรธย่อมเกิดขึ้นแก่คนพาล คนโง่เขลาเบาปัญญา คนไม่รู้จริง มีแต่ความเอาชนะแข่งดี ก็เพราะถูกความโกรธนั้นแหละเผาผลาญอยู่ เสมือนไฟย่อมเกิดขึ้นจากไม้สีไฟ ที่เขานำมาสีกัน ไฟเกิดขึ้นจากไม้ใด ย่อมเผาไม้นั้นเองให้ไหม้อยู่

ความโกรธเจริญงอกงามในผู้ใด ดุจไฟเจริญลุกลามในกองหญ้าและไม้แห้ง ผู้นั้นย่อมเสื่อมยศเสมือนดวงจันทร์ข้างแรม ฉะนั้น

หากความโกรธของผู้ใดถูกกำจัดให้สงบลงได้ ดุจไฟที่หมดเชื้อ ผู้นั้นย่อมบริบูรณ์ด้วยยศ เสมือน

ดวงจันทร์ข้างขึ้น ฉะนั้น”

ครั้นพระราชาทรงฟังธรรมของโพธิดาบสแล้ว ทรงเคารพเลื่อมใสยิ่งนัก รับสั่งให้ราชบุรุษนำดาบสนี้มา แล้วทรงขอขมาต่อทั้งสอง สุดท้ายได้ตรัสนิมนต์ไว้ว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญทั้งสอง โปรดดำรงความสุกสันต์เกิดจากการบวช อยู่ในพระราชอุทยานนี้เถิด ข้าพเจ้าจะได้คอยดูแลรักษา ปกป้องคุ้มครองให้ความเป็นธรรมแก่ท่านทั้งสองได้”

โพธิดาบสและดาบสนี้ก็ยอมรับคำนิมนต์นั้น แล้วพระราชาก็ทรงนมัสการลา เสด็จกลับคืนสู่พระราชวัง ทั้งสองนักบวชจึงบำเพ็ญเพียรอยู่ในพระราชอุทยานนั้นเอง ตราบจนกระทั่งดาบสนี้ถึงแก่กรรมภาพโพธิดาบสจึงย้ายไปพักอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ กระทำอภิญญา(ความรู้ยิ่ง) และสมาบัติ(สภาวะสงบอันประณีตยิ่ง) ให้บังเกิด เจริญพรหมวิหาร ๔ (เมตตา, กรุณา, มุทิตา, อุเบกขา) เมื่อสิ้นอายุแล้วก็ได้ไปสู่พรหมโลก

.....

พระศาสดาตรัสแสดงเรื่องราวในอดีตจบแล้ว ทอดพระเนตรเห็นภิกษุเหล่านั้นตั้งใจพิจารณาธรรมดียิ่ง

เหมาะสมแก่บรรณคุณ จึงตรัสว่า

“พระราชานี้ในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์
ในบัดนี้ ดาบสินีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระนาง
พิมพาในบัดนี้ ส่วนโพธิดาบสได้มาเป็นเรตถาคต”

แล้วทรงประกาศสังฆธรรม ในเวลาที่จบสังจะ
นั่นเอง ภิกษุผู้มักโกรธรูปนั้นก็ได้นำอยู่
อนาคามีผลแล้ว

ประมวลพุทธ

พุทธ ๑๖ พ.ศ. ๒๕๕๔

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๓๖๗)

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๑๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๘๑๕

อรรถกถาแปลเล่ม ๖๔ หน้า ๒๗๕)

พระพุทธองค์ตรัส

● ชนพาลกล่าวคำหยาบด้วยวาจา
ย่อมสำคัญตนว่า เป็นผู้ชนะ
แต่ความอดกลั้นได้
เป็นความชนะของบัณฑิตผู้รู้แจ้งอยู่
ผู้ใดโกรธตอบแก่บุคคลผู้โกรธแล้ว
เพราะการโกรธตอบนั้นเอง
ผู้นั้นเป็นผู้หยาบช้าเฉวทราวมกว่า
ผู้โกรธแล้ว.

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ ข้อ ๖๓๖)

แจ้งความราชบัณฑิตยสถาน

เรื่อง

ประกวดแต่งหนังสือสำหรับเด็ก ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๕

ราชบัณฑิตยสถานจะจัดประกวดแต่งหนังสือสอน
พระพุทธศาสนาแก่เด็ก ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๕
ในหัวข้อเรื่อง“ศีลบารมี”ซึ่งเป็นบารมีหนึ่งใน“ทศบารมี”
เพื่อเป็นการปลูกฝังให้เด็กได้คุ้นเคยกับหลักธรรม
คำสอนของพระพุทธศาสนาได้เข้าใจและรู้จักนำคำสอน
ต่างๆไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งจะ
เป็นการกล่อมเกลาและพัฒนาจิตใจให้รู้จักผิดชอบชั่วดี
และประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในทำนองคลองธรรม ไม่
ประพฤติตนให้เป็นปัญหาต่อพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ เพื่อน
และสังคม ทั้งยังเป็นการปลูกฝังค่านิยมที่ดีและถูกต้อง
แก่เด็ก ซึ่งจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในภายหน้า ให้เป็น
พลเมืองดีของชาติต่อไป

สำนวนที่ชนะการประกวด ราชบัณฑิตยสถาน
จะนำขึ้นทูลเกล้าฯถวายเพื่อขอรับพระราชทานรางวัล

จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และจัดพิมพ์เป็น
หนังสือสำหรับพระราชทานในวันวิสาขบูชา จึงขอ
เชิญชวนผู้สนใจส่งเรื่องเข้าประกวด โดยมีรายละเอียด
ในการจัดประกวดดังนี้ :-

๑.ลักษณะหนังสือ

- แต่งเป็นภาษาไทย อธิบายความง่ายๆ เพื่อให้
เด็กอายุประมาณ ๑๐ ปี อ่านเข้าใจได้ การยกตัวอย่าง
ประกอบ ถ้อยคำสำนวน และภาษาที่ใช้ต้องเหมาะสม
เข้ากับระดับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน สามารถโน้มน้าว
จิตใจเด็กหรือผู้อ่านให้เห็นคุณค่าของการประพฤติปฏิบัติ
ตามคำสั่งสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
- เรื่องที่แต่งต้องเป็นเรื่องการสอนพระพุทธศาสนา
ตามหลักธรรมในพระไตรปิฎก และมีให้อธิบายความ
ง่ายลัทธิและศาสนาอื่น

- ขนาดความยาว ๒๕-๓๐ หน้ากระดาษพิมพ์ดีด
(A๔) พิมพ์หรือเขียนตัวบรรจง หน้าละ ๒๘ บรรทัด

๒.ผู้มีสิทธิส่งเรื่องเข้าประกวด

- บุคคลทั่วไปยกเว้นเจ้าพนักงานตัดสิน
- ส่งเรื่องเข้าประกวดได้คนละ ๑ ตำนวน

๓.การส่งเรื่องเข้าประกวด

- ให้ส่งต้นฉบับจำนวน ๓ ชุด ไปที่ราชบัณฑิตยสถาน
ในพระบรมมหาราชวัง ถนนหน้าพระลาน กรุงเทพฯ
๑๐๒๐๐ ภายในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๔

- ต้นฉบับที่ส่งเข้าประกวดทุกสำนวน ราชบัณฑิต-
ยสถาน จะไม่ส่งคืนให้แก่ผู้แต่ง

๔.การตัดสินรางวัล

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้ราชบัณฑิตยสถานแต่งตั้งกรรมการผู้ทรง
คุณวุฒิคนหนึ่งเป็นผู้ตัดสินและคัดเลือกสำนวนที่ดีที่สุด
เพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย รวม ๓ ตำนวน พระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวโปรดตำนวนใด จะทรงเลือกพิมพ์เป็น
หนังสือพระราชทานในวันวิสาขบูชา และทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทานรางวัลแก่ผู้ชนะการประกวด
ดังนี้ :-

รางวัลที่ ๑ จำนวนเงิน ๕,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๒ จำนวนเงิน ๓,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๓ จำนวนเงิน ๒,๐๐๐ บาท

- ลิขสิทธิ์ของเรื่องที่ได้รับพระราชทานรางวัล
ที่ ๑, ๒ และ ๓ เป็นของราชบัณฑิตยสถาน

๕.กำหนดการพระราชทานรางวัล

- วันงานพระราชพิธีวิสาขบูชา ประจำปี ๒๕๔๕
(ภายหลังการตั้งเปรียญ)

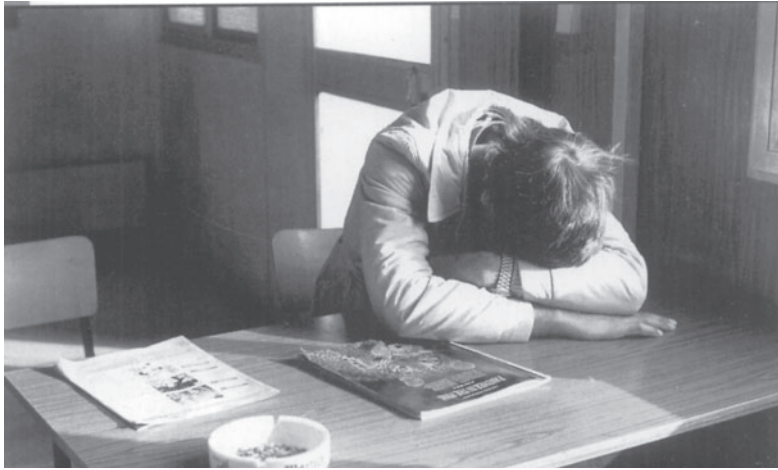
ผู้สนใจติดต่อขอทราบรายละเอียดได้ที่
ราชบัณฑิตยสถาน ในพระบรมมหาราชวัง ถนน
หน้าพระลาน กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทรศัพท์ ๒๒๑๑๔๔๐,
๒๒๑๔๔๒๒, ๒๒๒๐๑๘๕, ๒๒๒๖๑๕๕ โทรสาร
๒๒๔๕๕๑๐, ๒๒๑๖๗๒๖ ในวันและเวลาราชการ

อารมณ์ ที่อ่านได้ยาก

มี คำกล่าวว่
“นกไม่เห็นฟ้า ปลา
ไม่เห็นน้ำ”

เหตุที่เป็นเช่นนี้
ก็เพราะความเคยชินกับ
สิ่งที่อยู่กับเราตลอดเวลา
ทำให้เราไม่สามารถมอง
เห็นความแตกต่าง
ระหว่างสิ่งนั้น โดยการ
เปรียบเทียบกับสิ่งอื่นๆ
ได้อย่างกระฉับกระช๊ต

ฉะนั้นจึงไม่สามารถเข้าใจสิ่ง
ที่เราสัมผัสพบเห็นทุกวัน จากใน
มุมมองอื่นดังเช่นที่คนอื่นมองเห็น
เมื่อนกบินอยู่บนท้องฟ้าทุกวัน
ก็จะมองไม่เห็น “ฟ้า” ในความ-
หมายของท้องฟ้าลักษณะเดียวกับ
ที่มนุษย์บนพื้นดินมองเห็น

ปลาที่อยู่ในน้ำตลอดเวลา
เช่นเดียวกัน จะมองไม่เห็น “น้ำ”
ในความหมายแบบเดียวกับที่สัตว์
บนบกมองเห็นผืนน้ำนั้นๆ

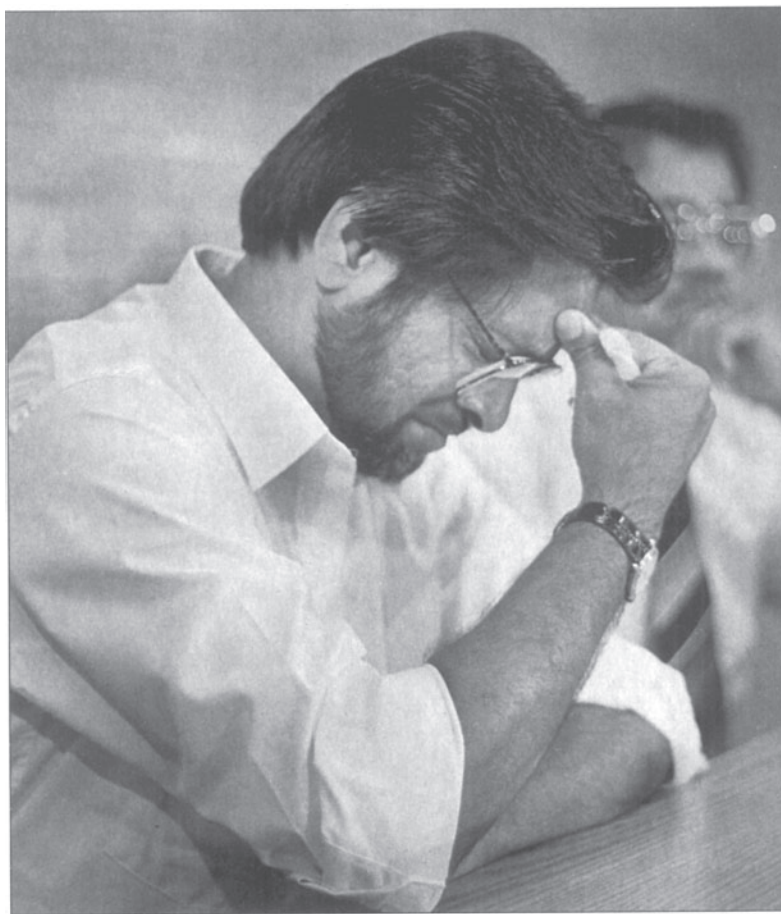
“อารมณ์” เป็นสิ่งที่ยากจะ
มองเห็นได้ชัดเจนเฉกเช่นเดียวกัน
แม้จะเป็นอารมณ์ที่สร้างความ
บิบบิ้นเป็นทุกข์อย่างมากมายให้
แก่เรากก็ตาม

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า การ
จะเห็นทุกข์ให้ละเอียดนั้นเป็น
เรื่องยากมาก ทั้งนี้เนื่องจากเรามัก
จะซาซึนอยู่กับอารมณ์แห่งความ
บิบบิ้นเป็นทุกข์ดังกล่าวจนเห็นเป็น
เรื่องปกติ

เมื่ออ่านอารมณ์ของตัวเอง
ไม่ออก และมองไม่เห็นว่ามันเป็น
ความทุกข์ เราก็คงจะไม่คิดพยายาม
หาทางปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้พ้น
จากภาวะความบิบบิ้นเป็นทุกข์นั้น
อย่างจริงจัง

บางคนเป็นทุกข์มากทั้งที่มี
ทรัพย์สินเงินทองมากมาย แต่ก็
รู้สึกที่ตัวเองยังมีไม่มากเพียงพอ
เพราะเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับ
คนที่เขามีมากกว่า เมื่อใจ
ปรารถนาอยากได้ทรัพย์สินเงินทอง
ให้มากกว่านี้ แล้วไม่ได้ตั้งใจ
ปรารถนา

อารมณ์ที่เป็นภาวะบิบบิ้น
เป็นทุกข์ในจิตใจ ลักษณะเช่น
เดียวกับที่เกิดขึ้นกับยาจก ก็
จะปรากฏกับเศรษฐีผู้นั้นได้ ส่งผลให้
หน้าตาบูดบึ้งตึงเครียด ไม่เบิกบาน
โกรธง่าย จุนเจียวง่าย ไม่มีความสุข
สุข ฯลฯ

เมื่ออ่านอารมณ์ไม่ออกว่านั่นเป็นความทุกข์ บุคคลผู้นั้นก็จะ
จมปลักอยู่กับความทุกข์ตลอดไป

สาเหตุที่ทำให้ไม่คิดหาวิธีแก้ไข
ก็เพราะถึงแม้อารมณ์ทุกข์จะเป็น
ภาวะที่ทนได้ยาก แต่เราก็มักจะ
สามารถหาสิ่งมาลบเกลื่อนบดบัง
ความทุกข์ อาทิ อบายมุขสิ่งเสพติด
ต่างๆ ตลอดจนกลไกป้องกันตัว
เองทางจิต (defence mechanism)
เพื่อช่วยบรรเทาความทุกข์ได้เป็น
ครั้งคราว

จนมีภาวะความบีบคั้นเป็น
ทุกข์ในระดับที่เราพอจะทนต่อไปได้
ก็เลยไม่คิดหาวิธีทำให้ตัวเองเป็น
อิสระจากความทุกข์ให้มากยิ่งขึ้นกว่านี้

ต่อเมื่อทุกข์ถึงขีดสุดจนทนต่อ
ไป不得ยาก บางทีค่อยรู้สึกตัว และ
คิดหาทางแก้ทุกข์ อาจจะเป็นโดยการ
เข้าหาหลักธรรมทางศาสนาบ้าง
เสพยาเสพติด หรือกินเหล้าเมายา
เพื่อให้ลืมความทุกข์นั้นๆ บ้าง
หรือสุดท้ายก็อาจใช้วิธีฆ่าตัวตาย
เพื่อหนีทุกข์ เป็นต้น

สำหรับในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนให้วิเคราะห์ต่อไป ถึงสาเหตุของอารมณ์บีบคั้นเป็นทุกข์ดังกล่าว เพื่อแก้ที่รากฐานของต้นเหตุ และชี้ให้เห็นว่า ความทุกข์ต่างๆ เกิดขึ้นจาก

“ความพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจเป็นทุกข์ ความประสบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รักที่พอใจเป็นทุกข์ มีความปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์ ว่าโดยย่ออุปาทานขันธทั้ง ๕ เป็นทุกข์”

ถ้าสามารถลดกิเลสต้นเหตุ อุปาทานที่เป็นความต้องการส่วนเกินจำเป็นของชีวิตให้บรรเทา ลดน้อยลงได้เท่าไร ก็จะทำให้โอกาสของการพลัดพรากจาก **“สิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจ”** มีน้อยลง โอกาสที่จะประสบกับ **“สิ่งอันไม่เป็นที่รักที่พอใจ”** ก็มีน้อยลง ตลอดจนโอกาสของ

การมีความ **“ปรารถนาสิ่งใด”** แล้วไม่ได้สิ่งนั้นๆ ก็มีลดน้อยลงเป็นลำดับ ส่งผลทำให้ความทุกข์ลดน้อยลงโดยปริยายในที่สุด

ฟังดูเหมือนทำไม่ยาก แต่ อันที่จริงด้านแรกที่ยากที่สุดก็คือ เรามักจะอ่านอารมณ์ของตัวเอง ไม่ออกว่า **“นั่นเป็นความทุกข์”** เมื่อมองไม่เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่าเป็น **“ทุกข์”** ก็

เกิดความ **“ขี้เกียจ”** ที่จะหาทางปรับปรุงแก้ไข

ด้วยเหตุนี้ การได้มีโอกาส สัมผัสคบคุ้นกับคนที่สามารถ ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจาก ภาวะบีบคั้นเป็นทุกข์ได้แล้ว จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วย เปรียบเทียบ ทำให้เราสามารถ มองเห็นอารมณ์ทุกข์ได้กระจ่าง ชัดยิ่งขึ้น

เหมือนนกถ้าสามารถพูดได้ และคบคุ่นกับมนุษย์บนพื้นดิน การติดต่อพูดคุยกันจะช่วยให้ นกเข้าใจ “ห้องฟ้า” ในมิติใหม่ที่ แตกต่างจาก “ห้องฟ้า” ตามที่ตัวเอง เคยเข้าใจ

หรือเหมือนปลาถ้าพูดได้และ คบคุ่นกับสัตว์บนบก การติดต่อ สัมผัสสัมพันธ์กันก็จะช่วยให้ปลา เข้าใจ “น้ำ” ในมิติใหม่ที่แตกต่าง จาก “ห้องน้ำ” ตามที่ตัวเองเคย เข้าใจ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **ความ มีมิตรดี สหายดี สภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้น ของพรหมจรรย์** ตลอดจนการได้ **คบสัตบุรุษ และการได้ฟังธรรม** จะเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่นำไปสู่ การพัฒนาจิตวิญญาณให้เป็นอิสระ จากความทุกข์

ทั้งนี้เพราะการได้ติดต่อคบ- คุ่นกับกัลยาณมิตรที่เบาบางจาก ความทุกข์ดังกล่าว จะช่วยให้เรามี โอกาสเปรียบเทียบและเรียนรู้ “ทุกข์” ในมิติที่ละเอียดยิ่งขึ้น เหมือนนก หรือปลาที่จะไม่มีโอกาสได้รู้จัก ห้องฟ้าหรือห้องน้ำในมิติที่ไม่เคย รับรู้มาก่อน

การเห็นทุกข์ และการอ่าน อารมณ์ทุกข์ได้กระจ่างขึ้น ก็คือ การเข้าถึงอริยสัจข้อแรกอันคือทุกข์ อริยสัจ ที่จะนำไปสู่การเข้าใจ อริยสัจข้ออื่นๆ ต่อไป

คนที่ได้ขัดเกลาจิตใจจนเป็น อิสระจากการครอบงำของกิเลส

ค้นหาอุปาทานในระดับหยาบๆ
ได้แล้ว ความทุกข์ก็จะเบาบางลง
ทำให้สามารถทนกับอารมณ์ทุกข์
ที่เบาบางดังกล่าวได้โดยไม่ยาก
ได้โดยไม่ลำบาก ความ “ขี้เกียจ”
ที่จะพัฒนาตัวเองต่อไปก็จะเกิดขึ้น

เนื่องจากความซาชินกับ
อารมณ์ที่เบาบางจากความทุกข์นั้นๆ
จะทำให้มองไม่เห็นทุกข์ในมิติใหม่
ที่ละเอียดยิ่งกว่าเดิม กรณีเช่นนี้
จึงยังต้องอาศัยกัลยาณมิตรเป็น
ตัวช่วยสะท้อนให้เราเห็นทุกข์ใน
ระดับที่ละเอียดขึ้น จากการ
เปรียบเทียบกับภาวะความอิสระ
ว่างเบาของคนที่เราได้สัมผัสพบ
เห็นดังกล่าว

พระพุทธเจ้าจึงทรงชี้ให้เห็นว่า
การมีกัลยาณมิตร ไม่เพียงแต่จะ
ช่วยชี้แนะการประพฤติปฏิบัติธรรม
ในขั้นต้นเท่านั้น แต่ยังมีคุณูปการ

ต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมในชั้น
กลางและชั้นปลายด้วย จนถือเป็น
ทั้งหมดทั้งล้นของพรหมจรรย์เลย
ทีเดียว

มองในแง่นี้ การจะอ่าน
อารมณ์ที่เป็นทุกข์อริยสัจให้ละเอียด
จึงไม่ใช่การหลีกเร้นไปอยู่ในที่
สงบสงัด เพื่อจะได้มีสมาธิในการ

อ่านอารมณ์ของตัวเอง ตรงข้าม
กลับจะต้องอยู่ในท่ามกลางสภาพ
สังคมสิ่งแวดล้อมที่ประกอบด้วย
มิตรดี สหายดี จึงจะสามารถมอง
เห็นอารมณ์ที่เป็นทุกข์อริยสัจนั้นๆ
ได้กระจ่างชัดขึ้น

เก็บมาฝาก

ในปัจจุบันมีการฆ่าตัวตายกันมาก ดังที่มีข่าวในสื่อต่างๆ เป็นประจำ สาเหตุที่ทำให้คิดสั้นถึงกับฆ่าตัวตายมีต่างๆ กัน เช่น เจ็บป่วยด้วยโรคที่รักษาไม่หาย มีหนี้สินล้นพ้นตัว เพื่อคลั่งด้วยพิษยาเสพติด ออกหักและที่น่าวางใจเป็นห่วงคือ มีนักเรียน นิสิต นักศึกษาฆ่าตัวตายเพราะความเครียดจากการศึกษาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่น เดือนกันยายน ๒๕๔๑ นักศึกษาคนหนึ่งผูกคอตายเพราะกลัวว่าจะไม่ได้เกียรตินิยม เดือนตุลาคม ๒๕๔๑ นักศึกษาชั้นปีที่ ๔ คนหนึ่งโดดตึกตายเพราะกลัวจะไม่จบใน ๔ ปี ปลายเดือนเดียวกัน นิสิต

ถ้าใครครวญสักรินิด
จะไม่คิดสั้น

น้องใหม่คนหนึ่งก็โดดตึกตาย และปี ๒๕๔๐ นิสิตคนหนึ่งก็โดดตึกตายหลังออกจากห้องสอบ ก่อนหน้านั้นก็มีนักเรียนมัธยมโดดตึกตายเพราะความเครียดจากการเรียน

เนื่องจากทุกคนต่างก็รักชีวิต ดังนั้น โดยปกติแล้ว คนส่วนมากจะไม่ฆ่าตัวตายทันที ข้อมูลจาก ๑๖๖๗ **ชอตไลน์ คลายเครียด** ระบุว่า สัญญาณอันตรายของผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย มีดังนี้

๑. แยกตัว ไม่พูดกับใคร
๒. มีคนในครอบครัวฆ่าตัวตายมาก่อน
๓. เคยพยายามฆ่าตัวตายมาแล้ว

๔. มีแผนฆ่าตัวตายแน่นอน โดยดูจากการแจกจ่ายของรักของหวง พุดจาผากฝั่งคนข้างหลังให้ช่วยจัดการงานหรือทรัพย์สินให้เรียบร้อย

๕. เวลาพูดมีน้ำเสียงวิตกกังวล สีหน้าเศร้าหมอง

๖. ตีตเหล้าหรือยาเสพติด

๗. ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บจนต้องพึ่งยารักษาเป็นประจำ และนอนไม่หลับติดต่อกันเป็นเวลานานๆ

๘. ชอบพูดเปรยว่าอยากตาย ไม่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไป รู้สึกว่าตัวเองไม่มีความหมาย

๙. อยู่อย่างโดดเดี่ยว ทำให้เหงา เศร้า รู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวในโลก

๑๐. ประสบปัญหาชีวิต เช่น สูญเสียคนรัก
กะทันหัน ล้มละลาย เป็นโรคที่รักษาไม่หาย พิการ์
จากอุบัติเหตุ

๑๑. มีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ อยู่เสมอ ที่น่าระวัง
คือเมื่ออารมณ์เปลี่ยนแปลงอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ
จากซึมเศร้าหรือหงุดหงิดมานาน กลับดูสบายอก
สบายใจอย่างผิดหูผิดตา ช่วงนี้แสดงว่า เขารวบรวม
ความกล้าและตัดสินใจได้แน่นอนแล้วว่า จะฆ่าตัวตาย

ถ้าผู้ใดมีสัญญาณดังกล่าวมานี้ ญาติพี่น้อง
หรือเพื่อนสนิท ควรจะดูแลคนผู้นั้นอย่างดี คอยอยู่
เป็นเพื่อนพูดคุยใกล้ชิด พูดให้กำลังใจ เพื่อให้คลาย
ความเครียด ความเศร้า ความเหงา ความกังวล

สาระที่ควรกล่าวถึงเพื่อปลอบใจหรือเตือนสติ
ผู้ที่คิดจะฆ่าตัวตายมีดังนี้

๑. ในโลกนี้มีใครบ้างที่ไม่เคยผิดหวังเลย ใคร
เล่าจะได้สมดังใจปรารถนาทุกครั้ง เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง
ในโลกนี้ไม่เป็นไปตามที่เราคิด แต่เป็นไปตามที่มันจะเป็น
แม้สิ่งที่เราไม่ชอบและไม่เห็นด้วยเลย มันก็เกิดขึ้นได้
คนที่ผิดหวังจึงมีอยู่นับล้านๆ คนทั่วโลก มิใช่มีเรา
เพียงผู้เดียว ความผิดหวังเป็นของธรรมดาในโลกนี้

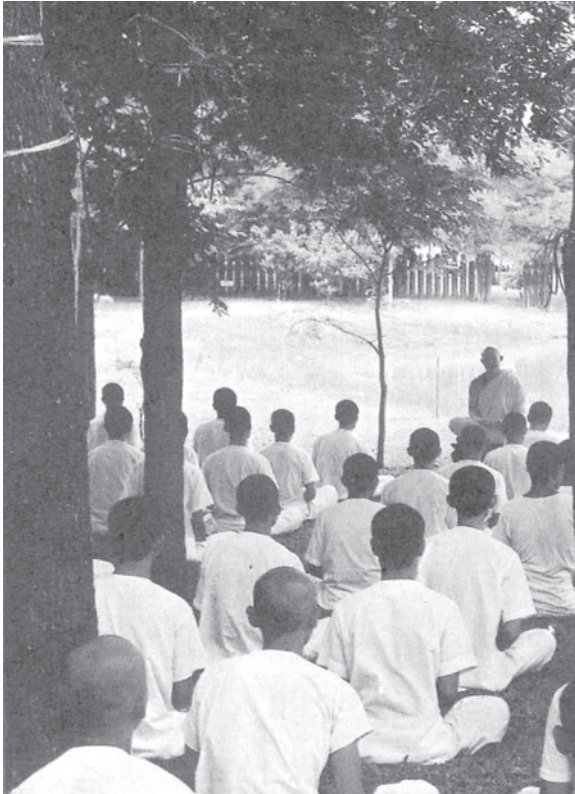

ดังนั้นท่านจึงกล่าวว่า **ความสุขไม่ได้อยู่ที่ความสมหวัง
การรู้จักทำใจเมื่อผิดหวังต่างหากเป็นความสุข**

๒. การซักผ้าด้วยน้ำเน่า มีแต่ทำให้ผ้าสกปรก
มากขึ้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ฉะนั้น การฆ่าตัวตาย
ไม่ใช่การแก้ปัญหา แต่เป็นการเพิ่มปัญหา เป็นสิ่งที่ไม่
ควรกระทำ ฉะนั้น ในทางโลก ผู้คนจะดูหมิ่นหรือ
นิินหาว่าคิดสั้นหรือลึนคิด ส่วนในทางธรรม เพียงแค่
คิดฆ่าตัวตายก็บาปแล้ว ไม่ต้องกล่าวถึงการลงมือ
กระทำเลย

๓. การฆ่าตัวตายไม่มีประโยชน์เลย คัตรูจะ
ชื่นชมสมน้ำหน้า แต่ญาติมิตรจะเสียใจและอับอาย
ขายหน้า ทำให้ลูกที่ยังเล็กต้องเป็นกำพร้า ไรที่พึ่งพิง
ทำให้พ่อแม่ที่แก่เฒ่า หูตาไม่ดี ต้องลำบากขาดคนดูแล

๔. ท่านกล่าวไว้ว่า **ชีวิตนี้สั้นนัก ถึงไม่มีคนฆ่า ก็ต้องตายเองอยู่แล้ว จะฆ่าตัวตายทำไม แต่ความดีสี ถ้าไม่ทำก็ไม่ได้** เมื่อไปทำลายร่างกายซึ่งเป็นเครื่องมือ ทำความดีเสียแล้ว จะทำอะไรทำความดีเล่า

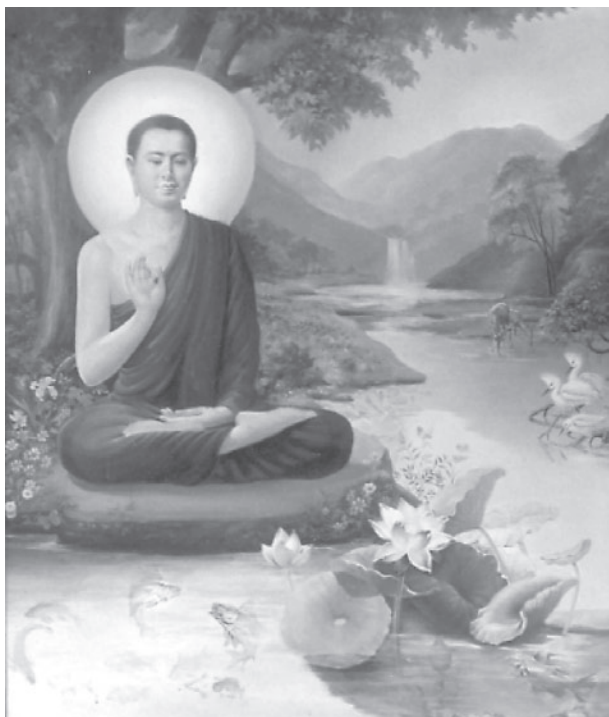

๕. โลกนี้แปรเปลี่ยนอยู่เสมอ ในยามค่าขึ้น ยิ่งดีก็ยิ่งมีดี แต่เมื่อมีดีถึงที่สุดแล้ว แสงสว่างจะเริ่มปรากฏ ชีวิตคนเราก็เช่นกัน มีสุขและทุกข์สลับกันไป เมื่อทุกข์ถึงที่สุดแล้ว ความสุขจะเริ่มปรากฏ **ชีวิตนี้ยังมีหวัง แม้ทุกสิ่งจะสูญสิ้นไปแล้ว แต่อนาคตยังอยู่ จงทำใหม่ สร้างใหม่** (หลวงวิจิตรวาทการ)

๖. ชีวิตนี้มีความตายเป็นที่สุด คนเราจะไม่ตายด้วยความพยายามใด ความพยายามนั้นหาไม่อย่างไรก็ตาม การเดินทางบนถนนชีวิตซึ่งเริ่มต้นที่ “เกิด” สิ้นสุดที่ “ตาย” นี้ แม้จะถึงจุดหมายเข้าไปบ้างก็ไม่เป็นไร ไม่เสียหายอะไร มีแต่ได้กำไร จึงไม่จำเป็นต้องรีบแซงคนอื่น (ซึ่ง) เพื่อไปให้ถึงที่หมายโดยเร็ว

๗. เมื่อฆ่าตัวตายจิตย่อมเศร้าหมอง **เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุกดีเป็นอันหวังได้** (พุทธพจน์ ๑๒/๙๑) ทุกดีได้แก่ที่เกิดอันชั่วซึ่งมากด้วยทุกข์ เช่น นรก ทุกข์ในโลกนี้ล้วนเป็นของเล็กน้อยเมื่อเทียบกับทุกข์ในนรก การฆ่าตัวตายเพื่อหนีทุกข์จึงเป็นความหลงผิดอย่างมหันต์ (สุดๆ)

๘. ความเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่สูงค่าเพราะได้มาโดยยาก ดังอุปมาว่า

แอกซึ่งมีช่องเดียว ลอยไปมาตามยถากรรม ด้วยแรงคลื่นลมในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ทุกร้อยปี เตาตาบอดตัวหนึ่งจะโผล่ขึ้นมาสู่ผิวน้ำคราวหนึ่ง โอกาสที่เตาตาบอดนั้นจะสอดคอเข้าไปในแอกซึ่งมีช่องเดียวนั้นเป็นของยากฉันใด การเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นของยากฉันนั้น

ฝุ่นซึ่งติดอยู่ที่ปลายเล็บมีประมาณน้อย เมื่อเทียบกับแผ่นดินใหญ่ ฉันใด ลัทธิ (สิ่งมีชีวิตทุกชนิด ยกเว้นพืช) ที่กลับมาเกิดเป็นมนุษย์มีน้อย ลัทธิที่กลับมาเกิดเป็นอมมนุษย์มีมากกว่า ฉะนั้น

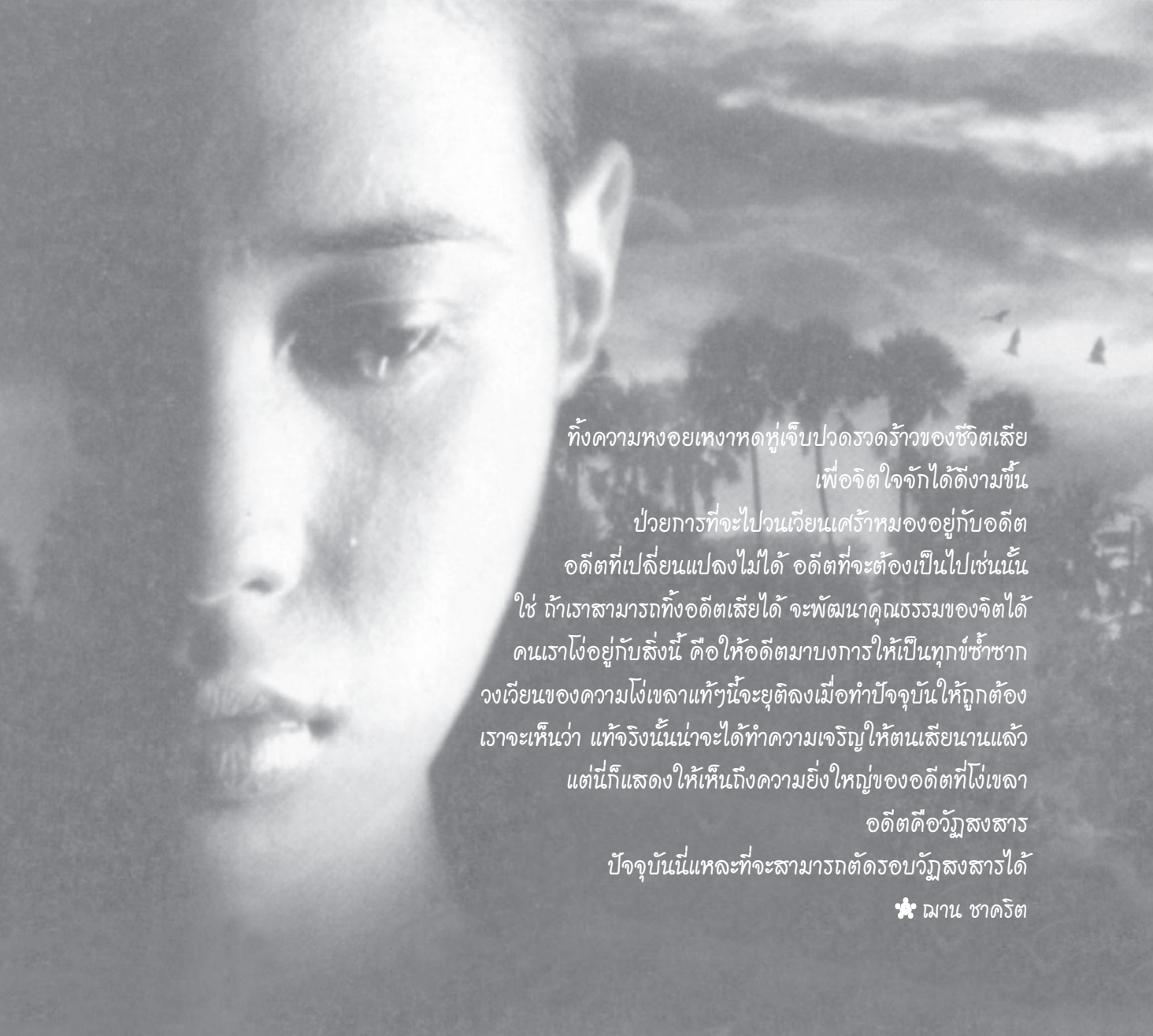
(พุทธพจน์ ๑๙/๑๗๔๔, ๑๙/๑๗๕๗)

กว่าจะได้เกิดเป็นมนุษย์ช่างยากเย็นแสนเข็ญ เช่นนี้เอง เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์แล้ว ทั้งยังได้พบ พระพุทธศาสนา นับว่าเป็นโชคดียิ่งยิ่ง สมควรที่จะ ใช้ชีวิตร่างกายที่ได้มาโดยยากนี้ บำเพ็ญประโยชน์ แก่ตนเองและผู้อื่นให้มากที่สุด หากฆ่าตัวตาย ย่อม เสียชาติเกิดและตายเปล่า

**เมื่อไม่มี สิ่งที่ชอบ จงมอบใจ ในสิ่งที่มี
มัวหลงปอง ของที่ไม่มี มีแต่ทวิ ทุกภพวิตรี**

(คัดมาจากหนังสือ นานาสาระ
รวมรวมโดย ธรรมวทุโธ ภิกขุ)

ทั้งความหงอยเหงาหดหู่เจ็บปวดรวดร้าวของชีวิตเสีย
เพื่อจิตใจจักได้ตั้งมั่นขึ้น

ป่วยการที่จะไปนเวียนเตรำหมองอยู่กับอดีต
อดีตที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ อดีตที่จะต้องเป็นไปเช่นนั้น
ใช่ ถ้าเราสามารถทั้งอดีตเสียได้ จะพัฒนาคุณธรรมของจิตได้
คนเราเฝ้าอยู่กับสิ่งนี้ ดีอให้อดีตมาบงการให้เป็นทุกข์ซ้ำซาก
วงเวียนของความโง่เขลาแท้งนี้จะยุติลงเมื่อทำปัจจุบันให้ถูกต้อง
เราจะเห็นว่า แท้จริงนั้นน่าจะทำได้ทำความเจริญให้ตนเสียมานานแล้ว
แต่ก็เ็นแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของอดีตที่โง่เขลา

อดีตคือวัฏสงสาร
ปัจจุบันนี้แหละที่จะสามารถตัดรวบวัฏสงสารได้

❀ ฌาน ชาคริต

น้ำรัจก

○ ผ.ศ.รัศมี กฤษณมณี

นางดารา (ทางบุญ) ก้อนสุวรรณ

สามีชื่อ กัณหา ก้อนสุวรรณ

๑๒๖ ม.๑๕ ต.กระแซงใหญ่ อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ บุตร ๓ คน กำลังศึกษาในระบบการ
ศึกษาของชาวโศก

◇ ครอบครัวเดิม

พ่อแม่เป็นชาวนา แต่ดิฉันอยากหาประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่าง และเบื่อหน่ายการฆ่าสัตว์ที่มีให้เห็นอยู่บ่อยๆ เวลาถึงงานบุญ จึงออกจากบ้านไปทำงานทำอื่นๆ ที่พ่อแม่ต้องจ้างคนมาทำนาแพงกว่าเงินเดือนที่เราได้จากการไปทำงานรับจ้าง ได้เห็นข้าราชการ ตำรวจ และอาชีพอื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวนา เอ๊ะ! เขาก็ทุกข์เหมือนกัน ดิฉันไปเป็นพี่เลี้ยงเด็กและเรียนสารพัดช่างด้วย เพราะตอนเด็กๆ เรียนจบแค่ ป.๔ ไม่ได้เรียนต่ออื่นๆ ที่เรียนดีและอยากเรียน ไม่ใช่ไม่มีเงินเรียน พ่อแม่พอส่งได้ แต่ไม่มีโรงเรียนจะเรียน โรงเรียนที่จะเรียนได้ก็อยู่ไกลเกินไปจึงอดเรียน บางทีแค่ฝันเอาไว้ได้เรียนต่อก็ยังรู้สึกเป็นสุขเลยล่ะ

ในขณะที่เรียนสารพัดช่าง บ้านที่ไปทำงานด้วย เขาทวงบุญคุณว่า ใช้เวลาทำงานไปเรียน ดิฉันก็ไม่สบายใจมาก พอตีแม่โทรเลขไปว่ามีฐานะให้กลับบ้านด่วน ดิฉันก็รีบกลับแต่ปรากฏว่าแม่ให้แต่งงาน ตอนนั้นอายุ ๑๙ ปี ใจจริงดิฉันเคยคิดอยากบวชชี ไม่ชอบการฆ่าสัตว์ อยากพ้นทุกข์ แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร ดิฉันชอบอ่านหนังสือ ‘กฎแห่งกรรม’ ของ ท.เลียงพิบูลย์ แต่เมื่อแม่ให้แต่งงานก็แต่งตามใจท่าน

◇ ครอบครัวใหม่

สามีทำการเกษตร ดิฉันเป็นคนขยันทำงานมาก แถมปลูกอะไรก็ได้ลูกตก ได้ผลผลิตมาก เราไปขายที่ตลาด เขาก็ว่าผักไม่สวย (เพราะเราไม่ได้ฉีดยา) มีคนแนะนำว่าให้ฉีดยาฆ่าแมลง ผักจะได้งาม เราก็ซื้อไปลองใช้ดู มันก็งามจริงในระยะแรก เพราะสมัยนั้นแมลงยังไม่กวนมาก เราฉีดยาแมลงก็หมด ผักก็เลยงาม แต่ต้นทุนสูง ดิฉันเอาผลผลิตไปขายโดยบรรทุกใส่จักรยาน ถีบไปขายระยะ ๗-๘ กม. ตอนนั้นอุ้มท้องลูกชายคนโต รายได้ประมาณ ๑๐๐ บาท (สมัยนั้นค่าแรงวันละ ๓๐ บาท) แต่ผักที่เอาไปมีจำนวนมาก แม้จะรู้สึกรู้ว่าเป็นเงินจำนวนน้อย ก็ทนทำไปเพราะไม่รู้จะทำอะไร ทำอย่างอื่นไม่เป็น

ดิฉันก็มาคิดว่าเราน่าจะปลูกอะไรที่ตลาดต้องการ และไม่มีใครปลูก คงจะได้ราคาดี เช่น ปลูกพริก แล้วตากแห้งไว้ขายหน้าแล้ง หน้าฝนทำพืชรไร่ ปีแรกปลูกฝ้าย ๒๐ ไร่ ลงทุน ๒๐,๐๐๐ บาท ขายได้ ๔๐,๐๐๐ บาท ยังไม่ได้คิดค่าแรง แต่หักค่ายาฆ่าแมลงแล้วเหลือประมาณหมื่นกว่าบาท ไปซื้อควายตัวหนึ่ง จากนั้นปลูกถั่วลิสง ข้าวโพด ปอ มันสำปะหลัง พวกนี้ใช้ปุ๋ย แต่ไม่ต้องใช้ยาฆ่าแมลง

ปี ๒๕๒๗ ปลุกมะม่วงหิมพานต์ เป็นไม้ผล
ที่มีอนาคต ให้ผลผลิตดีมาก มีแต่ให้กับให้ ไม่ต้อง
ทำอะไรมาก ใต้อย่างเดียว ปลุก ๒๐ ไร่ ได้เงิน
๔๐,๐๐๐ บาทต่อปี ต่อมาปลุกพืชล้มลุก เช่น พักทอง
แตงโม ช่วงนั้นเป็นช่วงพฤษภาทมิฬ ทำงานไป (รดน้ำ
ต้นไม้) ก็ฟังข่าวไปด้วย นี่ก็ในใจว่า เขาฆ่ากันตาย
ดิฉันก็ปลุกผักเอาไว้ให้พวกคุณกิน ที่ดินที่ไปทำ ทั้ง
ไกลและอยู่ในเขตอันตรายเพราะใกล้ชายแดนเขมร
บางทีพวกนี้ก็จะจับผู้หญิงไทยไปข่มขืน ไม่ค่อยมีคน
กล้าเข้าไปทำไร่ และที่ดินก็อยู่แยกกันไป ไม่ได้อยู่รวม
กันเป็นแปลงใหญ่ทีเดียว

จากการที่ได้อยู่กับป้าที่รู้สึกรักป้า เห็นว่าป้านั้น
มีแต่ให้ สัตว์เล็กสัตว์น้อยก็ได้อาศัยปาดำรงชีวิต แต่
ชาวบ้านกลับตัดไม้ทำลายป่า ทำเสาบ้าน เสาถ่าน แม้
ต้นไม้ยังเล็กก็ตัดเพราะต่างคนต่างก็แย่งชิงกัน ถ้า
ไม่รีบมาตัดเดี๋ยวคนอื่นจะตัดเสียก่อน เคยคิดตาม
ประสาว่า รัฐบาลน่าจะกำหนดให้คนปลูกบ้านหลังเล็กๆ
เท่านั้น คนจะได้ไม่ตัดไม้ทำลายป่ากันมาก ได้เห็น
เจ้าหน้าที่บ้านเมืองทำผิดกฎหมายเสียเอง แถมยังมา
จับราษฎรว่าบุกรุกที่ป่าสงวน ถ้าเจ้าหน้าที่เห็นพวกเรา
กำลังถางไร่อยู่เขาจะจับทันที (แต่พ่อค้าพลอยทำลาย

ธรรมชาติ ชาวบ้านหลายคนว่ามี เพราะเป็นธุรกิจ
ที่ทำเงินได้มาก) เมื่อรักป้าก็ไม่อยากให้ใครทำลายป่า
เห็นใครจุดไฟป่าแล้วบอกว่าสนุก เราก็สลดใจว่า
ทำไมต้องเบียดเบียนกัน มนุษย์ทำไมช่างโหดร้าย
ดิฉันเคยคิดไม่อยากอยู่ร่วมกับคนเลย

ขณะที่อุ้มท้องลูกคนที่ ๒ ดิฉันอายุ ๒๘ ปี
ตอนนั้นไปทำไร่ เอาควายไปช่วยทำงานด้วย ต้องไป
ตักน้ำดื่ม น้ำนั้นอยู่ในบ่อพลอย เห็นพลอยที่อยู่ในน้ำ
สีสวยงามมาก พลาดคิดว่าถ้าเรารวยจากพลอย เราจะทำ
อย่างไร เมื่อมีเงินใจก็อาจจะมาปล้นบ้าน สามีกี
อาจมีเมียน้อย เพราะผู้ชายพอเริ่มร่ำรวยก็จะไม่ค่อย
ซื่อสัตย์ จึงคิดต่อไปอีกว่า ก็ถ้ารวยแล้วต้องทุกข์
จะรวยไปทำไม จะมีการรวยแบบไหนบ้างที่ไม่ทุกข์
ใจรปล้นไปไม่ได้ ดิฉันนั่งนึกที่ล่ำห่วยคิดได้ว่า สิ่งนั้น
คือพระรัตนตรัย ใครมีในใจแล้วมีความสุข จึงตั้งใจ
ขณะนั้นว่า จะถือศีล ไม่ฆ่าสัตว์ จะสำรวมตนเอง
ศึกษาธรรมะให้มาก จากนั้นได้อ่านอารยทรัพย์ ว่า
ทรัพย์แท้คืออะไร ถ้ามีในตัวไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย
แล้วจะมีมงคลชั่วชีวิต ดิฉันได้เข้าใจว่า หากเรามี
ศรัทธาในศาสนา เราต้องมีศีล แล้วถ้าจะถือศีลก็ต้อง
ไม่ฆ่าสัตว์ จึงลดการกินเนื้อสัตว์เพราะสงสาร จะ

เหลือบ้างก็ปลา พอสามีหาคบ ปู ปลา มาให้ดิฉัน ดิฉันก็แกลังปล่อยไป บอกเขาว่าเราปิดฝาไม่ดี ถ้า ดิฉันไปตลาดก็จะไปซื้อปลาตายมา ถ้าจำเป็นต้องทำกิน จากสัตว์ที่สามีหามาให้ ดิฉันก็จะทำแต่ตัวที่ตาย ตัว เป็นๆ ก็ให้คนอื่นไป ชาวบ้านเขาก็ว่าดิฉันทำอะไรจะเพี้ยน มีบางครั้งก็จำเป็น เลี้ยงไม่ได้ด้วยวิธีใดๆ ต้องฆ่า ดิฉันจะเป็นทุกข์มากเพราะไม่อยากผิติดศีล

◇ พบอโศก

อายุ ๓๒ ปี ได้พบพ่อใหญ่คนหนึ่ง เข้าไปทำไร่ ะละกอใกล้บ้าน แกพูดคุยดีมาก และแนะนำ หนังสือดอกหญ้าให้ดิฉันอ่าน แกพูดถึงศีระะโศกๆ ว่าเป็นวัดแปลก ไม่กินเนื้อสัตว์ ก็ตรงกับใจดิฉันพอดี ฟังแล้วอยากไปวัดนี้มาก พอได้อ่านหนังสือก็รู้ว่าเรา

มีเพื่อนแล้ว คนกลุ่มนี้คิดเหมือนเรา แต่ก็มีบางคน บอกว่า วัดนี้ไม่ดี พระมีเมีย เด็กหนุ่มสาวก็มั่วกัน ดิฉันไม่เชื่อ อย่างไรก็ตามอยากมาเพราะสนใจมังสวิรัต วันหนึ่งแะมาดู เจอครูอ้อย (ผู้ใหญ่บ้านศีระะโศก คนปัจจุบัน) เข้ามาทักทายพร้อมเด็กนักเรียน และ พู่ว่า “เจริญธรรม สำนึกดีค่ะ” ดิฉันประทับใจมาก คิดว่าวัดนี้ใช่แล้วที่เราแสวงหา จากนั้นก็เข้ามาซื้อของ ที่ร้านน้ำใจ เมื่อกลับบ้านก็พยายามกินมังสวิรัต

◇ ทุกข์จากการปฏิบัติธรรม

จากการประกาศหยุดกินเนื้อสัตว์ และหยุดฆ่าสัตว์ เพื่อทำอาหาร สามีก็ตูว่า “เอ็งอยากตายหรือ” ดิฉัน ก็ตอบว่า “ตายไม่กลัว ชีวิตที่ผ่านมาก็มีแต่ทุกข์ ไม่เห็น สุขตรงไหน ถ้าจะตายเพราะไม่ได้กินเนื้อสัตว์ ก็ตาย อย่างมีบุญ ดีกว่าอยู่อย่างคนบาป” สามีและพ่อแม่สามี หนึ่งอึ้ง และพวกเขาที่ไม่ได้บังคับอะไรดิฉันอีก

ดิฉันเอาลูกไปเรียนที่ศีระะโศก จึงมีข้ออ้างว่า อยากไปดูแลลูกที่วัด ไปเป็นผู้ปกครองได้สักพัก พ่อสามีก็ตูชีวิต จึงต้องกลับไปดูแลแม่สามี ต้อง กลับไปใช้ชีวิตแบบผู้ครองเรือน ขณะเดียวกันก็กังวล เรื่องศีล ๘ เพราะไม่อยากมีลูกอีก ต่อมาหลานสามี มาช่วยดูแลแม่สามี ดิฉันจึงมีโอกาสได้ไปวัด

◇ การศึกษาของลูก

ดิฉันไม่ได้เน้นเรื่องการศึกษาแบบโลกๆ หาทางให้ลูกอยู่ในขอบเขตแห่งศีล ดิฉันอยากให้ลูกเป็นนักบวช

อยากให้เขาเป็นโสดเพราะเราเห็นทุกข์จากการมีครอบครัว ดิฉันจะบอกลูกว่า “แม่ไม่มีเงินจัดงานแต่งงานให้ลูกนะ และหากลูกเผลอไปแต่งงาน แม่ก็จะไม่เลี้ยงหลานให้ล่ะ” สำหรับดิฉัน ทายาทคือการกระทำของเรา ไม่ต้องมีลูกเป็นตัวเป็นตน ดิฉันไม่คิดเก็บเงินให้ลูก มีเงินก็รีบทำบุญ เพราะอยากให้เขาเป็นคนที่ขยันและรู้จักพึ่งตนเอง อยากให้ทรัพย์แท้ติดตัวไป เพราะดิฉันเห็นว่า สร้างบ้านปลวกก็เจาะ มีสมบัติโจรก็ขึ้นบ้าน เอาทรัพย์แท้ดีกว่าจะได้นำติดตัวไปข้ามภพข้ามชาติ

◇ เทววัด

สำหรับลูกคนเล็ก ดิฉันคิดอยากเอาเข้าวัดเร็วๆ จะได้ซึมซับสิ่งที่ตั้งมาตั้งแต่ยังตัวน้อยๆ และไม่ต้องไปแปดเปื้อนให้ต้องมาตามล้างภายหลัง เมื่อลูกเข้ามาเป็นเด็กกลุ่มนกกกระजิบ ดิฉันก็ต้องมาอยู่วัดด้วย ตอนแรกลูกชายคนโตไม่เห็นด้วยที่ดิฉันจะมาอยู่วัด โดยพ่อเขายังอยู่บ้าน เขาอยากให้พ่อแม่อยู่ด้วยกัน ดิฉันต้องคุยทำความเข้าใจกันกับลูก จึงได้มาอยู่วัด

เมื่อมาอยู่วัดแล้วก็รับหน้าที่ทำงานเกษตร เตรียมปลูกอะไรหลายอย่าง และหาเพื่อนมาช่วยทำ เริ่มจากทำรอบบ้านให้เขียว งานเกษตรเราจะทำหน้าฝน

แต่ช่วงที่ฝนยังไม่มาก็ทำหน้าที่แยกขยะ โดยแบ่งเป็น ๓ ส่วน ที่ใช้ไม่ได้เลยก็ทิ้งไป ที่ขายได้ก็นำไปขาย และที่นำกลับมาใช้ได้ก็พยายามนำมาใช้ใหม่ ถ้าเรามีนิสัยละเอียดละออจะทำงานตรงนี้ได้ดี และหารายได้ให้หมู่กลุ่มได้เช่นกัน

◇ กิจกรรมไร้สารพิษ

ดิฉันได้ฟังพ่อท่านเทศน์เรื่องการทำเกษตรไร้สารพิษในปี ๒๕๔๐ ดิฉันจึงปลูกแตงโมไร้สารพิษ ในเนื้อที่ ๒ ไร่ ได้ผลผลิตดีมาก ทั้งแดงทั้งหวาน ปลูกได้ผลประมาณ ๑ ตัน ก็บริจาคให้วัดหมด ได้เอาไปร่วมงานและถวายพ่อท่านวันที่ ๕ มิถุนายน

๒๕๓๘ ที่บ้านราชฯ ด้วย ปีต่อมาก็ปลูกอีก ๘ ไร่ ได้ผลผลิตอีกมาก ทั้งให้วัด ทั้งขายที่ร้านน้ำใจ และที่สันตือโคกด้วย ได้เงินเกือบแสนบาท ซื้อแท็งค์น้ำและไปปลูกบ้านหลังเล็กๆ ที่ศิระะโคก

◇ ความกังวลใจ

ทำกิจกรรมไร้พิษอยู่บ้าน หากได้ผลผลิตมาทำบุญก็ดีไป ถ้าไม่ได้ก็ขาดทั้งบุญทั้งทุน แม้เราทำได้สามารถรักษาสิ่งแวดล้อมได้ หากวันหนึ่งเราต้องตายไปก็คงมีคนมาครอบครองแทน แล้วเขาจะทำเหมือน

แม้การทำงานก็ไม่ต้อง
กังวลว่าทำอะไรพูดอะไร
จะไปขัดหูเพื่อนบ้าน
เพราะไปขัดกิเลสเขา
อยู่วัดมีคนพูดแทนมาก
เราเลยไม่ต้องพูด
เพราะที่วัดมีมิตรดี
สหายดี สิ่งมงคล
แวดล้อมดี ชีวิตเรา
ต้องดีกว่าอยู่บ้านแน่
จึงตัดสินใจว่า แม้มา
อยู่วัดและไม่ได้เอา
ผลผลิตมาขาย เราก็จะ

เราไหม เรายังกินแค่อิ่ม สมณะท่านเคยเทศน์ว่า
“ที่คุณปลูกไว้นะ ลำพังครอบครัวคุณกินเข้าไปไม่หมด
หรอก” ก็จริงของท่าน ส่วนพ่อบ้านก็พูดว่า เธออยู่บ้าน
ก็ทำตามทีพระท่านสอนได้ ไม่ต้องไปอยู่วัดหรอก เอา
ผลผลิตไปทำบุญก็พอ หากไปอยู่วัดใครจะดูแลสวน
แล้วจะเอาอะไรไปทำบุญ ดิฉันก็จุกคิด แต่อยู่บ้าน
ก็ได้แค่ทำกิน ยังไงก็กินไม่หมด หากอยู่วัดต้องดีกว่า
แน่เพราะลืมน้ำขึ้นหู ก็ได้ยินเสียงธรรมะ จิตใจก็สงบ

ทุ่มเทชีวิตทั้งชีวิตให้วัดอย่างสุดกำลัง จึงตัดกังวลได้
พร้อมตั้งใจจะปฏิบัติบูชาพ่อท่านและสมณะทุกรูป
พระคุณท่านเหลือล้นสุดประมาณ รู้สึกขอบคุณชาวโคก
ทุกท่านที่มีส่วนทำให้ดิฉันได้เข้าวัดสมดังที่ตั้งใจ
แน่วแน่ตั้งแต่แรกพบ

ไม่มีเงินทอง ไม่หนีวังกาจน
ไม่มีความรู้ต่างหาก
จึงจะเป็นความมั่งคั่งที่แท้จริง

ไม่มีฐานะ ไม่หนีว่าตำตอง
ไม่มีแกใจรักอุบาส
จึงจะเป็นความต่ำต้อยที่แท้จริง

มีชีวิตอยู่ไม่นาน ไม่หนีว่าอายุสั้น
ไม่มีอะไรให้คนเพ่งเล็งสรรเสริญบ้าง
จึงจะเป็นคนอายุสั้นอย่างแท้จริง

ไม่มีลูก ไม่หนีว่าอยู่โดดเดี่ยว
ไม่มีศีลธรรม
จึงจะเป็นความโดดเดี่ยวที่แท้จริง

จากหนังสือ

ปัญญายามราตรีแห่งหมันต์

ถ้อยคำสริมงคล
สุวลี

ทำงาน ให้มากขึ้น

ชีวิตกว่าจะก่อเกิด ใช้เวลานานแสน
นานจนสุดจะหยั่งคิด ขนาดพระพุทธองค์
เมื่อทรงย้อนระลึกชาติดังลงไปทีละชาติๆ
เมื่อระลึกถึงระดับหนึ่ง พระองค์ยังต้องยุดี !

หลักล้านจึงเป็นเพียงทศนิยมของระยะเวลาแห่งการเดินทางของชีวิต !

สายธารยังคงเปลี่ยนแปลงไม่จบสิ้น แต่สายชีวิตมีแต่การวนเวียน สูง-ต่ำ ต่ำ-สูง นรก-สวรรค์ สวรรค์-นรก แล้วๆ เล่าๆ

ก่อนเป็นมนุษย์อย่าได้พูดถึงเลย เพราะก็คงไม่มีสติในช่วงนั้น มีแต่สัญชาตญาณสดๆ

เพราะเหตุนี้ เมื่อฉันตายไป ฉันจึงไม่รู้ว่าตายเมื่อไหร่ เมื่อเกิดใหม่ฉันก็ไม่รู้ว่าเกิดใหม่

คำว่าล้านปีนั้นยาวนานเหลือเกิน แต่กับการเจริญเติบโตของชีวิต นับว่าสั้นเกินไป

ความนานย่อมขึ้นกับการรอคอยต่างหาก

มาถึงวันนี้ เราคงไม่หลงเพื่อถามคนยิงธนูปีกอกว่าชื่ออะไร ลูกศรทำจากไม้อะไร ทำไม่ถึงยิงเรา ?

จะมีก็แต่สิ่งที่ดีต้องพากเพียร ทำให้ได้
สิ่งบกพร่องต้องแก้ไข ปรับปรุง ตื่นตัว
น้อมรับคำติอย่างเต็มใจ อย่างรู้คุณค่า

กว่าจะถึงวันนี้ เราต่างผ่านอุปสรรคมากมายมหาศาล แต่ถ้าไม่ทบทวนก็คงไม่รู้ลึก

+++++

งานหนักคือดอกไม้งามของชีวิต

งานยิ่งหนัก เหงื่อยิ่งออก น้ำตาจะยิ่งไหลน้อย

ชีวิตจะพัฒนา จะแข็งแกร่ง จะแข็งแรง มิใช่

เพราะการประคบประหงม แต่การอาบเหงื่อต่างน้ำต่างหากที่เป็นมรรควิธี

“ทำงานให้
มากขึ้น” อย่างมัวแต่
ส่งสารตัวเอง
เพราะยิ่งส่งสาร เรา
ก็จะยิ่งอ่อนแอ

ในโลกนี้ไม่มี
นักกีฬาใดฝึกซ้อม
น้อยกว่าการแข่งขัน
ยิ่งซ้อมยิ่ง
แกร่ง ยิ่งเก่งยิ่ง
เชี่ยวชาญ

“ทำงานให้
มากขึ้น” รู้ได้อย่างไร
ว่าแค่คุ้มค่าเงินเดือนที่เขาให้ ?

เมื่อของฟรีไม่มีในโลก หากยังมัวเอ้อระเหย นับ
ว่าประมาทเกินไป

ทำอะะะ ทำงาน เพราะงานเป็นคุณค่าของชีวิต
ค่าของชีวิตอยู่ที่การกระทำ การทำงาน !

คนมีคุณค่าย่อมมีความสามารถในการทำงานได้
มากขึ้น เพิ่มขึ้น

โลกมีวิวัฒนาการ

โลกอุตสาหกรรม พยายามประดิษฐ์เครื่องจักรให้
ทำงานได้มากกว่าเดิม ผลผลิตจะได้มากขึ้น

โลกเกษตรกรรม เขาทั้งไ้ยา ทั้งปุ๋ย เร่งให้เติบโต
เพิ่มปริมาณ จนแม้สุดท้าย การตัดต่อข้ามสายพันธุ์
(GMO) ผ่าตัดสายพันธุ์ที่ค่อยๆ เดินทางเชื่อมเข้ายิ่ง
กว่าหอยทาก ให้กระโดดเร็วยิ่งกว่าชาตาน !

โลกของคน ไ้จะอยู่สุขสบาย ไม่ทำอะไร ไม่
พากเพียรใดๆ เชี่ยวหรือ ?

เหมือนดังคนรอความตาย !

เหมือนดังทำงานราชการ !

ล้มมาก้มมันตะมิโซอยู่ในพระคัมภีร์
ก่อนปฏิบัติธรรม การทำงาน การมีชีวิต
ไม่อยู่หนึ่ง ก็นับเป็นเส้นทางแห่งมรรค
องค์แปดได้เช่นเดียวกัน

ทำไปเถอะ เกียงไปโยใครจะได้ผล
ประโยชน์ ใครได้เปรียบเสียเปรียบ

ลงมือทำงานสำเร้จนั่นคือความ
ภาคภูมิใจ

“ทำงานให้มากขึ้น” ขอให้เรา

“ทำงานให้มากขึ้น” งานคือชีวิต ชีวิตคืองาน
บันดาลสุข

กิจการงานแท้จริง ทำให้การดำรงชีวิตของตัวเรา
มีคุณค่า

ลมหายใจเข้าออกไม่เปลืองเปล่า

บริษัทห้างร้านหวังพัฒนาบุคคลากร ทำงานให้
มากขึ้น ๆ ๆ ๆ ถือเป็นความสำเร็จ ถือเป็นความสามารถ

“ทำงานให้มากขึ้น” อย่าติดยึดในโลกแคบๆ ทำ
หน้าที่ใดก็สักแต่ทำขึ้นนั้นไปวันๆ

หมดเวลาก็ดีใจ ไม่ถึงเวลาก็ไม่ยอมเข้า

อธิษฐานจิตเป็นประโยชน์และมีความสุขกับการได้
ทำงานมากขึ้น

คนเก่ง คนพัฒนา จะต้องทำได้สักหลายๆ อย่าง
เพื่อสร้างคุณค่าที่ได้ก่อเกิดมา

เพื่อไม่เสียข้าวสุกขมนมสดที่หล่อเลี้ยง

เพื่อจะได้เป็นพลังหมุนต่อเนื่องให้โลกใบกลมๆ

อย่ามัวแต่อูเซาะ

อย่ามัวแต่สำออย

คนสงสารตัวเอง ชีวิตไม่มีวันก้าวหน้า เป็นชีวิต
ที่น่าสมเพช !

“ทำงานให้มากขึ้น” จะเกิดผลใดๆ ย่อมเป็นผล
พลอยได้

ทำงานก็เพื่องาน

งานยังมีอีกมาก ยังรอคนเสียสละมาช่วยกัน

เพียงสละความเกียจคร้าน ความรักสบายเกินการ

เราจะพบชีวิตของเรามีใช้ธรรมดา มีพลังทำงาน
ทุกลมหายใจเข้าออก มีชีวิตชีวา

เราจะเป็นซูเปอร์แมนแห่งการทำงาน

ทำเถอะงาน มีโอกาสรีบไขว่คว้าให้โอกาสแก่ตัวเอง
รับสร้างกรรมดีด้วยการทำงาน ทำงานให้มากกว่า
นี้ แลนี้ยังไม่พอหรือคนจะบอกให้

เนรมิต ๒ มือ ให้เป็น ๔ มือให้สำเร็จ เป็น
พระนารายณ์ ๔ กรในชาตินี้ !

ความไฝฝืนจะนั่งกินนอนกิน นับเป็นมิจฉาปฏิญญา
ที่น่ากลัว

เกิดมาเปลืองเปล่า เสียเวลาผลาญโลก !

เกิดมาเสียชาติเกิด ให้
อย่างอื่นมาเกิดเสียยังจะดีกว่า !

ขออวยพรให้ทุกคนโชคดี
มีชัย

ขอให้กระหายต่อการทำงาน
ขอให้กระเหี้ยนกระหือรือ
ทุกครั้งที่เราทำงาน !

งานมาก งานหนัก คือ
ความดีงามของชีวิต !

เป็นมงคลชีวิตขนานแท้
และดั้งเดิม !

ปณณากาษิต ปรัญญาชีวิต Modern Walk

- ★ ทางผิด ยิ่งก้าวยิ่งยาวไกล นานไปยิ่งยากกลับตัว
หากรู้ว่าตนพลัดลู่ทางผิด พึงรีบย้อนกลับแต่เนิ่นๆ
เพราะขึ้นย่างก้าวสืบไป มีใช้เพียงต้องย้อนกลับยาวไกลเท่านั้น
แต่วันเวลา กำลังวังชา และสติปัญญาจะลดน้อยถอยลงด้วย
- ★ สิ่งใดจะมาถึงตน น้อยคนจะหยั่งรู้
แต่ผู้ฉลาดย่อมไม่ประกาศตนเป็นศัตรู ไม่แม้เพียงลบหลู่ปราชัย
ซ้ำทุกบทบาทต้องสามารถสร้างมิตร ยกระดับเครดิตให้เก้ต่น
เพราะเหล่านี้เป็นทั้งกำแพงป้องกันตน และเป็นบันไดสู่บารมีมากล้น
ซึ่งอยู่โลกก็งมล้ำ อยู่ธรรมก็รุ่งเรือง
- ★ ให้ปัญญาคนคือให้ปัญญาตน เมตตาคนคือเมตตาตน ให้กำลังใจคนคือให้กำลังใจตน
มนุษย์เราที่มีปัญญาหากมีไม่มาก
ที่เปี่ยมล้นปรารถนาดีมีไม่มาก ที่กำลังใจเข้มแข็งมั่นคงมากมีไม่มาก
หากไม่เกื้อกูลเขาเท่ากับไม่เกื้อกูลเรา
ยิ่งไปประนามหยามหยาบ ทอนกำลังใจเขา เท่ากับเราเบือนหน้าการมีชีวิตแล้ว
การเกื้อกูลเขามีเพียงเสมอเกื้อกูลเรา ยังเป็นที่รักยิ่งอีกด้วย

★ ข้าไปวันเสียเวลาไปวัน ข้าไปวันอ่อนแรงไปวัน
ข้าไปวันอาจสายเกินไป หรือไม่มีวันใหม่ให้ทำอะไรได้
เวลาชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ แต่มากหรือน้อย ยาวหรือสั้น
อยู่ที่ใช้คืนวันของชีวิตทำกิจใด
หากใช้เพื่อทำชั่ว วันเดียวก็มากไปแล้ว
หากใช้เพื่อทำดี แม้อายุวันพันปี ไม่มากไปเลย
จะใช้วันคืนของชีวิตในทิศทางใดต้องเลือก
หากเลือกคบปราชญ์ ย่อมฉลาดขึ้น เลือกดำเนินตามปราชญ์ ย่อมสะอาดขึ้น
ทางไปของปราชญ์เป็นอย่างหนึ่ง ทางไปของเปรตเป็นอย่างหนึ่ง
ไปตามรอยทางเปรต ก็เลสหยาปญญาที่บเป็นอันหวังได้
ไปตามรอยทางปราชญ์ ปรีชาสามารถเป็นอันหวังได้
ปราชญ์มีความไม่ประมาทเป็นเครื่องระลึก
เปรตมีปกติเหลวไหลไปตามอารมณ์รู้สึก
วันคืนของชีวิตจะอุทิศเพื่อเป็นเปรต หรือเป็นปราชญ์ เลือกได้โดยตน

เหล่านี้เป็นเพียงส่วนน้อยในร้อยพันปัญหาภาษิต ปรัชญาชีวิต Modern Walk
นำเสนอสู่กัน ด้วยหวังเร้าความสนใจใคร่ธรรม ใคร่คำบอกสอนเตือนตน หากมิตรสหาย
ท่านใดสนใจอ่านให้อิ่มใจ ติดตามได้ในหนังสือ ปัญหาภาษิต ปรัชญาชีวิต Modern Walk
เล่มนี้ไม่มีขายในสายส่ง ติดต่อโดยตรงที่กลุ่มสะพานดาว หรือร้านเผยแพร่
หนังสือในเครือชาวโอค

ด้วยปรารถนาดีจาก.....ส.ร้อยดาว

รายการเสวนาเรื่อง

“ศิลปะโลกีย์-โลกุตระเป็นอย่างไร”

ณ พุทธสถานสันติอโศก วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๕ เวลา ๐๙.๓๐-๑๑.๒๐ น.

ผู้ร่วมเสวนา : สมณะโพธิรักษ์, อังคาร กัลยาณพงศ์, ไผ่ร่ม ธรรมชาตอโศก

ดำเนินรายการโดย : สมณะกล้ำจิ่ง ตถภาโว

ณ ลานทราย บริเวณพุทธสถานสันติโคก เสี่ยง
กังวลของกวีแห่งสยาม นาม **อังคาร กัลยาณพงศ์**
เปิดวงสนทนาด้วยการร่ายบทกวีเป็นทำนองเสนาะ

“นี่เป็นการลองเสี่ยง ถ้าใครอยากเสี่ยงดีให้กิน
พุทราไทยตามโบราณสถานที่อยู่ยามี้เยอะ ไม่มีสาร
เคมี”

“ศิลปินแห่งชาตินั้นหรือก็คล้ายวัวควายที่ถูก
เหล็กนาบไฟแดงๆ ประทับตราที่หน้าผากว่า “ไอนี้เป็น
ศิลปินนะ”

อังคาร กัลยาณพงศ์ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า
“ท่านอังคาร” ตามความนิยมของผู้ชื่นชม) ลัพยอก

ตนเอง เมื่อผู้ดำเนินรายการกล่าวขยายความถึงท่าน
“มโนมัยแปรจิตเจตนาจักรวาล” บทกวีที่อันนี้
ท่านอังคารอธิบายเป็นความเปรียบดังนี้

“จีนชื้อฮ่องเต้ผู้เรืองอำนาจพิโรธตกแต่นำข้าว
ที่มันยกสองขาขึ้น ด้วยคิดว่ามันขบถ ที่แท้ขบถตัว
จริงคือไขมันที่อุดตันเส้นเลือดพระองค์ แม้จะเป็น
ฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่แต่ก็ล้มตายเป็นได้การยกขาของตกแต่น
นั้นแหละคือเจตนาจักรวาลที่ให้มันทำทำอย่างนั้น
เพื่อหาอาหารหรือหาคู่ พอมันผสมพันธุ์กัน ตัวเมียจะ
กัดตัวผู้จนคอขาด ตัวผู้ก็ตายด้วยดำกฤษณา นี่ก็
เป็นเจตนาจักรวาล”

มาถึงเรื่องศิลปะ ท่านอธิบายว่า “ศิลปินจริงๆ ต้องปฏิบัติ ต้องถูกต้องเข้าไปในความลึกๆ ของธรรมชาติ หากจะพูดต้องพูดสารณมิติธรรม ศิลปินที่สร้างพระพุทธรูปนั้นต้องถือศิลปะ”

ท่านอาจารย์อธิบายสัญลักษณ์ของดอกบัวว่า “เรณูปดชาติไม่มีเปลือกตม...บัวที่เกิดแต่ตม พอพื้นน้ำก็สะอาดงาม ดอกบัวจึงเป็นหัวใจศิลปะไทย และเป็นดอกไม้ที่รองรับพระบาทของพระพุทธเจ้า ดอกบัวเป็นเครื่องหมายของอรหันต์”

“ศิลปินจริงๆ ต้องสงบนิ่ง ศึกษาเล่าเรียน และสอนตนเองให้ลึกซึ้ง...โดยหลักแล้ว ศิลปินอุทิศชีวิตให้มนุษย์ หากจะเข้าใจต้องคงแก่เรียน ศึกษาแล้วต้องปฏิบัติให้จริงจัง ตัวเราจะเป็นชุมทรัพย์พิเศษ”

ไม้ร่ม ธรรมชาติโตโคก ศิลปินอาวุโส ซึ่งบัดนี้กลายเป็นคนงานของวัด อธิบายเกี่ยวกับศิลปะว่า

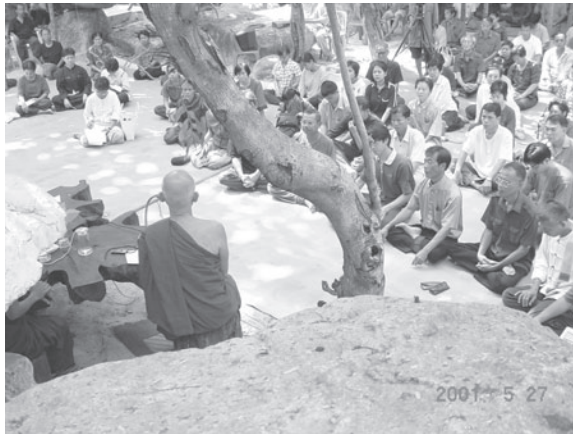
“เมื่อพูดถึงนิพพานนั้น เป็นสากล มีสิทธิสำหรับทุกชีวิต วิธีการที่ศิลปินเข้าหานิพพานคือ เขาทำงานศิลปะด้วยความงาม ความสงบและความเรียบง่าย พระพุทธเจ้าทรงมีทางปฏิบัติลดละกิเลสให้มีศีลสมาธิ ปัญญา ตามขั้นตอน แนวทางของพระพุทธองค์

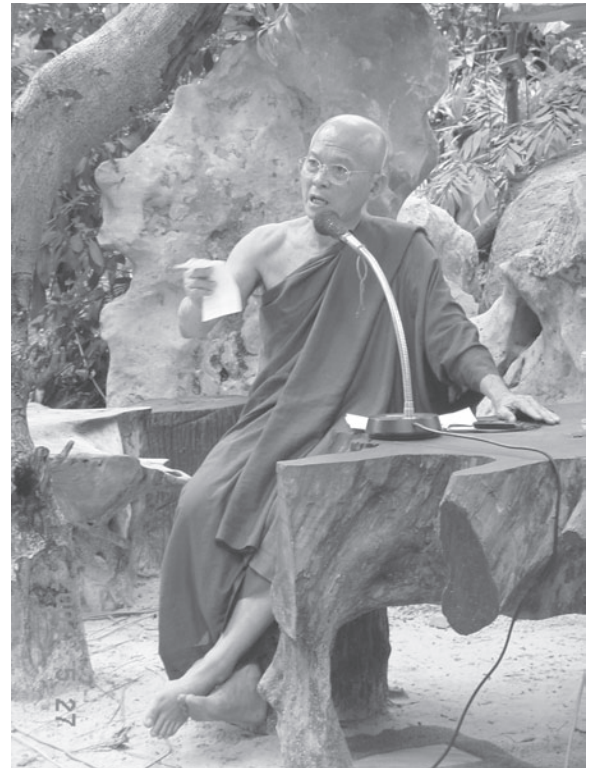
- มีกฎระเบียบวินัย แต่ศิลปะไม่มีอะไรบังคับใช้สิรูปทรง
- ศิลปินนั้นคำนึงถึงสุนทรียภาพ แต่คนที่ไม่ใช่ศิลปิน
- เข้าถึงธรรมโดยไม่คำนึงถึงสุนทรียภาพ เมื่อเป็นเช่นนั้น
- ศิลปินจึงสร้างงานศิลปะให้คนสวยงาม โดยใช้สีสันทัน
- บันแต่ง และอาจไปถึงนิพพานช้ากว่าคนอื่น เพราะ
- อาจมัวหลงอะไรอยู่ อาจไปตามแรงดึงดูดของโลก ซึ่ง
- หากศิลปินขาดสติก็จะถูกดูดไปสู่ที่ต่ำ”

- ไม้ร่มสรุปว่า “ศิลปะอยู่เหนือความรู้ เหนือเหตุผล
- แต่ไม่ใช่เพื่อเจ้อ หากใช้จินตนาการ ยกตัวอย่าง
- หนูน้อยคนหนึ่งมาฝึกวาดรูป เขารู้จักแก้ปัญหาใน
- กระดาษหนึ่งแผ่น สร้างความกว้างความลึกให้แก่

จิตวิญญาณตนเอง และในที่สุดเมื่อเขาโตขึ้นเขาจะไม่
ฉีกกระดาษทิ้งบนถนน ไม่ฆ่าสัตว์ นี่คือพัฒนาการ
ทางศิลปะที่จะช่วยสังคม ศิลปินต้องใช้ความรู้ลึกหยั่งรู้
และสร้างงานที่ง่าย งาม สงบ ศิลปินที่หมดกิเลสคน
แรกและคนเดียวของโลกคือพระพุทธเจ้า”

สมณะโพธิรักษ์ อธิบายว่า “ศิลปะหรือศิลปะ
แปลว่า ฝีมือหรือความสามารถของคน ถ้าผู้มีความ
สามารถเอาดิน น้ำ ลม ไฟ วิทยุญาณเข้ามาประกอบ
กันขึ้น หรือเรียกว่า Composition ยังผลให้ผู้สัมผัส
งานนั้น เกิดความสุข สูง สร้างสรร เสียสละ หรือ
เป็นสมบัติ นั่นคืองานศิลปะ

- ศิลปะในระดับโลกก็ยังไม่หลุดพ้นจากลาภ ยศ
- สรรเสริญ โลภียสุข ศิลปะโลกุตระจะเพิ่มจากระดับ
- โลภีย คือ เป็น ‘สูญ’ และ ‘สัมบูรณ์’ หรือ absolute
- ฤทธิ์เดชของ ‘สูญ’ และ ‘สัมบูรณ์’ จะเป็นตัวแปร
- ของ ‘รส’

สุขโลภก็ย ันได้แก่ ลาม ยศ สุข สรรเสริญ กาม นั้นหากเข้าใจโลกก็ยมีปัญญารู้เหตุแห่งการติดในโลภก็ยคือ อวิชชา เรียนรู้สัาสหะของโลภก็ย จับเหตุของมันให้ได้ หากอ่านออก ล้างได้จริง เข้าหา‘สูญ’ จะเป็น ‘สุข’ ที่ลบอารมณ์โลภก็ย หาก ‘สูง’ อย่างหมดความเห็น แก่ตัว มีคุณค่าสามารถแบ่งปัน สมบัติที่โลกเขาแย่ง กัน คินแก่โลกไป นี่คืผู้เข้าไปหา ‘สูญ’ ซึ่ง ‘สูญ’ และ ‘สัมบูรณ์’ จะเป็นตัวแปรอันนำสู่ ‘วุปลโมสุโข’

การ ‘สร้างสรร’ เพื่อผู้อื่น ได้แก่ สัมมาวาจา, สัมมากัมมันตะ, สัมมาอาชีวะ เหล่านี้้นำสู่ความเป็น โลกุตระ ซึ่งศิลปิน โลกุตระต้องเข้าใจ อย่างนี้ แล้ว ประกอบงานที่คิน สัมผัสได้แล้วเข้าใจ เปลี่ยนใจไปใน แนวทางดังกล่าว”

ส ม ณะ
โพธิธิธิได้ให้
แง่คิดเกี่ยวกับ
‘ศิลปะ’ และ

‘อนาจาร’ว่า ‘งานใดที่สัมผัสแล้วกิเลสลดเป็น ‘ศิลปะ’ งานใดที่สัมผัสแล้วกิเลสเพิ่มเป็น ‘อนาจาร’ ยกตัวอย่าง ภาพยนตร์เรื่องไททานิค ถือเป็นงาน ‘อนาจาร’ เพราะ ทำให้ผู้ชมบรรลุลุความไคร์หลายเหลี่ยมหลายนัย เป็นงานน่า สดทุเรศ ทุกวันนี้คนไม่เข้าใจว่าอะไรเป็น ‘ศิลปะ’ อะไรเป็น ‘อนาจาร’ จึงขึ้นชมให้รางวัลงาน อนาจารกัน หลงกันจนถึงระดับโลก

สรุป ศิลปะคือ ฝีมือของคนที่สามารถประกอบ งานให้ผู้รับเกิดความสุข สูง สร้างสรร เสียสละ เป็น สมบัติ หากหยุดแค่นี้เป็นศิลปะโลกก็ย หากเข้าสู่สูญ และสัมบูรณ์ตามนัยที่อธิบายข้างต้นเป็นศิลปะ โลกุตระ

ศิลปะเป็นมกคอันอุดม โลกจะเจริญได้ด้วย ฝีมือความสามารถของศิลปิน และพระพุทเจ้าคือ ยอดศิลปิน”

ประเด็นสังเขปในเรื่องศิลปะโลกก็ยและศิลปะโลก ุตระ ตามนัยแห่งศิลปินทั้ง ๓ ท่าน สรุปได้โดย ประการดังนี้แล

หายไ่ง ธรรมชาติอัครายงาน

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔

เช้าชีวิต

เดินทางไกลไปสะสางภารกิจที่ค้างค้าง โดยสารรถไฟชั้น ๒ ตู้นอน กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ อาจเป็นการเดินทางที่บางคนมองว่าเชื่องช้าล้าสมัย แต่รถไฟยังเปี่ยมเสน่ห์ที่ไม่เสื่อมคลาย กับการเคลื่อนตัวไปบนรางอย่างสม่ำเสมอ ถึงก็ช้า-ไม่ถึงก็ช้า จนถึงจุดหมายในที่สุด

สิบสองชั่วโมงกับการเดินทางอันรื่นรมย์กับเพื่อนผู้รู้ใจ ผ่านธรรมชาติทุ่งนาป่าเขา ผ่านสถานีเล็กๆ ที่เงียบสงบอบอุ่น ผ่านสถานีใหญ่ที่คึกคัก มีชีวิตชีวา ผ่านผู้คน อาคารบ้านเรือน และสิ่งแวดล้อมที่ยังเป็นชนบท

เมืองไทยยังน่าอยู่ เพื่อนร่วมเดินทางส่วนใหญ่ก็น่ารัก คงไม่มีคนประเทศไหนผูกมิตรกันง่ายเท่าคนไทยที่เพียงส่งยิ้มให้กัน มิตรภาพกึ่งอภังการ บางคนถึงกับแทรกเข้ามาร่วมสนทนาด้วย ทั้งที่เรากับเพื่อนกำลังคุยกันอย่างออกรส โดยไม่คิดว่าจะมีใครสนใจฟัง

แห่งนี้อาจดูเหมือนไร้มารยาท แต่อีกแง่คือความงดงามในความจริงใจของเพื่อนมนุษย์

หัวข้อสนทนาส่วนใหญ่คือการปรับทุกข์ปรับสุข ปรับจิตปรับใจ ปรับเปลี่ยนวิธีคิดเมื่อต้องพบเหตุการณ์อันนำมาซึ่งความทุกข์ระทมขมขื่น ที่ครั้งหนึ่งดูยิ่งใหญ่เสียเหลือเกิน ต่อเมื่อเข้าใจชีวิตระดับหนึ่ง ความทุกข์ทรมานเหล่านั้นก็มีอาจมลาย่อยทำร้ายความรู้สึกใดๆ ได้อีก

“เข้าใจชีวิต” ช่วงเป็นคำนิยามที่ไพเราะลงตัวเสียนี้กระไร จากชีวิตที่เปราะบาง อ่อนไหว ทนอะไรได้ยาก เมื่อผ่านการเกี่ยวกร่ำทำศึกกับกิเลสในตน และอดทนต่อผัสสะภายนอกที่มากระทบ ไม่ว่าจะเป็นความหยาบคาย ร้ายกาจของผู้คน มิตรภาพที่แปรเปลี่ยน หรือชะตากรรมที่มีอาจหลีกเลี่ยง ณ วันนี้ ชีวิตนั้นถึงกับสามารถเข้าใจ และรู้เท่าทัน

ไม่มีอะไรที่มนุษย์จะทนไม่ได้ เว้นเสียแต่จะไม่ยอมทน

ยุคสมัยเปลี่ยนไป ใจคนก็เปลี่ยนตาม เพราะฉะนั้น อภัยให้เขาเถิด ทั้งมิตรและศัตรูผู้ไม่หวังดี ในเมื่อมนุษย์ก็ล้วนแต่อ่อนแอและโง่เขลา ทุกคนก็เพียงแค่ทำตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอด เท่าที่เขาจะคิดได้

คืนนี้มีความสุขลึกซึ้งซึ่งกับการนอนมองดูดาวที่วิ่งตามขบวนรถจนหลับไป

ปากลับ เพื่อนยังไม่เสร็จภารกิจ จึงต้องเดินทางกลับคนเดียว คราวนี้โดยสารรถดีเซลรางด่วนพิเศษ เชียงใหม่-กรุงเทพฯ เทียบเช้า เดินทางคนเดียวก็ได้ความสุขสงบไปอีกแบบ เพื่อนเดินทางสองสามเล่มอยู่ในเบาะใกล้ตัว อยากอ่านก็หยิบ ไม่อยากอ่านก็วาง เล่มล่าสุด ‘ความโศกเศร้าครั้งสุดท้าย’ ของ ‘ชนะ คำมงคล’ แค่อ่านก็ถูกใจ-ใช่เลย ! ความโศกเศร้าทั้งหลายทั้งปวงควรเป็นครั้งสุดท้ายเสียที

ผู้คนทยอยขึ้นมาจากสถานีต่างๆ จนที่นั่งที่ว่างอยู่เต็ม รวมทั้งที่นั่งข้างตัวเราด้วย รู้สึกยินดีที่ผู้มานั่งด้วยเป็นผู้หญิง จึงยิ้มทักทายตามมารยาท แต่ดูเธอจะไม่ค่อยใส่ใจ และเอาแต่พูดโทรศัพท์มือถือตลอดเวลา แลมนั่งเอียงข้างทำมุม ๔๕ องศา มองออกนอกหน้าต่างประการเดียว ไม่เป็นไร เราก็รักความเป็นส่วนตัวอยู่แล้ว ไม่ว่ากัน

แต่ครอบครัวใหญ่เชื้อสายจีนที่ขึ้นมานั่งในเวลาที่ไล่เลี่ยกันนี่สิ ช่างไวววายอีกทีก็ดีแท้ พวกเขาพูดจาหยอกล้อกันเสียงดังไม่เกรงใจใคร คำพูดที่ใช้ก็ก้าวร้าวรุนแรงจนชายหนุ่มท่าทางเรียบร้อยที่นั่งด้านหน้าต้องหันมามองหญิงสาวเจ้าของถ้อยคำระคายหู ที่หน้าตาไม่สวยเลยแต่ขยันเรียกร้องความสนใจอยู่เป็นระยะๆ

นี่แหละหนอ “สำเนียงส่อภาษา กิริยาส่อสกุล”

บรรยากาศดีๆ ผ่านไปแล้ว ผัดสะจากครอบครัวใหญ่ที่ไร้การอบรมเบียดเบียนโศดประสาทตลอดระยะเวลาที่เหลือ เอะ-อีกไม่นานการเดินทางเที่ยวนี้อาจจะสิ้นสุดลง ป่วยการเสียอารมณ์กับคนที่เพียงแค่พบเพื่อผ่านกันไป

แต่สำหรับการเดินทางของชีวิตเล่า แม้สักวันเราเองจะต้องเป็นฝ่ายไป เพราะโลกอนุญาตให้เดินผ่านเพียงชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง แต่การต้องอยู่ร่วมกับผู้คนต่างจริตนิสัยและการกล่อมเกล่า ถือสาสิ่งใด ผูกโกรธใครไว้ จะมีประโยชน์อะไรกับชีวิตที่เหลืออยู่ ในเมื่อมนุษย์ก็ล้วนอ่อนแอและโง่เขลา

ข้อคิดเพื่อชีวิตเป็นสุข

● ขารดา

ยอมเสียเปรียบ

การใช้ชีวิตอยู่ในสังคมทุกวันนี้จะเต็มไปด้วยการเอาวัดเอาเปรียบซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา ซึ่งหลายๆ คนก็มักจะทนไม่ค่อยได้ เมื่อรู้ว่าถูกคนอื่นเอาวัดเอาเปรียบก็จะตอบโต้ แสดงออกด้วยพฤติกรรมต่างๆ เพื่อเอาชนะคะคาน การกระทำดังกล่าวนี้ ดูเผินๆ ก็เหมือนกับเราเป็นผู้ชนะ แต่แท้จริงการรู้จักอดกลั้น อดทน และยอมให้คนอื่นเอาเปรียบต่างๆ ที่รู้ เป็นวิธีการปฏิบัติที่ดียิ่งกว่า เพราะการอดกลั้นจะทำให้เราเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคง เข้มแข็งขึ้น และใจที่ฝึกเป็นอย่างดีแล้วนี้ เมื่อคิดจะกระทำการใดๆ ก็จะประสบความสำเร็จได้โดยง่าย และขอฝากไว้อีกสักนิดว่า จิตใจที่คิดแต่จะให้ ย่อมมีความสุขกว่าจิตใจที่คิดจะรับแต่เพียงฝ่ายเดียว

มองด้วยสายตานก

ในการมองสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของชีวิต เรื่องของการงาน หลายๆ ครั้งคนส่วนใหญ่มักจะมองอะไรเพียงแค่มุมเดียว ส่วนเดียว หรือด้านเดียว ซึ่งโอกาสที่เราจะเข้าใจผิดหรือตัดสินใจพลาดก็มีได้มาก

ผู้รู้จึงกล่าวไว้ว่า คนเราควรจะมีปัญหาต่างๆ หรือสิ่งรอบตัวอย่างนกที่อยู่บนต้นไม้ เพราะการอยู่ในที่สูงจะทำให้เราเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ชัดเจน กว้างไกลและลึกซึ้ง ดังนั้นก่อนที่จะสรุปว่าสิ่งใดดี สิ่งใดไม่ดี สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด ก็จะต้องมีการคิดหาเหตุผล และวิเคราะห์กันอย่างลึกซึ้งเสียก่อน แล้วจึงค่อยตัดสินใจ

ด้วยวิธีคิดเช่นนี้ จะทำให้เราเป็นคนที่เข้าใจผู้อื่นมากขึ้น และมองโลกในแง่ดีมากขึ้นด้วยเช่นกัน

อุดมการณ์

และ

ความ

ไม่แพ้

เมื่อครั้งที่เป็เด็กอยู่ชั้น
อนุบาลหรือประถมต้น มักจะถูกครู
ถามกันเสมอว่า ในอนาคตโตขึ้น
อยากจะเป็นอะไร หลากหลายคนก็
หลากหลายอาชีพ ทั้งหมด ตำรวจ
พยาบาล ทหาร ฯลฯ แต่แทบไม่มี
ใครเลยที่อยากจะเป็นชาไร่ชาวนา
ในครั้งนั้นความคิดความอ่าน
อาจจะไม่เป็นตัวของตัวเอง

จนเมื่อโตขึ้นถึงระดับมหาวิทยาลัย เพิ่งรู้ว่าในอนาคตอยากจะเป็นชาวไร่ชาวนา ในขณะที่สังคมส่วนใหญ่หมิ่นแคลนอาจจะถึงขั้นเหยียดหยามชาวไร่ชาวนา แต่หากมองบางแง่บางมุมในสังคมที่กว้างใหญ่หลากหลายอาชีพ คนทุกคนไม่ใช่

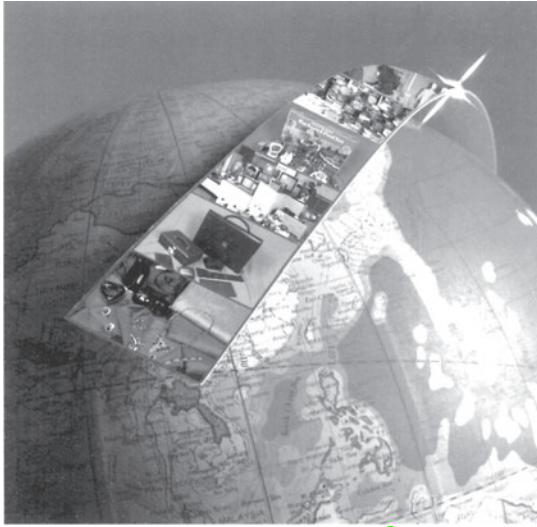

เป็นชาวไร่ชาวนากันหมด เช่นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักธุรกิจ ฯลฯ ไม่ได้มีอาชีพเพาะปลูก แต่ทุกคนต้องบริโภคอาหารซึ่งมาจากภาคกสิกรรมเป็นหลัก แม้สินค้าอุตสาหกรรมบางอย่างยังต้องนำวัตถุดิบจากภาคกสิกรรมมาแปรรูปเป็นอาหารสำเร็จรูปต่างๆ ฉะนั้นจะต้องมีคนบางกลุ่มทำอาชีพเพาะปลูกเลี้ยงคนในสังคมนี้แหละคือภาระหน้าที่ของกสิกร

เนื่องจากทุกวันนี้ไม่มีใครคิดจะเป็นชาวไร่ชาวนา แม้ลูกหลานชาวไร่ชาวนาเองก็หาเหนื่อยเต็มที่ที่จะกลับไปสืบสานอาชีพบรรพบุรุษ ฉะนั้นถ้าหมดคนรุ่นพ่อรุ่นแม่แล้วคนที่จะทำหน้าที่เพาะปลูกจะน้อยลงมาก ถ้าหากเรามองดูความต้องการ (ดีมานด์) และการตอบสนอง (ซัพพลาย) ของสังคมแล้วอาชีพทำกสิกรรมเป็นความต้องการของสังคมอย่างยิ่ง และหากกสิกรเอง

มีระบบการจัดการเรื่องการผลิตรายการตลาด ที่เท่าทันกลไกของตลาดทั่วไปแล้ว กสิกรจะเป็นผู้กำหนดบทบาท และมีอิทธิพลต่อสังคมอย่างมาก เพราะเป็นผู้กุมชะตากรรมเรื่องปากท้องของคนในสังคมเป็นส่วนใหญ่

ในอนาคตนั้นราคาสินค้าภาคกสิกรรมจะสูงขึ้น เนื่องจากผู้ผลิตคือกสิกรปริมาณลดลง ผลผลิตต่างๆ ย่อมออกมาน้อย ฉะนั้นตาม

กลไกการผลิต ราคาพืชผัก ผลไม้
จะสูงขึ้นแน่นอน และถึงแม้ราคา
จะสูงขึ้น คนก็ต้องซื้อบริโภค
เพราะเป็นเรื่องจำเป็น ตรงกันข้าม
สินค้าประเภทฟุ่มเฟือย ยอดขาย
ย่อมจะต้องลดลง อันเนื่องมาจาก
ประเทศไทยยังไม่ฟื้นวิกฤตเศรษฐกิจ
อำนาจการซื้อของประชาชนจึงมี
ไม่มากเหมือนก่อน และผู้เชี่ยวชาญ
ยังได้ทำนายทายทักกันอีกว่า

วิกฤตเศรษฐกิจอาจจะเกิดอีกระลอก
หนึ่ง ฉะนั้นในอนาคตอันใกล้และ
ยาวไกล หากใครก็ตามหันมาจับ
อาชีพกสิกรรม เชื่อได้ว่าไม่หมด
หนทางหากินแน่นอน

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ราคาสินค้า
ภาคกสิกรรมจะมีแนวโน้มสูงขึ้น
ผู้ผลิตก็ไม่ควรขึ้นราคาสูงจนเกินไป
เพราะคนในสังคมส่วนใหญ่ไม่ใช่
จะร่ำรวยมาก สำหรับคนที่ร่ำรวย

ข้าวสารกระสอบหนึ่งจะแพงเท่าไร
ก็สามารถซื้อได้ แต่คนที่เขาไม่มี
เงินมากนี่สิน่าเห็นใจ กสิกรเอง
ต้องมีอุดมการณ์และไม่ควรละเลย
ประเด็นนี้ ข้อเสนออีกประการหนึ่ง
คือ ขณะนี้ประเทศไทยได้เปิดการ
ค้าเสรี นั้นย่อมหมายถึงสินค้าจาก
ต่างประเทศสามารถนำเข้ามาขาย
กันได้ได้อย่างเสรี การทำกสิกรรมของ
ต่างประเทศใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย

พื้นที่หลายสิบไร่ใช้คนเพียงไม่กี่คน
ต้นทุนการผลิตย่อมต่ำกว่าเมืองเรา
ที่ยังใช้แรงงานคนเป็นหลัก ทำให้
ต้นทุนในบ้านเราค่อนข้างสูง เมื่อ
เป็นเช่นนี้สินค้าของต่างประเทศ
ย่อมจะถูกกว่าบ้านเราเป็นแน่
การกีดกันด้านภาษีก็ไม่มีแล้ว
ฉะนั้นสินค้าเกษตรบ้านเราราคา
ไม่ควรจะแพงมาก เพื่อจะได้
แข่งขันกับตลาดได้

ประการสำคัญอันหนึ่งคือ การ
ทำสิทธมนั้นไม่ควรมุ่งไปที่การ
จะขายอย่างเดียว หากแต่เป็นการ
ผลิตเพื่อบริโภคกินเองใช้เอง
เหลือแล้วจึงนำไปขาย จริงอยู่ การ
ทำไร่นาไม่ใช่เรื่องง่าย แต่หากมี
ความใฝ่ฝันและอุดมการณ์ก็ไม่น่า
จะยากเกินความพยายาม โดย
เฉพาณิสตินักศึกษาในมหาวิทยาลัย
หลายคนอาจจะเข้าใจผิดไปว่า

เรียนจบมาสูงถึงขั้นปริญญา ทำไม
จึงต้องมาทำไร่ทำนาแล้วจะเรียน
กันไปทำไม หากทำความเข้าใจให้ดี
ผู้ที่เรียนสูงๆ นี่แหละควรที่จะต้อง
ไปทำไร่ทำนาเพราะอุตสาหกรรมมา
สูง จะให้แค่ไปนั่งในห้องเย็นๆ วันๆ
ไม่ต้องทำอะไรมาก นอกจากเซ็น
เอกสารหรือนั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์
เป็นอย่างนี้เหมือนการดูถูกกัน
เพราะอุตสาหกรรมมาตั้งนานและ
ใช้เงินใช้ทองไปก็เยอะ แล้วมีโอกา
สทำงานเพียงเท่านี้เองหรือ !?!

บัณฑิตที่แท้จริงต้องคิดดิน
และพ ร้อม จะ นำ ความรู้ไป
บูรณาการชนบท ช่วยคนที่มี
โอกาสน้อยในสังคมอันกว้างใหญ่
เรียนจบนิติศาสตร์มาก็ควรนำความรู้
เรื่องกฎหมายไปช่วยชาวบ้าน เป็น
ผู้นำชาวบ้าน ให้เขามีที่พึ่ง ปกษาได้
ให้ความรู้ลึกกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่ง
ของรัฐ ไม่ใช่ถูกอำนาจรัฐสร้าง

ความแตกต่างระหว่างชนชั้นโดย
เฉพาะเวลาติดต่อราชการ เรียนจบ
รัฐศาสตร์หรือบริหารธุรกิจหรืออื่นๆ
ก็ตาม ควรที่จะนำความรู้ที่ได้ไป
รับใช้ชนบท อย่างนี้แหละที่ควรค่า
แก่การยกย่องว่าเป็นบัณฑิตแท้
นี้ไม่ใช่ความฝันลมๆ แล้งๆ หากว่า
กล้าทำและทำจริง ย่อมเป็นไปได้

การจบเป็นบัณฑิตมิใช่จะ
แสดงความโก้หรู ถ้าหากขาดสำนึก

และความรับผิดชอบในสังคม ก็
เป็นแต่เพียงเป็นบัณฑิตเปลือกๆ
เท่านั้นเอง และอาชีพที่เหมาะสมแก่
บัณฑิตทุกคนคืออาชีพชาวไร่ชาวนา
นั่นเอง ไม่ว่าจะจบคณะไหน สามารถ
ทำได้เหมือนกันหมด ต่างแต่ว่า
กล้าลงมือจริงหรือไม่เท่านั้นเอง

เคล็ดที่ไม่ลับบนความสำเร็จของการทำกิจกรรมธรรมชาติ
ในยุคที่ประเทศไทยกำลังอยู่ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ ฟางคือชิ้นส่วนของต้นข้าว
ที่ชาวนาเก็บเกี่ยวเอาเมล็ดข้าวเปลือกไปแล้ว ส่วนมากชาวนาเผาทิ้ง การเผา
ฟางทั้งเป็นการสูญเสียทรัพยากรในประเทศโดยเปล่าประโยชน์ เคยมีผู้รู้และ
ผู้เชี่ยวชาญท่านหนึ่งกล่าวเปรียบเปรยเอาไว้ว่า

“ผู้ใดเผาฟาง
ผู้นี้กำลังเผา

ชนบัตร์

ฉบับละ ๑๐๐ บาท

ฉบับละ ๕๐๐ บาท

จำนวนมาก
ของตนเองทั้ง”

“ผู้ใดเผาฟาง ผู้นี้กำลังเผาชนบัตร์ฉบับละ ๑๐๐ บาท ฉบับละ ๕๐๐ บาท จำนวนมากของตนเองทั้ง”

ฟางที่เผาเหมือนจะสมเหตุสมผลมากที่สุด เพราะฟางมีประโยชน์มากมายนับอนันต์จริงๆ โดยเฉพาะเป็นปัจจัยพื้นฐานในการบำรุงดินและสิ่งแวดล้อมให้เกิดความอุดมสมบูรณ์

ประโยชน์ของฟาง

๑. เป็นหัวปุ๋ยชั้นดี ฟางอุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่ธาตุต่างๆ เช่น แคลเซียม ฟอสฟอรัส และไนโตรเจน ฯลฯ ถ้าหากเรานำฟางไปคลุมดินจะทำให้พืชผักเจริญเติบโต แข็งแรง ทนต่อศัตรูพืชได้เป็นอย่างดี ท่านที่ไม่ชอบ

ฟางอาจทำให้ระคายผิวบ้าง จึงหันไปใช้มูลวัวมูลควายแทน ท่านเคยสังเกตไหมครับว่า วัวควายกินอะไร พวกมันกินหญ้า กินฟางก็นำไปบำรุงร่างกายของมันทั้งหมด ส่วนที่เหลือก็ขับถ่ายออกมาซึ่งเป็นกากเดนของฟางประโยชน์ก็มีน้อย จึงมีผู้เปรียบเทียบเอาไว้ว่ามูลวัวมูลควาย ๑๐ ส่วน จึงจะเท่าฟาง ๑ ส่วน หรือเปรียบเทียบให้ชัดเจนเข้าไปอีกว่า ฟางเปรียบเหมือนรถมือหนึ่งหรือรถใหม่ มูลวัวมูลควายเปรียบเสมือนรถมือสอง ท่านจะเลือกเอาอะไร ฟางเป็นส่วนหนึ่ง

ฟาง แกลบ รำ
ละอองข้าว
ทั้งหมดคือผลผลิต
ที่ออกมาจากข้าว
เป็นสิ่งที่
เป็นประโยชน์
ต่อดินและมนุษย์

ของแม่โพสพ(ข้าว) นอกจากฟางแล้วยังมีแกลบ รำ ละอองข้าว(คายข้าว) ทั้งหมดคือผลผลิตที่ออกมาจากข้าว เป็นสิ่งที่ประโยชน์ต่อดิน และมนุษย์เป็นอย่างมาก ถ้าหากชาวไร่ชาวนาหันมาใช้วัตถุดิบเหล่านี้แทนปุ๋ยเคมีแล้ว จะทำให้ประเทศไทยไม่ต้องสั่งซื้อปุ๋ยเคมีจากต่างประเทศ ซึ่งทำให้เราขาดดุลการค้าอย่างมากมายมหาศาล

๒. ฟางช่วยปรับโครงสร้างของดิน ที่

เป็นกรดหรือเป็นด่าง ให้เกิดความสมดุลในตัว ของมันเอง ดินที่เป็นกรด(Acid Soils) หมายถึง

ดินที่มีค่า PH ต่ำกว่า ๗.๐ ดินที่เป็นด่าง(Alkaline Soils) หมายถึง ดินที่มีค่า PH สูงกว่า ๗.๐ ไม่ว่าดินจะเป็นกรดหรือเป็นด่าง ถ้าหากท่านเอาฟางไปคลุมดินไว้ สิ่งเหล่านี้จะค่อยๆ หายไปเองทันที ช่วยรักษาหน้าดินตามธรรมชาติของดิน ถ้าหากไม่มีอะไรปกคลุมหรือกันเอาไว้ หน้าของดินจะเสื่อมสลายและสูญเสียไปกับสายลม น้ำและแสงแดด ซึ่งจะทำให้ดินเป็นดินดานอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าหากเรานำฟางไปคลุมดินเอาไว้จะทำให้เกิดชั้นหน้าดินอีกทีหนึ่ง ช่วยคลุมหญ้าและวัชพืชต่างๆ เมื่อเรานำฟางไปคลุมหญ้าและวัชพืชหนาพอสมควร โดยไม่ให้อากาศหรือแสงแดดส่องถึงพื้นดิน จะทำให้หญ้าและวัชพืชเน่าเป็นปุ๋ยหมักตามธรรมชาติอย่างดี หลังจากนั้นเราก็สามารถแหวกฟางออกปลูกพืชผักต่างๆ ได้โดยไม่ต้องออกแรงมากนัก ฟางรักษาความชื้นให้เกิดขึ้น เป็นการสร้างดินให้มีชีวิต

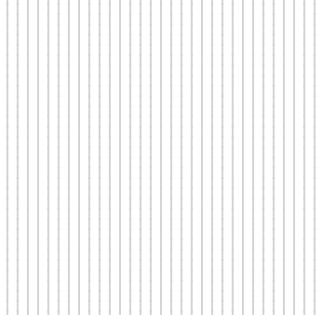
ดินที่คลุมด้วยฟาง
ก็จะเป็นอาณาจักร
ของสัตว์ต่างๆ

๓. สร้างระบบนิเวศ ถ้าหากเราทำกิจกรรมที่ใช้ฟางเป็นหลัก จะทำให้ประหยัดน้ำมากขึ้น ช่วยให้เกิดวัฏจักรชีวิตของสัตว์ที่มีประโยชน์ต่อดิน ตามธรรมชาติที่ว่างเปล่าหรือดินโล้น จะเป็นดินป่วยดินดาน ดังนั้น ถ้าหากเราปลูกพืชลงไป พืชผักก็จะอ่อนแอ ไม่เจริญเติบโต ศัตรูของพืชก็จะมาทำลาย แต่ดินที่คลุมด้วยฟาง จะเป็นดินที่ร่วนซุยเพราะไส้เดือน จุลินทรีย์ และสัตว์ต่างๆ ช่วยกันพรวนดิน ดินที่คลุมด้วยฟางก็จะเป็นอาณาจักรของ สัตว์ต่างๆ เพราะระบบนิเวศวิทยาอุดมสมบูรณ์ เช่น คางคก แอ้ง จิ้งเหลน แมงมุม ฯลฯ การระบาดของแมลงศัตรูพืช ก็จะค่อยๆ หายไปโดยที่เราไม่ต้องไปใช้สารขับไล่แมลง ดังนั้นการทำลายชีวิตของสัตว์ต่างๆ ในไร่นา

อ.อุดม ศรีเชียงสา

นอกจากจะผิดศีลธรรมตามหลักของพระพุทธศาสนาแล้วยังเป็นการทำลายสิ่งแวดล้อมที่เราอาศัยอยู่ให้เสื่อมลงไปอย่างน่าเสียดายเป็นที่สุด ถ้าหากเรานำไปคลุมสวนผักของเราทุกๆ ปี จะเกิดความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติ พืชผักนานาชนิดจะเกิดขึ้น โดยที่เราไม่ต้องไปดูแลประคบประหงมมากนัก ยิ่งไปกว่านั้นจะเกิดเห็ดต่างๆ โดยเฉพาะเห็ดฟางให้เราได้มีอยู่เสมอทั้งปี ดังนั้น

จึงขอเชิญชวนให้พวกเราเห็นความสำคัญของฟาง เมื่อเห็นกองฟางหรือเส้นฟางงระลึกลูกอยู่เสมอว่า นี่คือน้องคำหรือทรัพยากรอันมีค่า และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อประโยชน์ตนและผู้อื่นในโอกาสต่อไป อีกอย่างหนึ่งการทำกิจกรรมธรรมชาติด้วยฟาง ควรเริ่มทำในพื้นที่ขนาดเล็กไปหาพื้นที่ขนาดใหญ่ หรือทำในสิ่งที่ใกล้ๆ ตัวไปสิ่งที่อยู่ไกลตัว พยายามปลูกพืชผักที่ปลูกง่ายไปหาผักที่ปลูกยาก หรือถ้าคิดอะไรไม่ออก ขอบอกให้ปลูกพืชตระกูลถั่ว เราจะประสบผลสำเร็จในที่สุด

พืชตระกูลถั่ว

ถ้าพูดถึงพืชตระกูลถั่วแล้ว ประเทศไทยเรามีถั่วหลายร้อยชนิด เริ่มตั้งแต่พืชตระกูลถั่วที่ใหญ่ที่สุดเช่นมะแต่มะค่า มะขามเทศ จามจุรี จนถึงพืชตระกูลถั่วที่เล็กที่สุด เช่น ถั่วมะแฮะ ถั่วเขียว ถั่วพริ้ว ถั่วขอ พืชตระกูลถั่วเหล่านี้มีประโยชน์ต่อดินเป็นอย่างมาก ถ้าหากเรารู้และสามารถนำมาใช้เป็นปุ๋ยบำรุงดินแล้ว ปุ๋ยเคมีก็จะไม่มีประโยชน์ต่อเราเลย

ประโยชน์และคุณสมบัติของพืชตระกูลถั่ว

๑. ให้แร่ธาตุไนโตรเจนจำนวนมาก

๗๐-๗๘%

๒. เมื่อเราปลูกถั่ว คลุมด้วยฟาง

จะได้แร่ธาตุ NPK ครบสมบูรณ์

๓. ป้องกันศัตรูของพืชและโรคระบาดได้เป็นอย่างดี

๔. เป็นอาหารที่ให้โปรตีนแก่มนุษย์เป็นอย่างมาก โดยที่เราไม่ต้องไปกินเนื้อสัตว์ต่างๆ

๕. ใช้เป็นพืชปลูกคลุมดินและหญ้าชั้นเยี่ยม ควรปลูกปลายฤดูร้อน ต้นฤดูฝน ซึ่งในฤดูกาลนี้ วัชพืชและหญ้าจะมีไม่มากนัก ถ้าที่คลุมดินได้ดี มีประสิทธิภาพปราบหญ้าได้ดีเยี่ยม คือ ถั่วขอ ถั่วพัว

เงินทอง
เป็นของมายา
พืชผักนานา
เป็นของจริง

ปุ๋ยเคมีดีอะไร

ปุ๋ยเคมี คือ ปุ๋ยที่มีต้นกำเนิดจากสิ่งที่ไม่มีชีวิตหรืออนินทรีย์สาร เมื่อเกษตรกรปลูกพืชและใส่ปุ๋ยเคมีลงไป พืชจะดูดสารเหล่านี้เข้าไปใช้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ส่วนที่เหลือก็จะเป็นสารพิษตกค้างในดินและน้ำ กลายเป็นมลภาวะต่อมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมในที่สุด การใช้ปุ๋ยเคมีติดต่อกันเป็นเวลานาน จะทำให้โครงสร้างของดินเสียไป ดินจะกลายเป็นดินดาน ดินดานดินตาย

ดินไม่มีชีวิตชีวา (ดินป่วย) เมื่อปลูกพืชผักในดินเหล่านี้ พืชผักจะไม่ค่อยแข็งแรง แมลงและศัตรูของพืชก็จะเข้ามาทำลายพืชผักทันที ดินป่วยปลูกพืชผักก็ป่วย คนกินผักที่ป่วย ก็จะกลายเป็นคนป่วย สุขภาพไม่แข็งแรง สุดท้ายก็ไปหาหมอเพื่อเยียวยารักษาซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ดังนั้นเราต้องมาเป็นหมอให้ตัวเอง โดยการเลิกใช้สารเคมี ปุ๋ยเคมี หันกลับมาใช้ฟางและถั่วเป็นพืชบำรุงดิน สุขภาพกายและจิตของเราจะดีถ้วนหน้า

เงินทองเป็นของมายา พืชผักนานาเป็นของจริง

🌱 ทำอย่างไรจึงจะเขียวตลอดปี

ในหนึ่งปีถ้าหากคิดเป็นเดือน มีอยู่ ๑๒ เดือน ถ้าคิดเป็นวันมี ๓๖๕ หรือ ๓๖๖ วัน แบ่งออกเป็น ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว พืชผักแต่ละชนิดจะเติบโตแตกต่างกันไป องค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้พืชผักเจริญเติบโตแข็งแรงนั่นคือ คน ดิน น้ำ อากาศ ในบรรดาสี่สิ่งเหล่านี้ ถ้าหากจะจัดลำดับความสำคัญแล้ว คนสำคัญที่สุด ดินจะดี น้ำจะใสสะอาด อากาศจะปลอดโปร่งขนาดไหนก็ตาม ถ้าหากคนไม่รักไม่ศรัทธาในอาชีพนี้แล้ว ก็ยากจะประสบผลสำเร็จได้

ถามว่า อะไรเป็นตัวแปรที่จะทำให้พืชผักเจริญเติบโตแข็งแรง หรือ ไม่เจริญเติบโต

คำตอบ อากาศเป็นตัวแปรสำคัญที่สุด พืชผักบางชนิดชอบอากาศหนาว บางชนิดชอบอากาศร้อน บางชนิดชอบอากาศอบอุ่น ดังนั้น ถ้าหากเราศึกษาพฤติกรรม การเจริญเติบโตของพืชแต่ละชนิดให้ละเอียดแล้ว การปลูกผักไร้สารพิษ ที่พวกเรากำลังท้อแท้ก็เป็นสิ่งที่ไม่ยากเกินไปนัก

อีกประการหนึ่ง สิ่งที่เรา น่าจะศึกษาเรียนรู้และปรับตัวเอง ให้เข้ากับสิ่งเหล่านี้คือ ศัตรูของพืช

และแมลงต่างๆ ที่จริงสัตว์เหล่านี้ไม่ใช่เป็นสัตว์เลวร้ายที่จะต้องปราบหรือกำจัดมันด้วยสารเคมี และยาฆ่าแมลงที่รุนแรงเสมอไป แมลงเป็นสัตว์ที่ไม่มีกระดูกสันหลัง สมองนิดเดียว มีมากในฤดูฝน ฤดูร้อนจะวางไข่เป็นตัวหนอน ดังนั้นแมลงในฤดูร้อนจึงมีน้อย ถ้าเราหมั่นศึกษาสิ่งเหล่านี้ และปรับวิถีชีวิตของเราให้เข้ากับธรรมชาติแล้ว คำว่า **“ไร้สารพิษ”** และ **“เขียวตลอดทั้งปี”** ก็จะเป็นสิ่งที่ไม่ไกลเกินคิดเกินหวังจนเกินไป

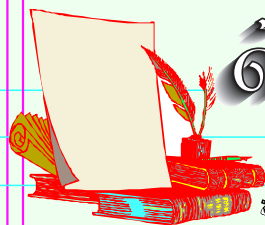
หมายเหตุ ฤดูร้อนจะมีเพลี้ยต่างๆมาก ฤดูฝนจะมีแมลงมาก โดยเฉพาะปลายฤดูฝน แมลงจะเตรียมตัววางไข่ ฤดูหนาวจะมีเพลี้ยและแมลงน้อย ดังนั้น ชาวไร่ชาวนาจะนิยมปลูกพืชหลังจากเก็บเกี่ยวข้าวเสร็จแล้ว

อุดม ศรีเชียงสา

ตารางพืชผักที่ควรปลูกในแต่ละฤดู

ฤดูร้อน	พืชตระกูลถั่ว เลื่อย และถั่วชนิดต่างๆ จะเจริญเติบโตงอกงามได้ดี ทนแดด ทนร้อน เช่น พัก แฟง แตงโม แตงไทย บวบ พริก มะเขือชนิดต่างๆ มันแกว มันเทศ พักทอง หอม ผักบุ้ง ข้าวโพด งา
ฤดูฝน	ข้าว พริก มะเขือ ตำลึง บวบ พักทอง มะระ ชะอม แตงกวา แตงไทย ผือก พัก แฟง ข้าวโพด มันแกว โหระพา แมงลัก ตะไคร้ ผักพื้นบ้านต่างๆ
ฤดูหนาว	กะหล่ำปลี คะน้า กวางตุ้ง ขาวปลี เขียวปลี ผักกาดหอม บล๊อคโกลี หอมใหญ่ หอมแบ่ง มะเขือเทศ กระเทียม แครอท หัวไชเท้า ข้าวโพด พริก

ด้วยความห่วงใย จากใจครู

◦ มาลา

ดิฉันได้ไปเป็นวิทยากรบรรยายและพูดคุยกับนิสิต หน่วยจุฬา-ชนบท ในหัวข้อ “เพื่อพรุ่นนี้ที่ดีกว่า” เป็นเวลา ๓ ชั่วโมง ดิฉันได้เห็นสิดูวีดิทัศน์ เรื่อง “ครูบ้านนอกเกาหลี่” ซึ่งเป็นโครงการในยุคสมัยที่เกาหลี่สร้างชาติ ด้วยการส่งครูที่มีอุดมการณ์ มีจิตใจเสียสละออกไปพัฒนาชนบทจนประสบผลสำเร็จ (วีดิทัศน์ม้วนนี้ขอแนะนำให้ครูบาอาจารย์ทุกท่านดู จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งต่อครูและศิษย์ ขอพิมพ์หรือซื้อได้ในราคา ม้วนละ ๑๐๐ บาท ที่แผนกธรรมศาสตร์ดิโอโสภะ) จากนั้นจึงให้ทุกคนเขียนเรื่อง “คุณครูในดวงใจ” ใครจะเขียนถึงครูที่คุ้นกันได้

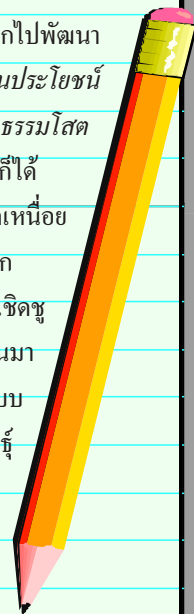
หลังจากที่ดิฉันได้อ่านเรื่องราวของครูผู้เสียสละ และตั้งใจทำงานอย่างไม่มีเห็นแก่ตัวของครูหลายๆ ท่าน รู้สึกเกิดปิติและซาบซึ้งใจในความดีของบุคคลเหล่านั้นเป็นอย่างมาก

อยากให้ครูทุกท่านที่ได้รับการเอ่ยถึงจากศิษย์ได้อ่านสิ่งเหล่านี้ และเพื่อเป็นการเชิดชูอาชีพครู ซึ่งเป็นอาชีพที่สำคัญที่สุดอาชีพหนึ่ง ดิฉันจึงขอนำงานเขียนของนิสิตเหล่านั้นมาลงเป็นตอนๆ เพื่อให้สังคมได้รับรู้ และร่วมอนุโมทนากับครูดีๆ ที่ควรยกย่องให้เป็นแบบอย่าง อีกทั้งควรช่วยกันเป็นกำลังใจให้ครูเหล่านั้นทำดีต่อไป เพราะ ณ ขณะนี้เมล็ดพันธุ์ที่พวกท่านช่วยกันปลูกด้วยความรักและเสียสละได้เริ่มเจริญงอกงามแล้ว

ด้วยความชื่นชมจากใจจริง

แต่แม่พิมพ์ที่งดงามทุกท่าน

* รัศมี ฤกษ์นิษ

คุณครูในดวงใจของข้าพเจ้า

๑. **อ.มยุรี ศกุนะสิงห์ (ม.๒)** ร.ร.ร้อยเอ็ดวิทยาลัย
เป็นครูที่ทำให้กำลังใจ ทำให้เรารู้สึกว่าตัวเองมีค่า
๒. **อ.จินตนา ผาวิการ และ อ.อัมพร อุดระชัย (ม.๑, ม.๖)** ร.ร.ร้อยเอ็ดวิทยาลัย
เป็นครูที่เปรียบเหมือนแม่ ให้ความช่วยเหลือตลอดมา
๓. **อ.สุปราณี ธรรมวิเศษ (ม.๑, ม.๔)** ร.ร.ร้อยเอ็ดวิทยาลัย
เป็นครูที่ชอบว่า แต่ผมรู้ว่าอาจารย์รักจึงตักเตือน
๔. **อ.สุวลลี บุญภักดี (ม.๓, ม.๖)** ร.ร.ร้อยเอ็ดวิทยาลัย
เป็นครูผู้คอยชี้แนะ และบอกว่าผมควรแก้ไขอะไรบ้าง
๕. **อ.อุดม สังขเนตร (ม.๖)** ร.ร.ร้อยเอ็ดวิทยาลัย
เป็นครูที่บอกผมว่า คนจนและคนบ้านนอกได้เปรียบ เพราะได้รู้จักทั้งสองด้าน
๖. **อ.บุญศิริ (สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)**
เป็นครูที่ active สอนสนุก ทำให้ผมพลอยร่าเริง และกล้าแสดงออกไปด้วย
๗. **อ.รัศมี (คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)**
เป็นครูผู้จุดไฟอุดมการณ์ให้ลูกโซน
นายไพรัตน์ วิเศษหมอ ลูกชานาจาก ร.ร.ร้อยเอ็ดวิทยาลัย
นิสิตชั้นปีที่ ๑ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คุณครูอมรา ปานแก้ว เป็นผู้หญิงร่างใหญ่ ใจดี สอนภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และเป็นครูประจำชั้น ป.๖ ร.ร.วัดสุขเกษม คือครูที่ข้าพเจ้าประทับใจมาก เพราะครูเอาใจใส่นักเรียนทุกคนเหมือนลูก สอนทั้งเรื่องเรียนและเรื่องอื่นๆ มีมุขตลก และศิลปะในการจูงใจให้เด็กๆ ใส่ใจการเรียนสูง คุณครูอมรารู้จักครอบครัวข้าพเจ้าเป็นอย่างดี คอยให้คำปรึกษาเวลาที่ข้าพเจ้าท้อแท้ ดึงจุดเด่นของข้าพเจ้าออกมา ให้ข้าพเจ้ารู้จักตัวเองมากขึ้น ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจในตนเอง แรงแบนดาลใจในการเรียนวิศวะส่วนหนึ่งมาจากครูอมรา เพราะตอนปลาย ม.๖ ครูเคยถามข้าพเจ้าว่าอยากเป็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่าวิศวกร ตอนนั้นไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าเรียนอย่างไร รู้สึกเพียงว่า ฟังดูเทดี ครูจึงช่วยให้ข้อมูลกับข้าพเจ้า และเรียกข้าพเจ้าในชั้นเรียนว่า 'นายช่างнім' หรือ 'ดร.нім' อยู่เสมอ นอกจากนี้ครูยังทำให้ข้าพเจ้าได้รับโล่พระราชทานรองชนะเลิศ อันดับ ๒ ในการสวดมนต์หมู่ทำนองสรภัญญะ ข้าพเจ้าจึงรักครูอมรามาก เพราะครูคือแสงไฟนำทางที่ถูกต้องของศิษย์

น.ส.อรณัฐ วงษ์ทองดี

จบมัธยมปลายจาก ร.ร.สงวนหญิง จ.สุพรรณบุรี

นิสิตชั้นปีที่ ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ดั่งพี่ชาย...

พี่ชายคนโตของผมอายุแก่กว่าผม ๒ ปี ตอนเด็กๆ พ่อแม่ส่งผมกับพี่ชายไปอยู่บ้านยายเพื่อเรียนหนังสือจีน พี่ชายค่อนข้างดีและชนพอบบ ๑.๑ ที่โรงเรียนจีน พ่อก็ปรึกษากับยายว่าจะให้พี่ชายไปอยู่กับพี่ของยาย ซึ่งเป็นพระสงฆ์ (คาทอลิก) และดูแลโรงเรียน

ดำนิจไปรณังจัก

68 นิยายสารคดีใจพ่อแม่

กินนอนอยู่ที่ศรีราชา ยายและแม่เห็นดีด้วย จึงส่งพี่ชายไปเป็นนักเรียนประจำเรียนซ้ำ ป.๑ ใหม่ที่นั่น ส่วนผม พ่อแม่ไม่อยากให้ไปไกลถึงศรีราชา พอจบ ป.๑ ก็เข้าโรงเรียนคาทอลิกในกรุงเทพฯ ผมกับพี่ชายซึ่งสนิทกันมากต้องมาแยกกันอยู่ได้เจอกันก็ช่วงปิดเทอมเท่านั้น

ตอนผมอยู่ ป.๓ เทอม ๒ บ่ายวันหนึ่งผมได้ยินเสียงอดหน้าบ้าน ผมไม่ได้สนใจอะไร คิดว่าคงจะมีใครมาหาน้ำที่ผมพักอยู่ด้วย ลักครู่ผมก็ได้ยินเสียงแม่บ้านร้องเรียก “ตุ้ม ตุ้ม มีคนมาหา” ผมทั้งงงทั้งแปลกใจว่า ใครกันนะที่ มาหาผม หรือจะเป็นเพื่อนที่โรงเรียน ผมรีบวิ่งไปที่ประตู พอไปถึงแม่บ้านบอกว่า “คนที่มาหาเขาบอกว่า เป็นพี่ชายของตุ้ม” ผมมองลอดช่องประตูออกไปเห็นว่าเป็นพี่ชายจริงๆ ก็บอกให้แม่บ้านรีบเปิดประตู

ผมดีใจมากรีบวิ่งออกไปจูบมือพี่ชายเข้าบ้าน และถามว่ามาได้ไงทำไมถึงมาหาผมได้ พี่ชายบอกว่าตอนนี้ขึ้น ป.๕ แล้ว ทางโรงเรียนประจำเขาเห็นว่าโตพอดูแลตัวเองได้ก็เลยอนุญาตให้ไปไหนมาไหนเองได้ วันนั้นวันเด็ก โรงเรียนหยุด ๑ วันก็เลยคิดว่าไปหาตุ้มที่กรุงเทพฯ ดึกว่า พี่ชายขึ้นรถ บขส.มาลงที่เอกมัยแล้วต่อรถตุ๊กๆ จนมาถึงบ้านผมนี้แหละ ผมพาพี่เข้าไปสวัสดีน้ำในบ้าน น้ำถามว่า “มาคนเดียวหรือ เก่งนะ แล้วจะอยู่กี่วัน” พี่ชายตอบว่า “โรงเรียนหยุดวันเด็กครับ ผมคิดว่าจะมานอนค้างกับตุ้มสักคืนหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้บ๊ายๆ จะกลับ”

คุยกับน้ำเสร็จ ผมก็พาพี่ชายขึ้นไปบนห้องของผม พอเข้าไปในห้อง พี่ก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายแล้วหยิบกล่องของขวัญออกมาส่งให้ผม บอกว่าเป็นของขวัญ

วันเด็ก พี่ซื้อมาฝาก ผมแกะกล่องออกดูเป็นรถสปอร์ต ๒ ประตู ทำด้วยเหล็กคันเล็กๆ สีแดง สวยมาก พี่ชายถามว่า “ชอบมั๊ย” ผมตอบว่า “ชอบมาก ถูกใจจริงๆ” ผมเอาของเล่นทั้งหมดที่มีออกมาเล่นกับพี่ชายรวมทั้งรถสปอร์ตสีแดงของพี่ชายด้วย เราเล่นกันไปคุยกันไปอย่างสนุกสนานมาก จนแม่บ้านต้องมาเรียกให้ลงไปกินข้าวเย็น กินข้าวเสร็จอาบน้ำแล้วดูทีวีจนดึก น้ำบอกว่า “เข้านอนได้แล้วเด็กๆ” ผมกับพี่ชายจึงขึ้นไปบนห้องนอน คุยกันต่อบนเตียงอีกพักใหญ่จนต่างคนต่างหลับไปด้วยความง่วงและเหนื่อย

เช้าวันรุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ไม่ต้องไปโรงเรียน ผมกับพี่ชายเลยตื่นเสียสายโด่ง แล้วจึงลงมาอาบน้ำกินข้าวเสร็จก็ขึ้นไปเล่นและคุยกันต่อบนห้องจนเกือบบ่ายโมง

ก็ได้ยินเสียงแม่บ้านเรียกให้ลงไปกินข้าวกลางวัน พอกินเสร็จผมก็ชวนพี่ชายขึ้นไปเล่นรถเหล็กกันต่อ พี่ชายมองหน้าผมแล้วพูดว่า “คงเล่นได้อีกไม่นานเพราะบ่าย ๒ โมงก็ต้องกลับแล้ว และต้องไปให้ถึงหอพักก่อน ๖ โมงเย็น”

พอได้ยินพี่ชายบอกว่าจะต้องกลับ หัวใจของผมก็เหี่ยวแฟบลงไปเลย เพราะไม่คิดว่าพี่ชายจะรีบกลับเร็วอย่างนี้ ผมอยากให้พี่ชายอยู่จนเย็นแล้วค่อยกลับ

ผมคุยกับพี่ชายได้อีกสักพักก็ถึงบ่าย ๒ โมง พี่ชายจัดของและเสื้อผ้าใส่กระเป๋า เสร็จแล้วลงมาหาผมออกไปส่งพี่ชายที่หน้าบ้านและบอกว่า “ขอให้ผมไปส่งที่สถานีขนส่งเอ๊กมัยเถอะ” พี่ชายบอกว่า “อย่าไปเลย เดี๋ยวกลับลำบาก ส่งแค่ขึ้นรถตุ๊กๆก็พอ” พลาถกัว๊กมือเรียกรถแล้วขึ้นไปนั่ง พอรถ

จะออกก็หันมาพูดกับผมว่า “ไม่ต้องเศร้าไปหรอก พอกลับไปศรีราชาแล้วจะเขียนจดหมายมาคุยด้วย”

หลังจากพี่ชายกลับไปแล้ว ผมรู้สึกเหงาและเศร้าใจมาก ขึ้นห้องก็ไม่อยากทำอะไร เห็นรถเหล็กก็ไม่อยากเล่น การบ้านที่ยังไม่ได้ทำก็ไม่นึกอยากทำ คิดถึงแต่พี่ชาย จนต้องแอบร้องไห้อยู่หลายวัน

จนอาทิตย์ต่อมา ผมเลิกเรียนกลับมาบ้าน แม่บ้านบอกผมว่าวันนี้ไปรษณีย์มาส่งจดหมาย มีของผมฉบับหนึ่งด้วย ผมรับจดหมายมาก็รู้ว่าเป็นของพี่ตัวผมดีใจมาก นึกถึงที่พี่ชายบอกไว้ก่อนกลับศรีราชาว่าจะเขียนจดหมายถึงผม แต่ก็ไม่คิดว่าจะถึงเร็วอย่างนี้ และนี่ก็เป็นจดหมายฉบับแรกในชีวิตที่ผมได้รับด้วย

ผมเปิดจดหมายออก ขณะที่อ่านผมมีความสุขมากเหมือนมี

พี่ชายมานั่งอยู่ใกล้ๆ อ่านจบแล้วทำให้คลายความคิดถึงลงไปได้มาก จดหมายนี้ก็แปลกดีนะ เป็นแค่แผ่นกระดาษกับน้ำหมึก แต่อ่านแล้วทำให้หายคิดถึงได้ และรู้สึกว่ามีพี่ชายมาอยู่ข้างๆ ไม่ได้อยู่ไกลอย่างที่แท้จริง พอรู้สึกคิดถึงขึ้นมาทีไรก็หยิบออกมาอ่าน แล้วก็หายคิดถึงได้อีก แปลกจริงๆ

ผมอ่านจดหมายของพี่ชายกลับไปกลับมาอยู่หลายเที่ยว ไม่รู้สึกเบื่อเลย เป็นอย่างนี้อยู่หลายวันจนแม่บ้านเห็นเข้าและถามว่า “อ่านกี่รอบแล้ว ไม่เบื่อหรือไง” ผมยิ้มแล้วตอบว่า “ไม่เบื่อเลย อ่านจนจำได้ขึ้นใจหมดแล้วครับ” แม่บ้านก็ถามว่า “แล้วตอบพี่เขาไปหรือยังล่ะ” ผมงงไปหมด คิดไม่ถึงว่าจะต้องตอบกลับไปด้วย เกิดมาก็ไม่เคยเขียนจดหมายกับเขาสักทีที่ไม่รู้ต้องทำยังไง นึกว่าแค่พี่ชาย

ก็คงเขียนมาอีก แม่บ้านบอกว่า “ตุ้มต้องตอบกลับไป พี่เขาจะได้รู้ว่าตุ้มได้รับจดหมายแล้ว พอพี่เขาได้จดหมายตุ้ม เขาก็จะตอบกลับมาให้อีก”

ผมรีบขึ้นห้องไปหากระดาษมาเขียนจดหมายอย่างรวดเร็ว ขณะเขียนก็รู้สึกเหมือนนั่งคุยกับพี่ชาย อยากจะคุยอะไรเล่าอะไรก็เขียนไปตามนั้น ไม่ต้องคิดว่าจะเขียนอะไรก่อนหลังเหมือนนิชอ่านเอาเรื่องที่โรงเรียน เขียนจดหมายสนุกกว่าเยอะเลย เขียนเสร็จก็มาขอซองและแสตมป์จากแม่บ้าน และถามพี่เขาว่า “จะต้องจำหน้าซองยังไง” แม่บ้านก็อธิบายว่า “จะส่งถึงใครก็ให้เขียนไว้ที่หน้าซอง ส่วนที่อยู่ของตุ้มเอาไปไว้ด้านหลังซอง” ผมก็ทำตามที่แม่บ้านบอก เสร็จแล้วก็รีบเอาไปส่งที่ตู้ไปรษณีย์ใต้เจ้าตู้ไปรษณีย์นี้ ตอนอยู่ ป.๑

ผมเคยนึกว่าเวลาคนไปทิ้งจดหมายลงในตู้ มันจะส่งถึงผู้รับเองโดยอัตโนมัติ เพราะตู้ทั้งใหญ่ทั้งอ้วนคงมีเครื่องควบคุมอยู่ข้างใน เพราะเคยเห็นแต่คนมาส่งจดหมาย (ผมไม่เคยเห็นตอนไปรษณีย์มาไขตู้เลย)

ส่งจดหมายแล้ว ความรู้สึกคิดถึงกลับมีมากขึ้น พร้อมกับการรอคอยว่าเมื่อไรจะได้จดหมายพี่ชายอีก วันแรกหลังจากที่ส่งไป อากาจะยังไม่มากแต่จะกังวลและรอคอยมากขึ้นเมื่อกะว่าจดหมายตอบควรมาถึงแล้ว พอเลิกเรียนกลับมาบ้านต้องคอยถามแม่บ้านว่า “มีจดหมายของผมหรือเปล่า” แม่บ้านยิ้มแล้วบอกว่า “วันนี้ยังไม่มี พรุ่งนี้คงจะมา” แม่บ้านพูดพลอบใจ เพราะคงเคยรู้สึกแบบเดียวกับผม ก็แม่บ้านเป็นคนต่างจังหวัดเหมือนกัน คงเคยเขียนและรอจดหมายตอบเหมือนผม

หลังจากนั้นอีกประมาณ ๒ อาทิตย์จึงได้รับจดหมายตอบจากพี่ชายเขียนมาบอกว่า โดนเพื่อนๆ และคุณครูล้อกันใหญ่ เพราะจำหน้าซองเขียนว่า กรุณาส่ง นาย... พี่ชายบอกว่า ถึงแม้จะแก้ว่าผม

๒ ปี แต่ก็ยังไม่โตพอที่จะใช้คำนำหน้าว่า “นาย” ผมเองก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรถึงจะใช้คำนำหน้านายนายได้ รู้แต่ว่าพี่ชายแก่กว่าผม ๒ ปี ก็น่าจะใช้ได้แล้ว

ผมเขียนจดหมายถึงพี่ชายได้ ๒ ฉบับ ก็เลยคิดขึ้นมาว่าน่าจะเขียนจดหมายถึงแม่ที่ต่างจังหวัดบ้าง เมื่อแม่ได้รับจดหมายของผม แม่คงจะดีใจ และถ้าผมได้รับจดหมายตอบกลับจากแม่ ผมคงจะดีใจและหายคิดถึงแม่ไปได้บ้าง

วันหยุดอาทิตย์นั้นผมจึงเขียนจดหมายถึงแม่ได้ครึ่งหน้ากระดาษ เล่าเรื่องผม เรื่องเพื่อน และการเรียนที่โรงเรียน แล้วพอวันอาทิตย์ถัดมาก็เขียนได้เต็มฉบับถามแม่ว่า น้องคนเล็กเดินได้แล้วยัง ตอนผมไปกรุงเทพฯ น้องเพิ่งเริ่มตั้งไข่ ส่วนน้องที่อยู่ในท้องแม่จะคลอดเมื่อไหร่ แม่อยากให้เป็น

ผู้หญิงหรือผู้ชาย ผมเองอยากได้น้องผู้หญิง เพราะมีผู้ชายเยอะแล้ว ก่อนจบผมก็ลงท้ายว่า “ถ้าแม่ได้รับจดหมายแล้วให้รีบตอบเร็วๆ” ผมพับจดหมายใส่ซอง ติดแสตมป์แล้วจำหน้าซองถึงแม่ พร้อมกับไม่ลืมที่จะเขียนข้อความว่า ‘ด่วนจี๋ไปรษณีย์จ้า’ ที่ด้านล่างซองทั้ง ๒ ด้าน (ข้อความนี้พี่ชายเขียนไว้ที่หน้าซองจดหมายถึงผม ผมชอบใจมาก เลยยืมเอามาใช้บ้าง) เพื่อว่าจดหมายของผมจะได้ถึงมือแม่เร็วขึ้น

นับตั้งแต่ส่งจดหมายไปให้แม่ได้ ๗ วัน ผมก็คาดว่าแม่น่าจะได้รับจดหมายแล้ว ผมให้เวลาแม่ ๓-๔ วันตอบรวมกับส่งกลับอีก ๗ วัน ก็เป็น ๑๐ วัน ผมก็วางใจเอาไว้มานาน ๑๐ วันค่อยรอใหม่ พอครบ ๑๐ วัน ผมถึงบ้านก็รีบถามแม่บ้านเลยว่า “มีจดหมายของผมมั้ย” แม่บ้านบอกว่า “ไม่เห็นมีนี่

ตุ้มเขียนถึงใครละ” ผมก็ตอบว่า “เขียนถึงแม่ฮะ ตั้ง ๑๗ วันแล้ว” แม่บ้านก็ปอบใจว่า “รออีกหน่อยเดี๋ยวแม่ก็ตอบมา แล้วจะคอยดูให้”

ผมเฝ้ารอจดหมายของแม่ทุกวันจนครบเดือน จาก ๑ เดือนก็เป็น ๒ เดือน ใจผมที่คิดถึงแม่มากอยู่แล้ว กลายเป็นมีความกังวลเพิ่มขึ้นมาอีกอย่าง ไม่แน่ใจว่าจดหมายของผมหรือที่แม่ตอบมา จะตกหล่นหายไปหรือเปล่า หรือแม่อาจจะไม่ว่างเพราะถึงเวลาใกล้คลอดน้อง หรือแม่ไม่สบายเป็นอะไรไป ผมได้แต่คิดไปต่างๆ นานาจนปวดท้อมใหญ่ ผมดีใจมากที่จะได้กลับไปหาพ่อแม่อีก

เมื่อถึงบ้านก็ถามว่า ทำไมแม่ถึงไม่ตอบจดหมายผม แม่ทำหน้าหงายๆ และถามว่า “ตุ้มเขียนตั้งแต่เมื่อไหร่” ผมก็ว่า “ตั้ง ๒ เดือนกว่าแล้ว” แม่ว่า “ไม่เห็นได้รับเลย

ถ้ามีจดหมายมาแม่ต้องรู้ เพราะที่บ้านเราไม่ค่อยมีไปรษณีย์มาบ่อยนัก ไร่แม่จะถามพ่อคุณะ”

ปิดเทอมผ่านไป ๒ เดือนอย่างรวดเร็ว ผมเล่นสนุกทุกวัน จนลืมเรื่องจดหมาย จน ๒-๓ วันก่อนกลับกรุงเทพฯ แม่บอกว่า “เมื่อวานผู้ใหญ่บ้านแะมาหาพ่อ เผิดญ่แกมีธุระเข้าไปในตัวอำเภอที่ไปรษณีย์ เขาเลยฝากจดหมายของคนในหมู่บ้านมากับผู้ใหญ่ มีของแม่ ๑ ฉบับด้วย” ผมนับดูในใจ โอโฮ! จดหมายใช้เวลาตั้ง ๔ เดือนกว่าจะมาถึงแม่ และถ้าแม่เขียนตอบไป กว่าผมจะได้รับก็อีก ๔ เดือน เบ็ดเสร็จ ๘ เดือน ผมรอไม่ไหวแน่ แม่เลยบอกว่า “ไม่ต้องส่งจดหมายมาหรอกนะ เพราะบ้านเราไกลจากตัวอำเภอมาก ไปรษณีย์เขาไม่มาส่งให้หรอก ต้องรอจนกว่าจะมีใครแถวบ้านเข้าไป

ธุระในอำเภอ ทางไปรษณีย์เขาจึงฝากจดหมายมาให้ ถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ส่งไปที่บ้านป่า ป้ากับพ่อมีธุระติดต่อกันบ่อย ป้าจะฝากคนเอาจดหมายให้พ่อ วิธีนี้จะดีกว่า” เป็นอันว่ามันไม่ง่ายและรวดเร็วอย่างที่ส่งให้พี่ชาย แถมถ้าฝากป่า ป้าก็ไม่ใช่นุรุชไปรษณีย์ที่ผมจะเขียนใส่ตรงขอบซองได้ว่า ‘ด่วนจี๋ไปรษณีย์จำ’ และผมเพิ่งรู้ว่า แม่ผม

จะใส่ ‘ด่วนจี๋ ไปรษณีย์จำ’ ก็ใช่ว่า มันจะด่วนได้อย่างใจ ถ้าบ้านอยู่ไกลอย่างบ้านพ่อแม่ผมก็ใช้ไม่ได้ผล เพียงแต่มันให้ความรู้สึกดีตอนเขียน ‘ด่วนจี๋ไปรษณีย์จำ’ เมื่อนุรุชไปรษณีย์อ่านพบเข้าคงเห็นใจ รีบเอาจดหมายผมไปส่งให้ด่วนจี๋เลย

“มือเห้งงนี้...
พี่เลี้ยงน้อง”

“อาหาร” เป็นปัจจัยหลัก ๑ ใน ๔ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ซึ่งคนเราทุกคนขาดเสียไม่ได้ “การศึกษา” ก็นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญต่อคนเราเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็ก เพราะเด็กในวันนี้คือทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศไทยในวันหน้า เด็กจึงควรเตรียมตัว

ที่จะเป็นกำลังของชาติในอนาคต หากพวกเขาตกอยู่ใน
ภาวะลำบาก ด้อยโอกาสทางการศึกษา หากผู้ใหญ่ของ
สังคมในวันนั้นหนึ่งดูดาและไม่เคยเสียแล ยื่นมือเข้า
ช่วยเหลืออย่างจริงใจและเร่งด่วนแล้ว นั่นคือสัญญาณ
บอกถึงความล้มเหลวของสังคม

“มือเที่ยงนี้...พี่เลี้ยงน้อง”

เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟู
พัฒนาเด็กและครอบครัว(ฟอร์เด็ก) จัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือ
แก่เด็กนักเรียนที่ต้องประสบความหิวโหย ขาดแคลน
อาหารกลางวัน ซึ่งทางการให้ความช่วยเหลือได้ไม่ทั่วถึง
ผู้ได้รับทุนส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่มีภาวะ

ทุโภชนาการ ยังมีเด็กอีกจำนวนมากที่รอรับทุนอาหาร
กลางวันทุกปีการศึกษา มูลนิธิฯได้ดำเนินการช่วยเหลือ
ไปแล้วกว่า ๔,๓๐๐ คน อย่างต่อเนื่อง เด็กเหล่านี้
อาศัยอยู่จังหวัดเชียงใหม่ น่าน ศรีสะเกษ สุรินทร์
บุรีรัมย์และสระแก้ว ผลการดำเนินการช่วยเหลือ
กิจกรรมโครงการนี้ เด็กมีน้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น มีผล
การเรียนดีขึ้น มีสุขภาพอนามัยแข็งแรงขึ้นและมา
โรงเรียนทุกวัน

พี่ๆ ทุกคนสามารถเป็นส่วนหนึ่งของการ
ช่วยเหลือเพื่อเสริมสร้างความเจริญเติบโตเพิ่มความอึด
สร้างฝันในอนาคตและสร้างรอยยิ้มแก่น้องๆ ที่
ขาดแคลนอาหารได้

สนใจติดต่อเข้าร่วมกิจกรรมแบ่งปัน
“มือเที่ยงนี้...พี่เลี้ยงน้อง” ได้ที่ มูลนิธิ ฟอร์เด็ก
เลขที่ ๑๐๓๕/๓ อาคารบ้านเนินคอนโดวิลล์ ชั้น ๑
ถนนศรีนครินทร์ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง
กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทรศัพท์(๐๒)๗๒๑-๒๙๘๓-๔

หัวใจ แกร่ง ดื้อยดื้อยคำ

อย่าเปลวใจอย่าท่างใจให้บ่อนัก

อย่าเปลวรักเปลวขึ้นหมสมสมัย

เพื่อรักร้างท่างรักจักเศร้าใจ

จักหม่นไหม้หมองมัวเพราะตัวเรา

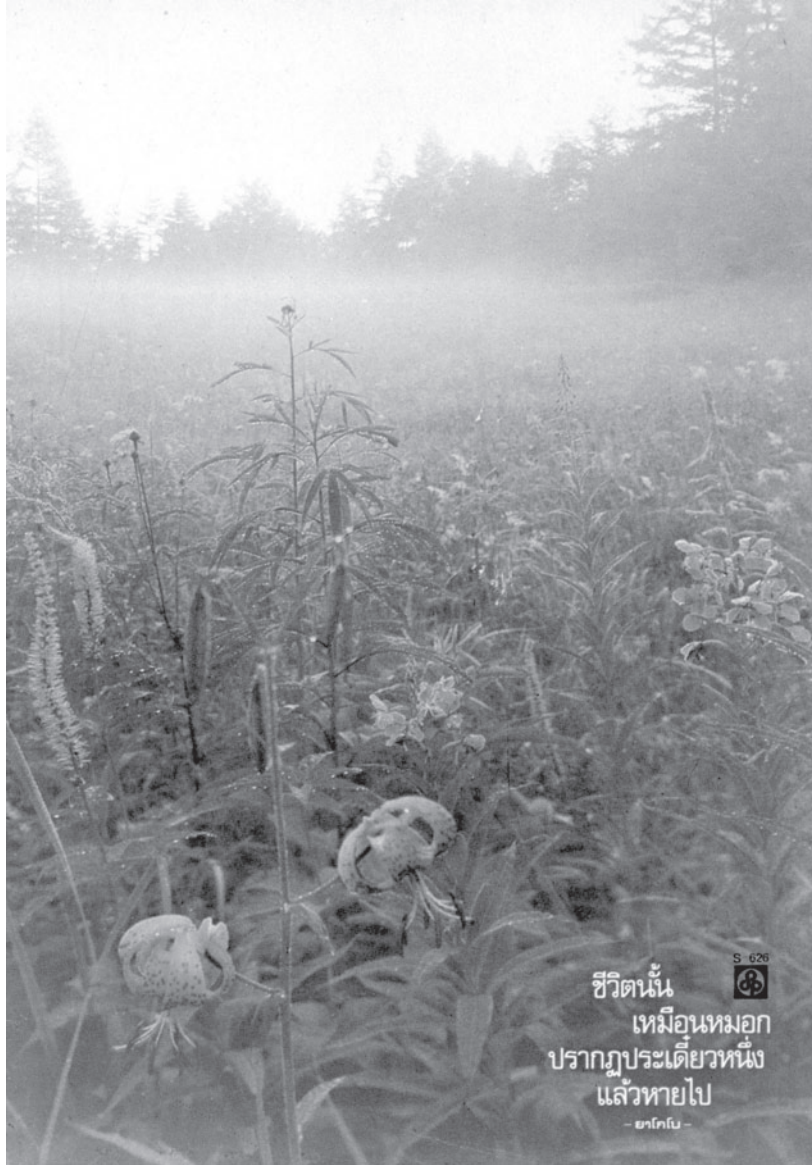
เพื่อมีรักได้แต่อย่าหลง

พระพุทธรูปทรงสอนอย่าโง่เงา

ให้รู้ใจให้อ่านใจอย่ามัวเมา

ใจจักเบาว่างสบายไร้กังวล...

ปากสุวรรณ

ชีวิตนั้น
เหมือนหมอก
ปรากฏประเดี๋ยวหนึ่ง
แล้วหายไป
- ยากोโบ -

หมอก หรือ ควัน.

ภาพนี้เป็นภาพที่ดิฉันชอบมาก
สมัยยังเรียนอยู่ ดิฉันเคยซื้อภาพแบบนี้
ติดปกหนังสือเล่มหนึ่ง และใส่ปก
พลาสติกด้วยกลัวจะเก่า เวลาจะเปิดอ่าน
หนังสือก็ต้องมองดูภาพและอ่านคำพูด
ของ“ยากोโบ” ที่อยู่ทางมุมขวาด้านล่าง
ของภาพเสียก่อน

ในส่วนตัวดิฉันเองคิดว่า ถ้า
ขาดสายหมอกไปภาพนี้จะดูธรรมดามาก
แต่เมื่อมีสายหมอกอยู่ในภาพแล้วทำให้
ภาพดูน่าสนใจขึ้น นุ่มนวลน่ามองและ
รู้สึกถึงความเย็น

ในช่วงฤดูหนาว ถ้าวันไหนอากาศหนาวจัด แล้วเช้าวันใหม่อากาศไม่หนาวเท่าวันวาน จะปรากฏมีหมอก
ลงให้เห็น นั่นแสดงว่ามีความเปลี่ยนแปลงทางอากาศ ความร้อนกับความเย็นกระทบกันเข้าก็เลยเกิดเป็นไอน้ำ
เล็กๆ ลอยอยู่ ที่ตาเรามองเห็นเป็นเหมือนควันขาวๆ ที่จริงก็คือไอน้ำนั่นเอง

ดิฉันคิดว่า ชีวิตคนเราเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง บางครั้งก็ต้องพบกับสายหมอกมาบดบัง ทำให้เรามอง
เห็นอะไรได้ไม่ชัดเจนนัก บางทีการที่เราเห็นอะไรไม่ชัดเจนก็มีโอกาสที่เดินหลงทางไปบ้าง แต่เมื่อการปรับตัวของ
เราเข้าที่เข้าทาง สายตาเริ่มชินกับสิ่งแวดล้อม เราก็สามารถจะเดินไปได้ถูกทาง แม้ว่าสายหมอกจะยังอยู่ก็ตาม
แต่ถ้าไปไม่ถูกจริงๆ ก็หยุดเดินเพื่อรอให้หมอกจางลง แล้วจึงเดินต่อไปก็จะพบทางได้เอง

อีกแนวคิดหนึ่งก็คือเวลาที่ดิฉันเห็นควันจางๆ ลอยอยู่เต็มไปหมดในฤดูหนาว มองไกลๆ ก็เข้าใจว่า
หมอก แต่พอเดินใกล้เข้าจึงเห็นว่า เขากำลังเผากิ่งไม้แห้งเพื่อให้เกิดความร้อน จะได้ช่วยบรรเทาความหนาวลง
บางครั้งเราก็มีโอกาสเข้าใจผิดได้ระหว่างควันไฟกับหมอก ถ้าไม่สังเกตดูให้ดี

ข้อแตกต่างกันระหว่างควันกับหมอกก็คือ ควันทำให้แสบตาและรู้สึกได้ถึงความร้อนเมื่อเข้าใกล้ แต่
หมอกจะให้ความรู้สึกชุ่มชื้นและไม่แสบตา เข้าใกล้ก็ไม่ใช่อันตราย แม้จะดูคล้ายกันแต่ก็ไม่เหมือนกันเลย
เปรียบเหมือนกับกรมองคนสองคน ภายนอกอาจจะดูดีเหมือนกัน แต่เมื่อได้คบคุ้นหรืออยู่ใกล้แล้วก็จะพบข้อ
แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

สรุปว่า เราไม่ควรด่วนสรุปใครหรืออะไรง่าย ๆ สิ่งที่เราเห็นกับตา ได้ยินกับหู หรือได้สัมผัสนั้น บางครั้ง
ก็ไม่ได้เป็นตามนั้นจริงๆหรอก ต้องคบคุ้นกัน สนทนากันนานมากกว่าจะรู้ตัวตนที่แท้จริง เคยได้ยินเขาเล่ากัน
ว่ารู้จักกันนานกว่า ๗ ปี แต่พออยู่กินด้วยกันเพียง ๗ เดือนก็ต้องเลิกกัน เพราะรู้จักตัวตนที่แท้จริงแล้ว ก็คือไม่ใช่
คนที่ต้องการ เรื่องราวและสิ่งต่างๆ ก็เช่นกัน อย่าหลงเชื่อง่ายๆ จริงเป็นเท็จ เท็จเป็นจริง ก็ถมเถไป (หรือใน
จริงมีเท็จ ในเท็จมีจริง)

นัฐนิชา จิตถาวรณ

รวมชาติโลกในอินเดีย (ตอน ๒)

อินเดียคืออารยธรรมต้นกำเนิดก่อนประวัติศาสตร์ที่เก่าแก่ที่สุดของโลก
ที่ได้รับการสืบทอดกันมาโดยไม่ขาดสาย ซึ่งได้อุบัติขึ้นสู่ยุควิวัฒนาการเก่าพร้อมๆ
กันกับอัฟริกา กรีกและจีน

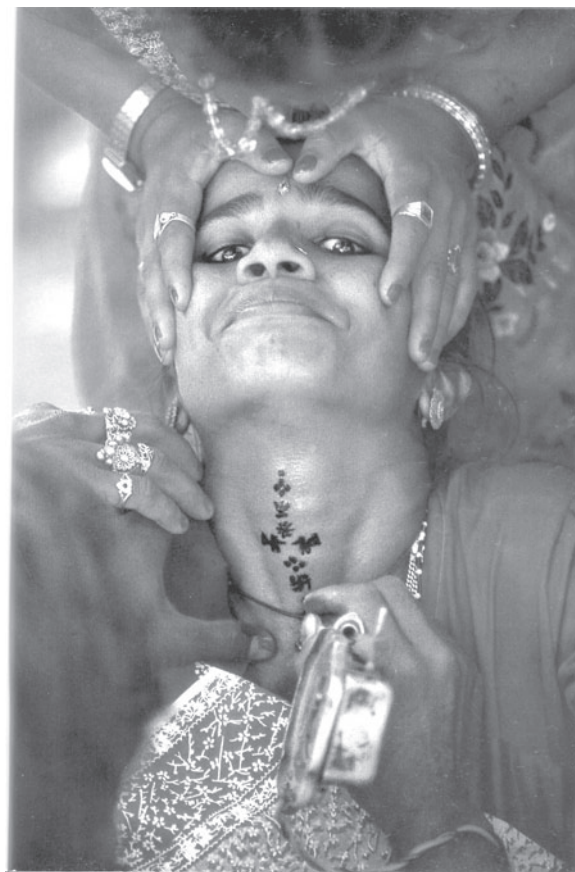
มนต์อินเดีย

'99 11 16

สายพันธุ์วัฒนธรรมเก่าแก่ที่สืบทอดมายาวนาน นับหลายๆ พันปีนี้ได้กระจายออกไปสู่ส่วนต่างๆ ของโลก แม้แต่อินเดียที่ได้ชื่อว่ามียารยธรรมเก่าแก่และยิ่งใหญ่สุดๆ แล้วในยุคนั้นก็ตาม ก็ยังรับเอาอิทธิพล วัฒนธรรมจากอัฟริกาและกรีกเข้ามาอย่างไม่อาจ ปฏิเสธได้

โดยเฉพาะการรับเอาสายเลือด สายพันธุ์อัฟริกันนั้น ถึงกับทำให้คนเอเชียอินเดีย มีอันต้องเปลี่ยนแปลง โครงสร้างทางรูปร่างกันใหม่หมด แม้กระทั่งผิวสี จนแทบจะไม่หลงเหลือร่องรอยผิวพรรณเอเชียเอาไว้เลย จนกลายเป็นแขกดำ แต่ก็ไม่ถึงกับดำมืดเป็นนิโกร ถึงตั้งจมูกจะทุดลงบ้าง แต่เรื้อนร่างกลับสูงใหญ่ ทุนหม้อทุนไหญ่อยู่บนหัว เดินตัวตั้งตรง เหมือนๆ กัน กับชนชาวพื้นเมืองอัฟริกันนั่นเอง

อินเดียได้รับเอากระแสวัฒนธรรมความเชื่อ ในสิ่งลึกลับมืดดำรอบๆ กาย นั่นคือ ความเชื่อเรื่อง ภูติผีปิศาจ มาผนี้จนเป็นผลลึฝงหั่วกระจัดกระจาย กลายเป็นรูปแบบของความเชื่อมั่นและศรัทธา ตลอดไปจนเครื่องนุ่งห่ม สิ่งเจาะร่อยประดับกาย แม้ การวาดลึบนเรื้อนกาย กระทั่งถึงส่วนที่เป็นที่อยู่อาศัย จะโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ล้วนแลดูรู้ลึกละลึลผสมได้

ในความดิบของกลืนไอยู่อารยธรรมอัฟริกาเดิมโดยแท้ จนกระทั่งชนชาติกรีกได้นำเอาเชื้อสาย วัฒนธรรมใหม่อันอลังการในการเคารพนับถือเทวรูปบูชา

แพร่กระจายเข้ามาทางตอนเหนือของอุทรประเทศ จนก่อเกิดเป็นพระอินทร์ พระพรหม ฯลฯ ในจินตนาการใหม่ แตกเผ่าเหล่ากอ สืบพงศาวดารการจัดกระจายกันออกมา จนกลายเป็นลัทธิศาสนาเทวนิยมให้เคารพบูชาที่มีความเป็นอินเดียได้อย่างเหลือเชื่อ

การที่อินเดียต้องมีการเปลี่ยนแปลงสายพันธุ์ และวัฒนธรรมใหม่ในหนนี้ ได้ก่อให้เกิดพัฒนาการครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่อินเดียเคยมีมา นั่นคือวงศ์สังคมตระกูลใหม่ ที่เรียกว่า “อารยกะ” ซึ่งตรงกันข้ามกับพวกชนพื้นเมืองเก่า “มิลักชะ” เช่นเดียวกับที่คนจีนอพยพเข้ามาเมืองไทยสมัยครั้งกระโน้น แล้วเรียกคนพื้นเมืองไทยเดิมว่าพวก “ฮวงนึ่ง” ที่แปลว่าพวกคนป่าเถื่อนอะไรทำนองนั้นนั่นแหละครับ

ความศิวิไลซ์สมัยสุดจากสายพันธุ์กรีกในยุคนั้น ยังได้ทำให้รูปร่างหน้าตาและผิวพรรณของผู้คนบางส่วนต้องมือนถึงวาระการเปลี่ยนแปลงใหม่อีกครั้ง จนเกิดเป็น “เหลืองเอเชีย+ดำแอฟริกา+ขาวแซมกรีก” ให้กลายมาเป็นลูกครึ่ง ผิวสีทองผ่องพรรณอันน่าพิศวง จมูกก็โด่งคมสัน ดวงตาก็กลมโตเป็นประกาย จนมีลักษณะเด่นเป็นคนรุ่นใหม่ที่ผิดแปลกไปจากคนอื่นเดีย เอเชียเดิมโดยสิ้นเชิง ทั้งยังมีความมอดทนในจิตใจที่ฝังรากลึกอย่างแอฟริกา

อันไร้ขอบเขตนอกโลก ผนวกเข้ากับความเชื่อตาม
ภูมิปัญญาชาวบ้านอันล้าลึกแบบเอเชีย ก็ได้ถูก
หล่อหลอมด้วยสัดส่วนผุดก่อให้เกิด “พุทธ” ที่สอนให้
เชื่อในกรรมได้ในเวลาต่อมานั้น เป็นสิ่งล้ายุคสมัย
แปลกใหม่ที่ผิดไปจากวัฒนธรรมความเชื่อเดิมจนหมดสิ้น

ก็เพราะเหตุอย่างนี้จึงทำให้อินเดียมีความ
แข็งแกร่งและเหนียวแน่นที่สุด จนกลายเป็นมรดก
สมบัติโลกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่า

จมูกโด่ง หน้าผากกว้าง หัวโหนก ท้ายทอย
ส่มส่วน จนดูเด่นเป็น “เฟลโต” สายเลือดนักปราชญ์
ประชาธิปไตยผู้ยิ่งใหญ่ชาวกรีก หรือจะเป็นเพราะ
เหตุนี้ที่ทำให้อินเดียต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง
วัฒนธรรมทางสมองตามกันมาในหมู่ครุ จนเป็นเหตุ
ให้เกิดนักปราชญ์ราชครูขึ้นมามากมายในยุคนั้น

กระทั่งถึงยุค “สุโต” พระเจ้าสุทโธทนะ ผู้สืบ
เชื้อสายอริยวงศ์พระราชบิดาของเจ้าชายสิทธัตถะ
ปราชญ์เอกและศาสดาเอกผู้ให้กำเนิดศาสนาพุทธ
อันยิ่งใหญ่ของอินเดียและของโลกในกาลต่อมา

อารยธรรมดิบจากอัฟริกา ที่ทำให้เชื่อในความ
เร้นลับและความมืดดำแห่งภูติผีปีศาจบนโลกมนุษย์นี้
ผสมผสานกับความเชื่อแบบกรีกในเทวรูปจากสวรรค์

แม้แต่ยุคสมัยพระเจ้าอัครบารมหาราช กษัตริย์
ผู้ยิ่งใหญ่ของพวกมุสลิมที่ได้กรีธาทัพมายึดครอง
ประเทศอินเดียนับเป็นพันๆ ปี จนเปลี่ยนชื่ออูตระ
ประเทศเดิม มาเป็นประเทศอินเดียเสียใหม่ และ
เปลี่ยนชื่อเมืองต่างๆ จนเกือบหมดสิ้นสำเร็จได้นั้น

ก็ยังไม่อาจเปลี่ยนความเป็นอินเดียอันเป็นผลึกมรดกทางวัฒนธรรมนี้ได้เลย เช่นเดียวกันกับอังกฤษที่เข้ามายึดครองอินเดียเกือบ ๓๐๐ ปีในเวลาต่อมา แต่เมื่อถึงเวลาอังกฤษกลับออกไป อินเดียก็ยังเป็นอินเดียเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยังคงต่อติดวัฒนธรรมที่ขาดหายไปในช่วงที่ถูกยึดครองนั้นได้สนิทเนียนจนเหมือนเดิม

ผู้อารยธรรมจีนผู้อยู่ร่วมทวีปเอเชียมาด้วยกัน ก็ยังมีอาจซึมแทรกความอึดตัวทางวัฒนธรรมของอินเดียได้ ถึงแม้จะมีชาวจีนอาศัยอยู่ในแผ่นดินอินเดียในปัจจุบันบ้าง แต่ก็น้อยนิดเหลือเกิน และก็เหมือนกับถูกคุมกำเนิด ถูกล้อมกรอบให้แคระแกร็นทางวัฒนธรรม จนไม่อาจกระจายความเป็นจีนออกสู่อินเดีย

ชนชาวภารตะในกลุ่มแม่น้ำคงคาอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เหมือนกับที่จีนเคยทำสำเร็จมาแล้วในภูมิภาคประเทศต่างๆ ในโลกนี้ได้เลย

ประเทศอินเดียนั้นกว้างใหญ่ไพศาลนัก ประกอบด้วย ๒๕ รัฐ ๗ สหภาพ ที่มีครบพร้อมทั้งสามฤดูกาล มีทั้งเศรษฐกิจและขอทาน ที่อยู่กันได้เป็นอย่างดี มีเนื้อที่ถึง ๓ ล้านกว่าตารางกิโลเมตรที่เต็ม

ไปด้วยทุ่งข้าวสาลี ถั่ว มีสตาดและพืชพันธุ์ทางการเกษตรอีกมากมายกายกอง เขียวขจีสุดลูกหูลูกตา จนแทบจะไม่มีที่ว่างในแทบทุกฤดูกาล ทิศตะวันออกจรดอ่าวเบงกอล ที่มีชายแดนติดกับประเทศพม่าหรือเมียนมาในปัจจุบัน ทิศตะวันตกจรดทะเลอารเบียน ทิศเหนือจรดประเทศเนปาล ติดเทือกเขาหิมาลัยสูงที่สุดที่ได้ชื่อว่าเป็นหลังคาโลก ทิศใต้จรดประเทศศรีลังกา เกาะหนึ่งในมหาสมุทรอินเดีย

อินเดียมีประชากรพันกว่าล้าน เป็นอันดับสองรองจากจีน ทั้งยังมีที่ทำว่าจะพุ่งขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งในเร็ววัน เพราะอินเดียเป็นประเทศเสรีประชาธิปไตย

มาตั้งแต่เกิด คือ ไม่มีการคุมกำเนิดประชกรนั่นเอง ทั้งยังมีการปกครองด้วยระบบศาสนานำสังคม โดยมีวัฒนธรรมประเพณีตลอดถึงการแบ่งชั้นวรรณะ และกฎหมายคอยควบคุมอยู่รอบนอกๆ เท่านั้น มีภาษาพูดถึงพันหกร้อยกว่าภาษา โดยใช้ภาษาฮินดี ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นของอินเดียบ้างเป็นภาษาราชการ

ชาวอินเดียเป็นนักมั่งสรีรติถึง ๕๐% กว่า ๘๐% เป็นฮินดู นอกนั้นเป็นอิสลามและคริสต์บ้าง ส่วนพุทธกลับถูกรวมเข้าไปไว้ในกลุ่มฮินดู ทั้งยังถูกกล่าวขานกันว่า อินเดียเป็นประเทศผลิตลัทธิศาสนาและวัฒนธรรมประเพณีเป็นสินค้าออกที่สำคัญที่สุดของโลก

ครับ...มาถึงตอนนี้ ก็พอจะโล่งอกโล่งใจได้บ้าง
 ที่พอจะมองเห็นอินเดียได้ในบางส่วน สำหรับผู้ที่ไม่เคย
 ไปและสำหรับผู้ที่ไม่เคยคิดถึงส่วนนี้มาก่อน ผมจึง
 ใคร่ขอจบตอนที่ ๒ นี้ลงด้วย “มนต์อินเดีย” ซึ่งได้
 เขียนขณะนั่งรถรอนแรมท่องเที่ยวในแดนดินถิ่นพระเจ้า
 เมืองภารตะอันน่าระทึกใจและมหัศจรรย์ในช่วงแรกๆ
 ดังนี้ครับ

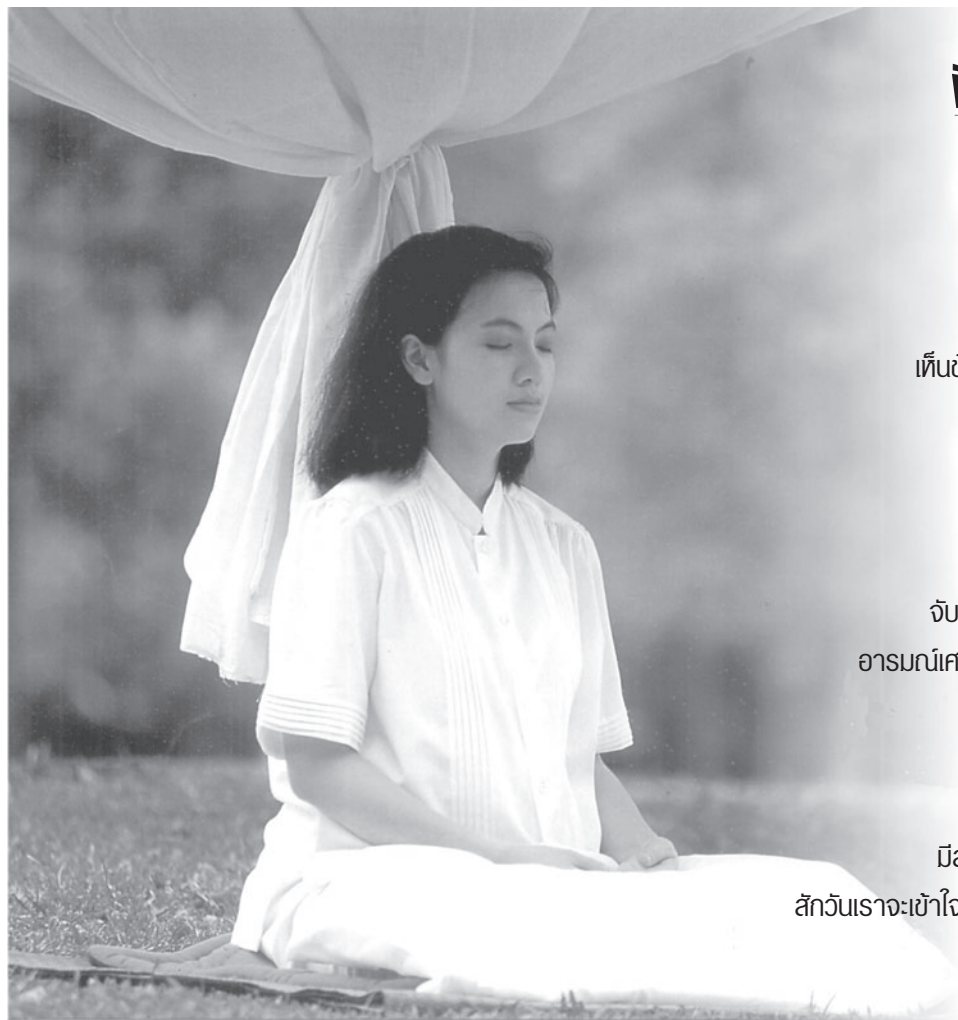
มนต์อินเดีย

มองสองฟากฝั่งทางช้างเผือกขาว
 ล้วนฟ้าเหนือทวีปเอเชียสถาน
 มีม้าสารวิเศษคอยเฝ้าทำงาน
 แปลงไถหว่านเพาะปลูกสุตสุตตา
 บ้านเรือนใช้ระเบียบแต่เรียบง่าย
 อยู่กับดินกินกับทรายอย่างผู้ศรัทธา
 ใส่ชีวิตชีวาใส่ดวงใจใส่นา
 สร้างตำนานกาลเวลาชาติอินเดีย
 สร้างสังคมอุดมการณ์สูงส่ง
 ธรรมชาติสมบูรณ์ไม่สูญเสียดิน
 มีพออยู่พอเพียงเลี้ยงลูกเมีย
 คนอินเดียเป็นพหูสูตปราชญ์

เมืองอินเดียกว้างใหญ่สุดไพศาล
 วัฒนธรรมล้ำหน้าประชาชนศตวรรษ
 มีคนสี่ทวีปร่วมใจพัฒนาธรรม
 สืบวงศ์เอกตอภัยชีวิตวิญญูชน
 คนขยันมาสร้างงานเสียตลิ่ง
 มีสิทธิชีวิตประจำบ้าน
 มีสิทธิเสรีมีขอร้าน
 มีสัจธรรมคือมานะให้ผู้คน
 ใส่ชีวิตชีวาใส่นาวิชาชีวะ
 สร้างเกษตรธรรมชาติประชาตลิ่ง
 สุตสุตสุตสุตตาดีปะปน
 สะดุดตาคนผู้รู้ผู้มาเยือน.

เฝ้ากรังรู้สึกรังตัวเอง
เห็นข้อบกพร่อง...อยากแก้ไข
อยากเป็นคนที่ดีกว่าเดิม
บทปฏิบัติที่เห็นผล
ไม่ต้องคิดค้นเวิร์กช็อป !
ฟังดั่งมน โฝกสดี...
จันอาร์มณัฏกษั อาร์มณัฏสุข
อาร์มณัฏเศรฐาหมอง อาร์มณัฏลิ่งโลด
รู้ให้กัน
แลอะควบคุมอย่าให้แพ้ชำน
อย่าให้ทเหตุ
มีสดีเข้าใจที่มำของอาร์มณั
สักรวันเรอะจะเข้าใจตัวเอง เข้าใจผู้อื่นเก่งขึ้น

☛ **โสภิต ใจเอี่ยม** (อ.เมือง จ.ตาก) “เพิ่งประจักษ์
ชัดในรักแท้ของแม่ในวันนี้ ว่าแม่ไม่เคยทอดทิ้งลูกในทุก
สถานการณ์ !”

สำหรับ คนอื่นไม่ต้องชอนขนาดนี้ก็ได้นะครับ
เนื้อแม่ได้เลยโดยไม่ขอพิสูจน์ !

☛ **สีสวาท นาคเสน** (อ.เรณูนคร จ.นครพนม)
พบปัญหาในครอบครัว สมาชิกบางคน “จ่ายเกินได้ ใช้
เกินมี” ก็เลยมีผลกระทบกันหมด...

เห็นใจครับ แก่ใช้ใครไม่ได้คงต้องทำตัวเองให้
ประหยัดกว่านี้อีก เพื่อเป็นธรรมทายาสอนสมาชิก

☛ **เยาวลักษณ์ แสงจันทร์** (อ.เมือง จ.ยโสธร) คิล
๕ ปฏิบัติสม่ำเสมอ แต่ข้อ ๑ ยังเผลออยู่ มีโอตบยุ่ง
แต่ก็เฝ้าบปโดยยอมให้ยุ่งตัวอื่นมากเกินไปจนจนอ้อม !

ครับ เลือตต้องล้างด้วยเลือต !

☛ **ประสาทร ฤทธิ์ล้ำเลิศ** ทุกเช้าจะออกไป
เก็บกวาดไปไม้แห้งที่ถนนมาทำปุ๋ยที่บ้าน ผิดกับบ้านอื่นจะ
เก็บกวาดโยไปทิ้งริมถนน !

ใครคนไหนคนหนึ่งต้องพิศปกติแน่เลยครับ !

☛ **หลวงตาโกวิท บุญเขตโช** (อ.ปากท่อ
จ.ราชบุรี) จับพลัดจับผลูได้รับนิมนต์ให้เป็นเจ้าสำนัก
ปฏิบัติธรรม เพราะเห็นสมณะดี

ฮุ่ไม่ทนมาครับทำงาน งานยิ่งหนัก บุญก็ยิ่งเพิ่ม

☛ **ไพโรสน์ สุริยา** (อ.เมือง จ.เชียงใหม่) สารภาพ
หนังสือธรรมะที่อ่านจะหวมมาก ไม่ให้ใคร แต่ถ้าหยิบยืม
ได้เลย

ครับไม่ให้ใคร แต่อย่าเก็บตอของนะครับ ว่างๆ ต้อง
หยิบมาทบทวนกันบ้าง

☛ **แจ้งข่าวจาก บุญสูง ธาดา** จัดรายการวิทยุ รด.
ขอนแก่น ชื่อรายการ “เพื่อนนอนก่อนนิทรา” คลื่น 1152
เอเอ็ม ทุกคืน ๔ ทุ่ม จะนำเทปธรรมะมาเปิดเป็นประจำ
ครับ สำหรับแต่ธรรมทาน !

☛ **อภิชัย เลิศรณกิจ** (บางบัวทอง จ.นนทบุรี)
อดบุญริมาเกือบปีแล้ว ทุกตี ๕ จะเดินออกกำลังประจำ
คุณอภิชัยมันไฮโซหรือยังครับ ชาตินี้ชะ “นิพพาน”
ใช้ของบุญ !

☛ **เจษฎา กิณวาร์** (อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ) ปฏิบัติ
ศิลปะ ๕ ครบข้างไม่ครบข้าง

ก็ไม่เคยพบเพชรอะไรสักชิ้น แล้วได้มีมาตกขา
อันไหนไหมครับ ไม่น่าจะทำให้ศิลปะ ๕ บิสิสดีขึ้น !

☛ **นพพร ร่องทอง** (อ.อุทุมพรพิสัย) คนจังหวัด
เดียวกับคุณเจษฎา “ผมเป็นผู้เป็นคนไม่ถึง ๑๐๐% แค่
๘๐% เท่านั้น รู้จักลดละความโกรธ ความโลภ ความ
หลงได้มาก”

๗๐% นี่ระดับเกียตินิยมแล้วนะครับ เฮ้! สุข
แบบนี้ต่อมทนหรือหมั่นตัวเองเนี่ย ?

☛ “ผมอยากให้นักการเมืองต่างๆ นำข้อธรรมะของ
พ่อท่านไปปฏิบัติให้เกิดเป็นรูปธรรม สังคมจะได้เป็นสุข

เป็นความปรารถนาของสมาชิก**แจลัม จงภาพ**
(อ.ชนบท จ.ขอนแก่น)

พินิจที่อยากให้มีพจนานุกรมครับ แต่ฝนตก
เป็นพจนานุกรมง่ายกว่า !

☛ นี่ก็อีกราย “ผมอยากให้ประเทศไทยมีชุมชนอย่าง
ชาวโศก” ลงชื่อ **วิโรจน์ บู่ทอง** (อ.เมือง จ.นครสวรรค์)

พ่อท่านเองก็กำลังเปิดรับสมัครชุมชนละไม่เท่าไร
ขอแค่ ๔,๐๐๐ คนก็พอ ใครจะสมัครก็เชิญครับ

☛ **เขี้ยวชาญ ศรีพลอย** (อ.กะปง จ.พังงา) รายงาน
ผลการปฏิบัติศิลปะ ๕ มา โดยเฉพาะข้อ ๔ ยังตอบได้
กระแทกมาก็กระแทกไป เคยพูดคำหยาบต่ากลับไป ๑ ครั้ง
เคยพูดส่อเสียดเยาะเย้ยคนอื่นอยู่ในใจหลายครั้ง

ครับ พบข้อบกพร่อง สักวันศิลปะของเขาที่จะเข้าสู่
ระดับ “ฮิปปี้” เหมือนอย่างพุทธประวัติวันในใจครับ เลื่อน
๓ ไป ๒ เลื่อน ๒ ไป ๑ อะไรทำนองนี้

ใครที่ฮิปปี้ปีๆ ก็ยังอยู่ดิฉันเดิม แปลว่าไม่
ก้าวหน้าครับ

☛ **นรินทร์ ชุมภู** (อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่) รู้สึกถึง
การอยู่ในสังคมทุนนิยมหลายสิบปี ทำให้ผลไพลเป็นบาง
ขณะ มองอะไรเป็นกำไรขาดทุน คบหาก็คือผลประโยชน์
ไม่มีประโยชน์ก็ไม่คบ

นี่ใจครับ เหมือนอยู่ไหนตก แต่เขาจะไม่เป็นสัตว์
นอกเตี้ยตาต นี่คือสิ่งที่เราต้องจะมีติดตัว !

☛ **วาสนา โกพลรัตน์** (อ.เรณูนคร จ.นครพนม)
รับเงินเดือนจากลูก ๕๐๐ บาท แต่ขอใช้แค่วันละ ๒๐ บาท
แหม ! ฮยา ก็มีแม่อย่างนี้ยิ่ง พิชานต้องเหียก
คุณแม่เบอชู้ ๕ ยอตประหัยตศฐัฒม

☛ **ขอแสดงความเสียใจกับสมาชิกสยาม สายทอง**
(อ.วิเชียรบุรี จ.เพชรบุรี) ที่เสียชีวิตไปเมื่อปี '๔๑
เพราะแพ้ยาลูกน้ำ

ผวนานาวาไ้ตายเพราะยาฆ่าเหี้ยฆ่าแมลงเยอะ
มากศฐัฒ ฮยว่าแต่ทำไ้ทำงานเสย ทำส่วนที่ตายเยอะ แต่
ไม่ดัง ไม่เป็นข่าว สวัสดิ์เมืองไทย !

☛ **ทอง กุญแก้ว** (อ.ศรีธาตุ จ.อุดรฯ) “เวลาผมเจอ
ปัญหาจะคิดว่า ชาติปางก่อนเราเคยทำกับเขา ก็เลยทำให้
คลายความโกรธลงได้ หุตุจิตใจยาบาท...”

ศฐัฒ เนี้ฮไ้ในกฎแห่งกชฐม ขณะเดียวกันที่ต้อฮง
ชะมัตชะวังกชฐมใหม่ของตัวเองด้วยนะศฐัฒ เติยวชะหาว่า
พิชานไม่เตีฮน !

☛ **ชยุทธิ์ วงศ์มี** (อ.กาจนดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ฯ)
ซื้อที่ไว้หลายไร่ วางแผนทำสวนผลไม้ จะไม่ใช้สารเคมี
จะทำแบบเกษตรธรรมชาติ

ได้พออย่างไ้ช่วยแข่งข่าวด้วยนะศฐัฒ ยิ่งมี
ฮอกตฮอกฮอกพฬ ที่ศฐวชะส่งหลักฐานมาให้พิสุชนี้ !

☛ **สมหมาย ผลจันทร์** (อ.ปางศิลาทอง จ.กำแพงเพชร)
ปฏิบัติธรรมตกร่วงไปหมด ตั้งแต่กลับไปอยู่ที่บ้าน คง
เพราะไกลหมู่กลุ่ม และตัวเองไม่เข้มแข็งพอ !

มีฮุปสชศฐัฒนี้ที่ตีเหมือนกันนะศฐัฒ ทำไ้หันตเฮนโน
เป้าหมาย ทำไ้เวยชะต้อฮงมีมชวาวสชชฐม คือ สัชชะ ทมะ
ขันติ ฮาตะ ที่เวยชะเป็นมชวาวสชชฐัฒ

☛ **โสพิศ รักขาว** (กิ่ง อ.มะนัง จ.สตูล) ขณะนี้
ปฏิบัติคือ ๕ กิณม้งสวัริติ วิกาลโภชนา วันละ ๒ มื้อ
ไม่กินจุบกินจิบ

สชชฐัฒ ฮยกำหนดไ้ตัวเองปฏิบัติ เป็นสัชชะของ
จิวิตเพื่อฝึกฝนตน เหยียกว่าตบะชชฐม ฮยาสัมนะศฐัฒ
ไ้เวยชะยะ ตบะฮยฮมเวยกิเสส !”

๑ คติประจำฉบับนี้

“เสียสละเป็นบุญแก่ตนโดยตรง
เป็นประโยชน์ต่อโลกโดยรอบ”

* แก้วขาว

ดอกหญ้าฉบับที่ ๕๔ “หลากหลายอัตตา”
 พิราบคาบขาว ลงขาวชุบซับของสมาชิกสมาคมฯ
 คือ “หลวงตาโกวิท” ว่าหลังจากไปปฏิบัติธรรมที่วัด
 แห่งหนึ่ง ท่านก็ได้แต่ส่ายหน้าว่าลืมหูลืมเส้นเชิง...
 พิราบหยอดท้ายเสริมอีกนิดว่า เป็นธรรมดา ถ้า
 บวชไม่ตั้งใจจริง วัดก็จะเป็นวัด กลายเป็น
 แหล่งช้อปปิ้ง...

หลายคนที่อ่านพจนานุกรมเข้าใจว่า หลวงตาโกวิท
 ของเราเป็นพระไม่ปฏิบัติจริง ปฏิบัติย่อหย่อน...

ครับ เข้าใจผิด จะเสียหายถึงหลวงตา ทั้งๆ
 ที่ท่านเป็นพระเคร่งครัดวินัย ก็ต้องขอยกย่องที่ใช้
 ภาษาลัดสั้นไปนะครับ

ที่จริงแล้ว ‘พิราบ’ จะเล่าให้ฟังว่า ชาวบ้าน
 เลื่อมใสในปฏิปทาจึงนิมนต์ท่านไปช่วยเป็น
 เจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่ง แต่สมาชิกของวัดแห่งนั้น
 ไม่ปฏิบัติกันจริง ย่อหย่อนในธรรมวินัย หลวงตา
 จึงขอกลับวัดอาศรมของท่านเอง... ความจริงเป็น
 อย่างนี้ครับ กราบขอยกย่องอีกครั้ง

สังคมิไทย

สังคมิไทย ในชาติ	ประหลาดนัก
มีการลัก	วโมกข์ของ
ทั้งหมักกัน	พันล้าน
ไทยทั่วถิ่น	พื้นหม
รักคนไทย	จึงเป็น
จะปวดร้าว	ทุกอง่าง
เน้นแก้ตัว	ชั่วช้า
เราช่วงปัน	ความสุฯ
	ทุกคนเอง

ด.ช. วงศกร ตั้งทรงจิตร

โบนี มาร์ติน

(เกือบจะ) โชคร้ายที่เกิดมารวย

เขียนโดย

ไมเช่ หลุยส์ โอโลยโซล่า

แปลโดย

สว่างวัน ไตรเจริญวิวัฒน์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๔๒

ราคาเล่มละ ๗๕ บาท (รวมค่าส่ง) สั่งซื้อได้ที่

ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

ส่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม

ผลกำไรจะนำไปช่วยเด็กยากจนในชนบท

เริ่มลงในฉบับที่ ๕๑

ตอน ๖

ขณะที่โบนี่ไถลตัวลงจากเนินเขาโดยใช้ถุงพลาสติก เขาได้ยินเสียงร้องอย่างวิตกของคนขับรถขอให้เขากลับมา ต่อจากนั้น โบนี่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก รวากับว่าหิมะที่ตกลงมาอย่างหนาหนานั้นสร้างกำแพงปิดกั้นเสียงทั้งหมด เมื่อโบนี่เคลื่อนตัวมาจนถึงสุดทาง ถุงพลาสติกทำท่าจะหลุดมือไป ตัวของโบนี่จมอยู่ในหิมะซึ่งเป็นสิ่งที่เด็กชายคาดการณ์ไว้แล้ว เขาคว้าถุงไว้ได้ จึงจับขอบถุงไว้แน่นไม่ยอมให้หลุดมือ พยายามมองขึ้นไปบนยอดเขา เพื่อว่าจะเห็นคนขับรถ ถ้าหากว่ายังมองเห็นอยู่ละก็ โบนี่คงจะพยายามกลับขึ้นไปเพราะเขารู้สึกสงสารน้ำเสียงทุกซักร้อนของโตมัส

และเพราะว่าเขาเริ่มรู้สึกหนาวหวั่นๆที่จะไปต่อเพียงลำพัง ท่ามกลางหิมะขาวโพลนอันน่าสะพรึงกลัวนั้น

แต่โบนี่ตระหนักดีว่าไม่มีทางเดินกลับขึ้นไปบนยอดเขาได้อีก เพราะตัวเขาจะต้องจมถึงเอว

เด็กชายไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากใช้ถุงพลาสติกถือ
ตัวลงไปเรื่อยๆ ตามลาดเขา โบนัสพยายามไม่ออกจาก
ถนนโดยจับตาจุดแนวต้นไม้ที่รายรอบ ถ้าไม่มีไม้ต้น
ใหญ่เป็นแนว เขาคงจะหลงทางแน่ เพราะแม้แต่พุ่มไม้
ก็ยังจมหายไปไหนหิมา

ระหว่างที่โบนัสถือตัวผ่านทางลาดชันไปนั้น
เด็กชายก็ลืมความกลัวจนหมดสิ้น คิดแต่เพียงว่าทำ
อย่างไรให้ไปถึงหมู่บ้านเร็วที่สุด แต่พอถึงช่วงพื้นราบ
เขาต้องพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะเคลื่อนที่ไปข้างหน้า
ใช้ทั้งมือและเท้าช่วยให้ไปได้เร็วขึ้น ระหว่างนั้นเขาก็
ทำถุงมือที่ลูเซียให้ยืมหาย พยายามหาเท่าใดก็ไม่พบ
เพราะหิมะตกหนักเหลือเกิน อีกทั้งท้องฟ้าก็มีดล
ทุกที เด็กชายตัดสินใจมุ่งหน้าต่อไป แม้จะรู้สึกว่ามี
ข้างที่ปราศจากถุงมือนั้นเย็นเฉียบเป็นน้ำแข็ง

ระยะเวลาเพียงสิบนาทีที่ผ่านไป เด็กชายรู้สึก
ราวกับว่าเป็นสัปดาห์ชั่วโง่ หิมะยังตกไม่หยุด จนมอง
ไม่เห็นอะไรรอบๆ ตัวเลย เด็กชายเกือบจะร้องให้
เมื่อคิดว่าคงจะหลงทางเสียแล้ว ขณะนั้น เขาเกิดจำ
ได้ว่าระหว่างการสนทนาที่หมู่บ้าน คุณป้าอังกุสเตียส
เคยคุยกับแม่ของเข่ว่า บางปีหิมะตกหนัก สุนัขป่า
จะลงมาจากบนเขา แม่ของเขาถามอย่างตระหนกว่า

“แล้วมันเข้ามาในหมู่บ้านไหมคะ” “ไม่หรอกจ้ะ”
คุณป้าลอบ “มันจะลงมาแถวนอกหมู่บ้านเท่านั้น”

โบนัสสังเกตเห็นว่า ขณะนี้เขากำลังอยู่แถว
รอบนอกหมู่บ้านพอดี ความกลัวเข้ามาแทนที่ความ
รู้สึกอยากร้องให้ เด็กชายคว้าเครื่องช่วยชีวิตขึ้นเดียว
ที่มีคือ ถุงพลาสติก ผลักตัวเองไปข้างหน้าสุดแรง
จนความหนาวเหน็บหายไป จากนั้นเลือกทางลาดหนึ่ง
ลื่นไถลไปอย่างรวดเร็ว จนรู้สึกว่าเขาจะปลอดภัย
จากสุนัขป่าได้ในไม่ช้า แต่ความฝันของเด็กชายมลาย
หายวับไปทันที เมื่อเขาเห็นเงาตะคุ่มของสุนัขป่าที่
ข่มขวัญให้กระเจิง ยืนอยู่บนถนนด้านซ้ายมือ ยิ่งไป
กว่านั้น มันเป็นสุนัขป่าตัวโตมหึมาทีเดียว โบนัส
หลับตาปี พยายามพุ่งตัวไปข้างหน้าด้วยความเร็ว
สูงสุดเท่าที่เลื่อนพลาสติกจะทำได้บนทางลาดชันนั้น
ขณะที่เด็กชายกำลังเล่นผ่านหน้าสัตว์ร้ายร่างยักษ์นั้น
พลันได้ยินเสียงร้องถามว่า

“โอ้หนู นั่นจะไปไหนนะ หยุดก่อน!”

เสียงมนุษย์เป็นประหนึ่งเสียงทิพย์ที่ทำให้มันหยุด
เลื่อนพลาสติกทันควัน เมื่อมองตามเสียงที่ตั้งมา
ก็พบว่าสัตว์ที่เขาเข้าใจผิดว่าเป็นสุนัขปานั้น ที่แท้จริง
เป็นแค่ลาที่มีถุงอาหารผูกรอบๆ ตัว และข้างๆ ก็มี

ชานาคคนหนึ่งยืนจมทิมะอยู่ ชายผู้นี้ดูตึกกลัวพอๆ กับโบนี่ เขาแทบจะเดินฝ่าทิมะที่หนาหนักไปไม่ได้ นอกจากนี้ ยังต้องพยายามลากลาตื้อที่ไม่ยอมเดินให้เคลื่อนไปข้างหน้าอีกด้วย

“ลุงเจอเข้ากับทิมะพอดี เลยไปไหนไม่ได้ ต้องติดแหงกอยู่ตรงนี้ แย่จริงๆ” ลุงชานาอธิบายแล้วว่าลุงมาติดอยู่ตรงนี้ ก็เป็นเพราะเมียลุงแท้ๆ ที่เดียวที่พูดกับลุงว่า ‘เอานะตาเฒ่า ออกไปหาพินมาใส่เตาผิงหน่อยเถอะ เพื่อทิมะจะตก’ แล้วลุงก็พึ่งพอจะเชื่อเมียเสียด้วย”

โบนี่จำคุณลุงได้ดี คุณลุงเอร์เนสโต้ อายุมากแล้ว และใครๆ ก็พูดกันว่า ลุงเป็นคนบ้าๆ เป๊าะๆ อย่างไม่รู้ก็ตาม โบนี่ดีใจมากที่เห็นคุณลุง เด็กชายเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ชายชราฟัง คุณลุงแปลกใจมาก

“หนูใช้แค่ถุงพลาสติกนั้นนะนะ เลื่อนไกลจากช่องเขาลงมาจนถึงตรงนี้ได้เลยรี”

“ครับคุณลุง” โบนี่ตอบ

“ไอ้ลูกชาย เรื่องความฉลาดในการเอาตัวรอดนี่ หนูมีเต็มร้อยเลยแหละ”

“แล้วอีกไกลไหมครับกว่าจะถึงหมู่บ้าน” โบนี่ถาม

“อ๊อ! ไม่เลย แม้ว่ามองจากตรงนี้จะไม่เห็นหมู่บ้าน แต่มันอยู่ตรงโน้นเอง พอเลี้ยวโค้งนี้ไปก็ถึงแล้ว แต่ลุงก้าวขาไม่ออกสักก้าวเดียว ยังมีไอ้ลาตื้อนี้ด้วยแล้ว ชะ! มันดื้อสมกับเป็นลาจริงๆ หนูคิดว่าลุงคงจะทำให้มันเชื่อลุงไม่ได้ใช่ไหม”

คุณลุงเอร์เนสโต้ทำท่าจะชดลาตื้อสักดึบ แต่กลับเปลี่ยนใจลูบต้นคอของมันแทน

“ที่จริงมันก็แก่มากแล้ว เหมือนเจ้าของมันนั่นแหละ อีกอย่างมันคงจะกลัวด้วย” ลุงพูดเป็นเชิงออกตัวแทน

“คุณลุงครับ” โบนี่ขัดจังหวะ เขาไม่อาจจะเสียเวลาอีกต่อไปแม้วินาทีเดียว “ถ้าลุงต้องการ ผมจะไปหมู่บ้านหาคนมาช่วยลุงดีไหมครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ยกออกไปเลย ไอ้หนูเอ๋ย แกฉลาดจริงๆ”

โบนี่เตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางพร้อมกับเลื่อนจำเป็นของเขา เด็กชายถามชายชรา เมื่อนึกถึงสิ่งที่ตนกลัวขึ้นมาได้

“ลุงครับ แกนี่คงจะไม่มีหมาป่านะครับ”

“ไอ้มีนะก็พอมี แต่ลุงว่ามันคงไม่ลงมาถึงที่นี่หรอก”

“อ้าว! แล้วถ้ามันลงมาล่ะครับ จะให้ผมทำยังไง” โบนี่ถาม

“วิธีที่ดีที่สุดก็คือ หนูต้องพยายามทำให้มันตกใจ” คุณลุงตอบอย่างเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา

“แล้วทำยังไงมันถึงจะตกใจกลัวล่ะครับ”

คุณลุงเอร์เนสต์ได้หยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบว่า

“แล้วก็คิดออกเองแหละ หนูไม่ใช่เด็กโง่งนี่นา”

โชคดีที่ไม่มีสุนัขป่าลั้กตัว และโบนี่ก็มาถึง จัตุรัสของหมู่บ้านด้วยเลื่อนจำเป็นของเขา สิ่งแรกที่โบนี่เห็นก็คือกาเนโล่ สุนัขของกลาราซึ่งนั่งรอเจ้าของอยู่ที่เดิม

วีรกรรมของโบนี่ มาร์ติน ทำให้เกิดการถกเถียง และเป็นที่ยกย่องอย่างมากมาย

ด้วยความช่วยเหลือของตำรวจกับรถแท็กซี่เตอร์ สองคันในหมู่บ้าน ก็สามารถช่วยชีวิตของเด็กๆ ที่ติดอยู่ในรถโรงเรียน ในระหว่างทางก็ช่วยลุงเอร์เนสต์และลาได้ด้วย

บางคนก็พูดว่า ‘ไอ้หนูนี้ทำไมไม่ถูก เพราะถ้าเกิดหลงทางไปในหิมะ โตริบีโอจะต้องรับผิดชอบ’ บ้างก็ว่า โบนี่ทำถูกแล้ว เพราะคงจะยิ่งอันตรายกว่านี้

หากเด็กๆ ถูกทิ้งไว้ตามลำพังบนเขา’

วันต่อมา ดวงตะวันสดใสแสงสดใสท่ามกลาง ขุนเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะ เด็กๆ หาถุงพลาสติกมา และชวนกันเล่นเลื่อนตามลาดเขาเรื่อยๆ หมู่บ้านทุกคนถามโบนี่ว่า

“โบนี่ ต้องทำยังไงเธอ”

โบนี่อธิบายให้เด็กอื่นๆ ฟังอย่างเนือยๆ มือขวาข้างที่เขาทำถุงมือหายพันผ้าไว้ คุณป้าอังกุสเตียส

บอกว่าถ้ามาถึงช้ากว่านี้อีกนิดเดียว มือข้างนี้จะกลายเป็นน้ำแข็ง

“ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ เขาต้องตัดมือเธอทิ้งแน่ๆ เลย” ลูเซียพูด “ว่าแต่ว่า เธอทำถุงมือหายไปได้ยังไงนะ”

ลูกผู้พี่ของโบนี่โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงที่เด็กชายทำถุงมืออย่างดีของเธอหายไปข้างหนึ่ง ถุงมือหนังคู่นี้บุด้านในเสียด้วย

ตรงกันข้ามกับกลาร่าซึ่งมองดูโบนี่ด้วยความที่ คุณลุงเอร์เนสต์มองเด็กชายอย่างชื่นชมเช่นเดียวกัน ทุกครั้งที่คุณลุงเห็นโบนี่ก็จะพูดว่า

“ขอบใจหนูมากที่ช่วยชีวิตหลานน้อยตัวนี้ไว้”

พูดพลางคุณลุงก็จะขึ้นไปทีละคู่มือที่ไม่เคยห่างกาย คุณลุงเลย โบนี่รู้สึกว่าคุณลุงเอร์เนสต์จะให้ความสำคัญกับชีวิตของสัตว์เลี้ยงมากกว่าชีวิตของคุณลุงเสียอีก เมื่อเด็กชายเล่าเรื่องนี้ให้คนที่บ้านฟัง คุณป้าอังกัสเตียสพูดว่า

“ไม่น่าแปลกใจอะไรหรอก ถ้าหนูรู้ว่าลาตัวนั้นเป็นที่พึงพิงและเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ลุงมี

คุณป้าอธิบายว่า เพราะลาตัวนี้แหละ ลุงเอร์เนสต์จึงหาเลี้ยงตัวได้ด้วยการขนฟืนและผัก

“น่าเศร้าจังเลยนะ ที่ชีวิตของคนๆ หนึ่งต้องพึ่งพาเพียงตัวเดียว” แม่ของโบนี่รำพึง

“อู๊ย! แต่คนอื่นๆ ยังไม่มีเหมือนลุงเลยนะ” คุณป้าว่า

โบนี่ มาร์ติน รู้สึกเศร้าใจที่เห็นความยากจนขนาดนี้ ว่ากันว่า สามีของคุณป้าอังกัสเตียสไปทำงานที่มาดริดเพื่อหาเงินส่งมาบ้าน แต่คงส่งมาให้น้อยมาก เพราะครอบครัวของคุณป้าแทบจะไม่มีเงินติดบ้านเลย ลูกผู้น้องของโบนี่เก็บผลไม้ที่โรงเรียน ‘ลาส บาตวยกัส’ แจกเป็นของหวานกลับมาบ้าน

วันหนึ่ง ทางโรงเรียนมีเนื้อทอดเป็นอาหารกลางวัน โบนี่ไม่แตะเนื้อในจานเลย กลาร่าเดินเข้าไปใกล้ถามว่า

“เธอไม่กินเนื้อนี้เหรอ”

“ไม่หรอก มีเอ็นเยอะเกินไป” โบนี่ตอบ

“แล้วมันไม่ดียังไงเหรอ” เด็กหญิงแปลกใจ

“อู๊ย! เห็นแล้วจะอ้วก!” เด็กชายตอบทำหน้า

พะอืดพะอม

เด็กหญิงไม่พูดพาล่มทำเพลง เอากระดาษห่อเนื้อชิ้นนั้น แล้วหย่อนลงกระเป๋ายើมของตน

“จะเอาไปให้หมาของเธอเหรอ” โบนี่ถาม

เด็กหญิงหัวเราะ

“ให้กาเนโล่นะเหอ คิดยังงั้นได้ยังไง เนื้อนี้จะเป็นอาหารเย็นสำหรับพวกเราจะ”

โบนี่สังเกตเห็นว่า เด็กคนอื่นพากันเก็บอาหารส่วนหนึ่งกลับบ้าน แม้ว่าจะมีกฎให้นักเรียนทุกคนกินอาหารให้หมดในโรงอาหาร แต่พวกครูต่างทำเป็นมองไม่เห็น ยิ่งกว่านั้น คุณครูอาลิเซียยังคอยเตือนว่า

“ต้องห่ออาหารด้วยกระดาษฟอยล์นะจ๊ะ จะเก็บอาหารได้ดีกว่า”

นักเรียนหญิงทุกคนล้วนชื่นชมคุณครูอาลิเซียด้วยกันทั้งนั้น ส่วนนักเรียนชายวัยรุ่นบางคนถึงกับตกหลุมรักคุณครูซึ่งเป็นสาวน้อยวัย ๒๓ ที่ดูอ่อนกว่าวัย

เมื่อดูไกลๆ มักจะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กนักเรียนหญิงคนหนึ่ง คุณครูสวยมากจนมีอาจารย์ระดับมหาวิทยาลัยจากซาลามังก้ามาเยี่ยมเธอเสมอ อาจารย์พวกนี้ตกหลุมรักคุณครูด้วยเช่นกัน

คุณครูอาลิเซียเป็นคนใจดี น่ารักมากกับเด็กๆ ทุกคนเว้นแต่กับโบนี่ ซึ่งคุณครูมักจะถามว่า

“นี่ เธอคิดว่าตัวเองเป็นใคร พวกเรามาเสียเวลาเปล่าๆ ปลื้ๆ ที่นั่นะหรือ ถ้าไม่อยากเรียนหนังสือก็กลับบ้านไป”

บางครั้งอยู่ดีๆ โบนี่ก็ถูกลงโทษ

“คุณครูหาเรื่องผม” วันหนึ่งโบนี่พูดด้วยความโมโห “คนอื่นรู้่น้อยกว่าผม แต่คุณครูก็ไม่เห็นดีเลย”

“เพราะเธอน่าจะรู้มากกว่านี้ เธอไม่ใช่คนโง่แม้แต่คนเดียว” คุณครูตอบ

“ผมอาจจะไม่ใช่คนโง่สำหรับที่บ้านนอก” โบนี่แย้งเยาะๆ “แต่ที่มาตรดิดแล้วละก็ เป็นคนโง่ที่สุดในหมู่คนโง่เลยเชียวหละ”

ถึงตอนนี้ คุณครูอาลิเซียหัวเราะ แต่ไม่ยอมยกเลิกการลงโทษ

อ่านต่อฉบับหน้า

☆ อ่านดอกหญ้าฉบับนี้เป็นฉบับที่ ๕ รู้สึกว่าชีวิตได้สิ่งดีๆ เยอะขึ้น รู้สึกมีกำลังใจที่จะต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ มากขึ้น ตอนนี้พยายามรักษาстилและกินมังสวิรัตให้ได้มากกว่าเดิม จากที่เคยกินอาทิตย์ละครั้ง หรือช่วงเทศกาลเข้าพรรษา ก็ให้เป็นทุกๆ วัน

รุ่งกานต์ ดนตรี / เชียงใหม่

○ พระพุทธองค์ตรัสว่า “อย่าหยุดอยู่ในกุศลธรรม” ขอเป็นกำลังใจกับผู้พยายามพากเพียรในกุศล

☆ ข้อปฏิบัติที่ได้จากการอ่าน คือ การใช้ชีวิตที่เรียบง่าย และเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

วิโรจน์ พู่ทอง/นครสวรรค์

○ ชีวิตที่ไม่ต้องเสียเวลาไปกับการบริการตนเองมาก ก็จะมีเวลา มีความใส่ใจที่จะเอื้อเฟื้อบริการช่วยเหลือผู้อื่นได้

☆ ขณะนี้อายุ ๒๗ ปี อีกไม่กี่ปีก็ ๓๐ อีก ๓๐ ก็ ๖๐ แล้วก็ต้องนั่งรอความตายเหมือนกัน คิดแล้วน่าใจหายอะ เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ ดิฉันจะพยายามเตือนสติตัวเองว่า พรุ่งนี้จะตายแล้ว เราจะทำอะไรได้นะ คิดแบบนี้ได้ดิฉันคงทำดีทุกวัน

วิไล สุธีราษฎร์/สมุทรปราการ

○ การมี “มรณาสติ” เตือนตนเสมอ จะทำให้เป็นคนไม่ประมาทในการมีชีวิตอยู่ ไม่หลงระเหิรไปกับสิ่งยั่วย้อมมอมเมากิเลส ระวัง! แม้วันนี้ที่นี้อาจเป็นคิวของเราก็ได้

☆ ตอนนี้เณรเองยังฉันเจื่อยอยู่ เพราะจะฉันเจบริสุทธิก็ไม่ได้ เพราะทางวัดพระไม่ได้ฉันเจ แต่เณรก็อยากจะฉันให้บริสุทธิ์ที่สุด เพราะเณรไม่อยากเปียดเปียนสัตว์ สงสารที่พวกมันต้องถูกฆ่า

สามเณรทองสอน/เชียงใหม่

○ สาธุกับสามเณรผู้มีจิตเมตตากรุณา เพราะจดเว้นเนื้อสัตว์ ๑ มื้อ เป็นหมิ่นเป็นแสนชีวิตรอดตาย

☆ คีลข้อ ๑ ห้ามฆ่าสัตว์ หนูทำไม่ค่อยได้
ค่ะ เพราะหนูฆ่ามันกับยุงประจำเลยค่ะ คือที่บ้าน
เยอะมาก

จรียา วรณกุล/นครสวรรค์

○ คีลข้อ ๑ เป็นการฝึกเมตตา ฝึกได้แม้กับเรื่อง
เล็กๆ กับเจ้าตัวเล็กตัวน้อยนี่แหละ มันน่าสงสารนะ
อายุสั้นไม่กี่วันก็ตาย แม้บางครั้งมันจะก่อกวนกัดเอา
ให้เจ็บๆ คันๆ บ้าง ก็ได้ฝึกให้อภัย ล้างตัวโหะ แอม
ยังได้บริจาคเลือดเป็นทานแก้มันบ้าง

บุญ (การชำระกิเลส) เล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ สะสม
ไปมากๆ ก็จะเป็นบุญก้อนใหญ่มีค่าได้นะ อย่างมอง
ข้ามเลย

☆ เรื่องยุ่งนั้น เป็นปกติเลย ไม่ตีเลย เดี่ยวนี้ก็
เลยชินไปเอง แต่เรื่องมด ที่ร้านจะมีมาก ดิฉันก็
พยายามกวาดไล่ปั้งเต้าไปเคาะข้างนอกบ้าน ส่วนหนูก็
ดักแล้วเอาไปปล่อย มีอยู่บ้างที่หนูตาย รู้สึกสงสาร
มันมากเลย

ลำดวน งอบสูงเนิน/นครราชสีมา

○ ทุกชีวิตเกิดมา ย่อมรักตัวกลัวตาย เราชักชีวิต
เราเช่นใด เขาก็รักชีวิตเขาเช่นนั้นเหมือนกัน สงสาร
เห็นใจเขา เกิดเมตตาต่อเขา แล้วก็มีกรุณาที่จะช่วย
เหลือเขา แม้อาจจะลำบากสักหน่อย

☆ ฉบับ ๙๓ ผมขอขอบคุณ “เปลี่ยนดอก
กุหลาบเป็นดอกบัว” มันสร้างจิตสำนึกที่ดี ให้กับคนที่
เผลอเผลอไปนิยมชมชอบสร้างกระแสวัฒนธรรมตะวันตก
ให้กลับคืนมาเห็นวัฒนธรรมอันดีของเราเอง ผมว่าวัน
วาเลนไทน์กับคนไทย คงไม่ค่อยสำคัญเท่าไรนะ
ส่วนวันมาฆบูชานี่สิ อยู่คู่กับคนไทยมานานแสนนาน
เป็นวันที่สำคัญที่สุดในเดือนกุมภาพันธ์

กุลวิศ คำสุขศรี/สมุทรสาคร

○ ช่วยกันเสริมสร้างวัฒนธรรมไทยยิ่งดี สิ่งสำคัญ
ที่สุดของวัน น่าจะอยู่ที่ ทำให้เกิดการทำความดียิ่งๆ ขึ้นๆ
ไปทุกๆ วัน ไม่ติดอยู่แค่เพียงแค่‘คำนิยม’ ของวัน
เพียงวันเดียวเท่านั้น

ประเพณีของฝรั่งตั้งไว้ว่า
เดือนกุมภาพันธ์ ที่สิบสี่มีความหมาย
เขาเรียงกันขึ้นว่าเลนไถ่
เป็นสื่อสายสัมพันธ์อันไม่ตรี

ให้หัวใจในรักอย่างต้องแท้
รักพ่อแม่เพื่อนพ้องรักน้องพี่
ให้มนุษย์เกิดมาสามัคคี
เพื่อโลกมีสันติสุขทุกมุมเมือง

แต่ผมมองของคนไทยไม่กระจ่าง
ส่วนมากต่างสับสนคนละเรื่อง
กลางแจ้งจัดกิจกรรมทำสิ้นเปลือง
หุงฟูเฟื่องเรื่องอิศราดาวโลกทั้ง

ต้องสิ้นเปลืองเวลาค่าใช้จ่าย
ซื้อดอกไม้แพงมากกลางกลางสี่
เขาโรงแรมคลับบาร์งามราตรี
ใช้เป็นที่พักผ่อนหาความสุข

ดำเนินไม่ถูกต้องของวังรุ่น
มัวหมกมุ่นเห็นผิดคิดเสกขม
สร้างปัญหาเกิดก่อต่อสังคม
ชีวิตล้มโรยร้างแต่กลางคืน

วาเลนไทน์ที่เห็นเป็นสาเหตุ
แพร่เชื้อเวดส์นำพาให้อาสน์
อนาคตมืดมนหนทางตัน
ชีวิตสิ้นเหมือนแมลงเผ่าเจ้ากองไฟ

ความรักเป็นสิ่งที่ดีมีค่าล้ำ
องก์ได้น้ำไปรวมกับความใคร่
ทำสิ้นเปลืองเฟื่องฟูองก์ทำไม
วันไหนไหนในรักกันหมั่นทำดี

การจะมอบหรือตอบรับกับความรัก
ควรใช้หลักของพรหมวิหารสี่
มอบน้ำใจขุนเจ็ออ้ออริ
เพื่อโลกมีสันติภาพตรานรินทร์

ประยงค์ นัตถนันท์ทวณธ์

☆ ได้นำคำสอน แนะนำ ข้อคิด มาใช้กับตน
และครอบครัว จึงอยู่กันอย่างเรียบง่าย เป็นสุข มีใจ
ใคร่ในบุญกุศล เสียสละ ขยัน อดทน แต่ก็มีข้อ
ตำหนิในส่วนตัวกระผม คือยังกินเนื้อสัตว์บ้าง ไม่
ปฏิบัติอย่างเด็ดขาด

สันติ เย็นท้วม/กทม.

○ มีข้อตำหนิ แสดงว่ามีหิริ (ความละอายต่อบาป) แล้ว ก็ต้องสร้างหิริให้มาก จนเกิดโอดตบปะ (เกรงกลัวต่อบาป) จนไม่กล้าทำบาปนั้นเลย ลองตั้งใจยิ่งขึ้น ชีวิตที่ผาสุกอยู่แล้ว ก็จะต้องผาสุกยิ่งขึ้น

☆ ผักผลไม้ได้หลายอย่าง เช่น ความโกรธ ความถือสา เรื่องอาหารอยากกินสิ่งไหน ก็ไม่สนของมัน ได้เห็นกิเลสมันดิน

ลาวัณย์ น้อยวงศ์/เพชรบุรี

○ ผลเป็นอย่างไรรอบมันสำเร็จมั๊ย? เอาให้อยู่หมัดเลยนะ !

☆ ปกติผมชอบอ่าน ‘ดอกหญ้า’ เพราะเรื่องไม่หนักและไม่ยาว และเล่มนี้ก็ไม่ผิดหวัง อ่านทุกเรื่อง และขอชมว่า เขียนดีแทบทุกคน

พ.อ.ประวิณ เมฆานนท์/กทม.

○ ขอขอบคุณกำลังใจจากผู้พัน ทางเราจะพยายามพัฒนาต่อไป

☆ เจ้าของร้านค้าที่ดิฉันไปปรับหนังสือมาขาย เสียชีวิตกะทันหัน อายุแค่ ๔๘ เอง ทั้งๆ ที่เห็นกันอยู่หลัดๆ แท้ๆ ทำให้ได้สัมผัสกับความไม่เที่ยงอย่างจริงๆ แบบสายฟ้าฟาดลงมา รู้สึกหวาดเสียวต่อเวลาชีวิต ที่เรามากจะประมาทว่า ชีวิตคงอีกยาวไกล แต่จริงๆ มันสั้นนิดเดียวเอง เป็นข้อเตือนจิตสะกิดใจ ที่จะทำให้เราเร่งรีบสะสมบุญกุศล เพียรลดละกิเลสโลก โกรธหลง ก่อนที่จะสายเกินไป

โสภิต ใจเอี่ยม/ตาก

○ ยมทูตมักจะส่งจดหมาย(คนตาย) มาเตือนเราอยู่เสมอๆ คนที่มี ‘ตาทิพย์’ เท่านั้น ที่จะเห็น ‘ทุกข์อริยสัจ’ จนเกิด ‘การไม่ประมาท’ สัจจะระวัง

☆ ปัจจุบันถือศีล ๕ เป็นปกติ เลิกกินเนื้อสัตว์ เลิกบ๊มด เลิกตบยุง เลิกตีแมลงสาบ เห็นความสำคัญของชีวิตมากขึ้น

- เลิกดื่มกาแฟ น้ำอัดลม น้ำเย็น เลิกกินของดอง
- เลิกเล่นหวย
- มีกำลังใจในการดำเนินชีวิตมากขึ้น

ขอขวัญ คงถาวร/สมุทรสาคร

○ สาธุ! กับผู้กล้าพิชิตมารในจิตตน

☆ แต่ก่อนพ่อบ้านไม่ค่อยสนใจครอบครัวเท่าที่ควร แต่เมื่อได้ปฏิบัติธรรมและอ่านหนังสือของสมาคมนะ พ่อบ้านเปลี่ยนแปลงขึ้นมาก เคยดื่มเหล้า ดิบบุหรี่ และเที่ยว แต่ทุกวันนี้ดีขึ้นมาก รับผิดชอบสูงขึ้น ลูกก็ปฏิบัติตัวดีขึ้นมาก และทุกคนก็เข้าใจทั้งปฏิบัติเป็นอย่างดี

วาสนา โกพลรัตน์/นครพนม

○ สาธุ! กับพ่อบ้านคนใหม่ ที่จะเป็นตัวอย่างที่ดี ให้แก่ลูกๆ และครอบครัวต่อไป

☆ ผมยังคงปฏิบัติเหมือนชาวอโศกเหมือนเดิม คือ กินมือเดียวตอนเที่ยง ออกกำลังกายสม่ำเสมอ มีความสุขดี สุขภาพแข็งแรง

ประภาส พิเชฐโสภณ/ศรีสะเกษ

○ พระพุทธเจ้าตรัสถึง อานิสส (ผลของการกระทำ) ของการกินมือเดียวไว้ว่า ๑. ร่างกายไม่ค่อยป่วย

๒. ไม่มีอะไรบกพร่อง ๓. กระปรี้กระเปร่า ๔. เบา ภายเบาใจ ๕. เป็นอยู่สบาย จิตใจผาสุก

☆ กระผมอ่านดอกหญ้า อันดับที่ ๙๓ แล้ว สนใจในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง และน้ำหมักชีวภาพมาก เพราะผมกำลังแนะนำให้ชาวบ้านที่หนองคาย ทำการเกษตรแบบธรรมชาติอยู่

วิชัย จิรไพโรจน์/ขอนแก่น

○ มีผู้อ่านดอกหญ้าสนใจเกษตรธรรมชาติมาก ทางเราก็พยายามเสาะแสวงหาข้อมูลต่างๆ เอามาลง จะได้ช่วยกันกอบกู้เกษตรกร และยังได้ช่วยลดมลพิษต่างๆ อีกด้วย

☆ สมัยนี้ผู้คนเดินตามยุค เดินตามวัตถุ แต่จิตใจกลับต่ำทราม ดูแต่ข่าวคราว แม่ฆ่าลูก ลูกฆ่าแม่ เมียมีชู้ พ่อฆ่าเมีย ฯลฯ หนังสือพิมพ์ลงข่าวกันเกลื่อนไป เหมือนจะสนับสนุนให้คนทำสิ่งเหล่านั้น

ทอง กุญแก้ว/อุดรธานี

○ เราเองต้องฉลาดในการแยกแยะ มีธรรมวิชัย ให้มาก เอา ‘ขยะ’ มาทำเป็น ‘ปุ๋ย’ ให้ได้ แล้วก็จะได้รู้ความจริงของสังคมว่า เลื่อมไทรหมั่นก ต้องช่วยกัน แก้ไขด่วน

☆ พยายามรักษาศิล ๕ ให้บริสุทธิ์ อบรมมุขเล็ก ได้เด็ดขาดแล้ว จะพยายามทำให้ยิ่งๆ ขึ้น ตั้งตบะจะกิน ๒ มือ ก็ทำได้ดี แม่ช่วงทำงานต้องทำงานหนักมาก ผอมลงไปมาก น้ำหนักลดไป ๖ กก. ถูกหักท้วง แต่ ก็พยายามรักษาไว้ไม่ให้เสื่อมลง และทำให้ดียิ่งๆ ขึ้น หลังปีใหม่ ตั้งตบะว่าจะกินมือเดียวในวันเกิด ผ่านไปแล้ว ๕ สัปดาห์ ทำได้ ๘๐% จะพยายามทำให้ดียิ่งๆ ขึ้น ประพันธ์ ชันแก้ว

○ คนที่เอาจริงเท่านั้น ที่จะได้ชัยชนะ ดอกหญ้า เอาใจช่วยเต็มที่

☆ กระผมชอบและรักการอ่านดอกหญ้ามาก จะพกติดตัวตลอด ตอนนี้กินมังสวิรัตแบบมังสวิรัติ เพราะที่กองร้อยทุกคนต้องกินข้าวที่โรงเลี้ยง ดังนั้น

กระผมจึงต้องกินแบบเขียนนี้ออก กินแต่ผัก ซึ่ง กระผมไม่ชอบเลย แต่ว่าจำเป็นครับเพราะอาชีพทหาร ส.ท.สอน วงศ์นาชาติ/บุรีรัมย์

○ ต้องควบคุมการเขียนให้ดีนะ อย่าเผลอไปเขียน ‘เจ’ ออกซะละ

☆ ผมขอฝากคำคม ๑. โกลั่มร้อน ๒. นอนไม่มาก ๓. ปากไม่โป่ง ๔. โกงไม่เป็น

ร.ท.ณรงค์ ภูทองอ่อน/เชียงราย

○ ลองเอาไปทำดู แล้วจะมีผลดีแน่นอน เพราะ ๑. จะได้ใจเย็น ๒. จะได้ขยัน ๓. จะได้นำเชื่อถือ ๔. จะได้ชื่อสัตย์

☆ แต่ก่อน...เคยโกรธ เคยเห็นแก่ตัว คิดถึงแต่ เรื่องของตนเองเป็นเรื่องใหญ่ แต่หลังจากที่ได้อ่านได้ ศึกษาหนังสือดอกหญ้าแล้ว

มองเห็นคนอื่นมีคุณค่า

มองเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว

มองเห็นว่า ชีวิตที่มีค่า คือชีวิตที่ให้ประโยชน์ต่อ
คนอื่น มากกว่าที่จะคิดถึงประโยชน์ส่วนตัว

และสิ่งสำคัญ คือ รู้จักคำว่า‘ปล่อยวาง’ และ‘ทำใจ’
ส.ต.ท.สิทธิชัย พลไกรสร/กระบี่

○ อนุโมทนากับคน‘ตาทิพย์’ ที่มองเห็นอะไรได้ๆ
ด้วย ‘ใจทิพย์’

☆ อาศัยอ่านดอกหญ้าของคุณแม่มาหลายปีแล้ว
และพอเริ่มมาปฏิบัติธรรมตามท่านบ้างเมื่อ ๒ ปีก่อน
เริ่มจากศีล ๕ และงดอาหารเนื้อสัตว์ทุกชนิด ต่อมา
ก็เลิกนมและไข่ ลดมื้ออาหารลงเหลือ ๒ มื้อ ลด
การใช้จ่ายฟุ่มเฟือยลง อารมณ์เย็นขึ้น ใช้เหตุผล
ไตร่ตรองกรองกายกรรมและวจีกรรมมากขึ้น แม้จะ
ยังทำได้ไม่ดีนัก แต่ก็ดีขึ้นกว่าเดิม

กล้าแสงฟ้า(รัตนศิริ) สุซัคคานนท์/สมุทรปราการ

○ ‘กล้าใจ’ ก็ไม่เท่ากับการกล้าเชื่อต่อเพื่อนกิเลส
ออกจากตัวตน

☆ อ่านดอกหญ้าฉบับก่อนโน้น สงสัยทางสมาคม
คงจะสับสนที่ดิฉันเล่าไป ขอแก้ข่าวด้วยค่ะ ว่าดิฉัน
ยังไม่ได้หย่ากับสามีนะคะ

พรรณิกา ณ ลำพูน/เชียงใหม่

○ ขออภัยเป็นอย่างมากกับความสับสนนี้

☆ กินข้าวกล้องแล้วรู้สึกว้าว ตัวเบาขึ้น โรคต่างๆ
ที่เคยเป็น ก็ไม่ค่อยกำเริบขึ้นมา แต่หาซื้อยากเหมือน
กันค่ะ

อัจฉรา ศรีนิม/เพชรบูรณ์

○ บางที่อาจจะหาซื้อง่าย บางที่หาซื้อได้ยากมาก
อาจจะยากลำบากสักหน่อย แต่เพื่อสุขภาพที่ดีกว่า
ก็คุ้มนะ! หากต้องเจ็บป่วยไปหาหมอ ยิ่งลำบากกว่านี้
อีกหลายเท่า

☆ ถือศีล ๕ และอาราธนาศีล ๕ ทุกเช้าค่ำ เป็น
นิจศีลอยู่แล้ว และพยายามไม่ให้ศีลขาดเลยทุกเวลา
นอกจากข้อ ‘มุสา’ เพราะเปลืองจะตอบคำว่า ‘เปล่า’ เสมอ

โดยไม่ได้ตั้งใจ เช่น มีผู้ถามว่า 'เป็นอะไร?' จะตอบว่า 'เปล่า' แต่ความจริงเป็นอยู่ คือ 'ความไม่สบายใจ นั่นเอง'

อัมพณ เข้มทอง/กทม.

○ นี่ขนาดพยายามระมัดระวังยังเพลอเลย ถ้าไม่พยายามจะขนาดไหน เพราะปากจะไวมาก ถ้าสังวรไม่ดีจึงผิดได้ง่ายๆ ส่วนการไม่เจตนาโกหก แต่หลุดคำพูดว่า 'เปล่า' ออกมานั้น คีลไม่ขาดหรอก เพราะไม่ได้เจตนาเมาเสีย ถือเอาว่าคิลทะลุเท่านั้น (ลำดับของการตรวจคิลมี คีลขาด, คีลทะลุ, คีลต่าง, คีลพร้อย, เป็นไท)

☆ อ่านเรื่องน่ารู้จัก (บุญลอย) แล้ว รู้สึกว่าข้อมูลไม่สมบูรณ์ คืออยากทราบอายุ ที่อยู่ จบการศึกษาจากไหน

วิลาวัณย์ ตันต์เจริญรัตน์/ราชบุรี

○ ต้องขออภัยด้วย ขอลงให้อ่านเพิ่ม อย่างย่อๆ ก็แล้วกัน

บุญลอย ไตรอุดม

เกิดวันที่ ๑ ม.ค. ๒๕๐๒

เป็นชาวลพบุรี พี่น้อง ๙ คน

เป็นคนที่ ๖ พ่อแม่อาชีพ

ทำไร่นา จบปริญญาตรี

คณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัย

รามคำแหง ช่วยกอบกู้ฐานะทางบ้าน ลุยงานเกษตรจนสามารถปลดหนี้ได้ด้วยวิถีทางเศรษฐกิจพอเพียง

ยามมีดมีดมีดวงจันทร์

ยามกลางวันมีดวงอาทิตย์

ยามดวงใจนี้มีดสนิท

ยังมีชีวิตมีธรรมนำทาง

* เย็นเอื้อบุญ

